

420-5-2

ส.ร. ๔๔

ร. ๓

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนคำศัพท์ของครูกับกลยุทธ์
การจำคำศัพท์ของผู้เรียน

ปริญญาโท

ของ

สมล จักรแก้ว

- 5 เม.ธ. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

ตุลาคม 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

188105

h 38562

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....นางสาว นันทิยา.....ประธาน

(รศ.ดร.สาธิต หิรัญบุรณะ)

.....อ.ดร.จันทร์เพ็ญ.....กรรมการ

(ผศ.ดร.จันทร์เพ็ญ ยันตระกุล)

คณะกรรมการสอบ

.....นางสาว นันทิยา.....ประธาน

(รศ.ดร.สาธิต หิรัญบุรณะ)

.....อ.ดร.จันทร์เพ็ญ.....กรรมการ

(ผศ.ดร.จันทร์เพ็ญ ยันตระกุล)

.....พ.อ......กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.ชวนทิศ ผลวัฒนะ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....ดร.ศิริภา.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๒๘ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สาออง หิรัญบุรณะ ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ อันตระกูล ที่กรุณาเป็น กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชวนพิศ พลวัฒน์ ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ที่กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำทางสถิติ ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีภูมิ อัครมาส และผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล ที่กรุณาตรวจแก้ไขแบบทดสอบ

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ อาจารย์ทุกท่านใน หมวดวิชาภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา ที่ให้ความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีมาตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ พ่อ - แม่ - พี่ และน้อง ที่ให้การสนับสนุนทางด้านกำลังใจ กำลัง กาย และขอบคุณเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ทุกคนที่ทำให้กำลังใจในการทำ ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จ

คุณค่า และประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบแด่ พ่อ - แม่ และครู อาจารย์ที่ได้ให้ความรู้และอบรมสั่งสอนผู้วิจัย

สมล จักรแก้ว

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	คานิยามศัพท์เฉพาะ	3
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
	หลักสูตรผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง	6
	ทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง	9
	งานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเรียนรู้	14
	งานวิจัยเรื่องการจำและการลืม	57
	งานวิจัยเรื่องการสอนคำศัพท์	58
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	69
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	69
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	69
	วิธีการสร้างเครื่องมือ	70
	วิธีดำเนินการเก็บข้อมูล	71
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	74
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	74
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	74
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75
5 การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	91
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	92
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	92
การวิเคราะห์ข้อมูล	92
การสรุปและอภิปรายผล	92
ข้อเสนอแนะ	96
บรรณานุกรม	99
ภาคผนวก	103
ประวัติย่อผู้วิจัย	182

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธี วิธีแปลกับวิธีปริบท	75
2	ชนิดและจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธี แปลกับวิธีปริบท	77
3	เปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียน คำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีปริบท	79
4	ชนิดและจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีปริบท	81
5	เปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งวิธีสอนแบบแปลและแบบปริบท	82
6	กลยุทธ์และจำนวนความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์แต่ละคำทั้งวิธีสอนแบบแปล และ แบบปริบท.....	84
7	กลยุทธ์และจำนวนความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์แต่ละคำในการทบทวนคำศัพท์ อย่างมีประสิทธิภาพของวิธีสอนแบบแปล และแบบปริบท	88

บทนำ

ปัจจุบันงานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาที่สอง ได้เปลี่ยนแนวจากการให้ความสำคัญทางด้านการสอนของครูมาเป็นการให้ความสำคัญในการศึกษาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนดังเช่น Long) กล่าวไว้ในบทปรารภของ โอโมลลี และชาโม (O'Malley and Chamot, 1990) ว่า... โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาว่าผู้เรียนมีวิธีการเรียนภาษาที่สองอย่างไรทั้งในและนอกห้องเรียน ผู้เรียนมีวิธีการทำความเข้าใจ และจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้อย่างไร...

ฟานเซลโล (Fanselow) เขียนคำปรารภไว้ในหนังสือของเวนเดน และรูบิน (Wenden and Rubin, 1987) โดยอ้างถึงความจำเป็นที่ต้องศึกษาตัวผู้เรียนว่าผู้เรียนเปรียบเสมือนคนไข้และผู้สอนเป็นเสมือนแพทย์... ทางด้านการแพทย์นั้นวิถีทางที่จะรักษาผู้ป่วยได้ ผู้เป็นแพทย์ต้องรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ จากผู้ป่วยก่อนที่จะลงมือรักษา ส่วนในวงการธุรกิจอุตสาหกรรม ความคิดเห็นของพนักงานเป็นข้อมูลสำคัญที่นายจ้างต้องรับฟังเพื่อนำมาปรับปรุงสภาพและวิธีการทำงานทั้งของพนักงานและนายจ้างให้ดีขึ้น ดังนั้นในด้านการเรียนการสอนเราก็ควรที่จะรับฟังผู้เรียนด้วยว่าเขามีวิธีการเรียนแบบไหน ใช้กลยุทธ์อะไร และต้องการเรียนอย่างไร... ข้อเสนอแนะและการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น จะช่วยให้ผู้เรียนและครูเกิดแนวคิดที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างอิสระ และสอดคล้องซึ่งกันและกัน อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนและการเริ่มต้นที่มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ในการเรียนรู้เป็นวิธีการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนที่กำหนดขึ้นมาเพื่อช่วยให้การเรียนภาษาที่สองของตนง่ายขึ้น ใช้เวลาเร็วขึ้น เรียนด้วยความสนุกสนานขึ้น ผู้เรียนช่วยเหลือตนเองให้มีความรู้ได้ด้วยการจำ ทำความเข้าใจและฝึกฝนจนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง กลยุทธ์ในการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญโดยตรงต่อการเรียนภาษาที่สอง เพราะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารได้ กลยุทธ์มีหลายชนิด ถ้าผู้เรียนเลือกมาใช้ในการเรียนภาษาได้ถูกต้อง จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น มีความ

มั่นใจในตนเองสูงขึ้น นอกจากนี้ กลยุทธ์ในการเรียนรู้สามารถนำมาถ่ายทอดวิธีการกันได้ และครูก็มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยผู้เรียนรู้จักเลือกใช้กลยุทธ์ได้ถูกต้อง (Oxford. 1990 : 1 - 8)

โอมอลลี และชาโม (O'Malley and Chamot. 1990 : 1) ได้ให้คำจำกัดความว่า กลยุทธ์ในการเรียนรู้เป็นความคิด หรือพฤติกรรมพิเศษของผู้เรียนภาษาแต่ละคนที่กำหนดขึ้นมาเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่เรียน จุดแข็งที่เรียนไปแล้วและสามารถนำมาทบทวนมาใช้ได้ถูกต้อง กลยุทธ์มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สอง เมื่อผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ จะช่วยให้การเรียนของตนเองประสบความสำเร็จ คือผู้เรียนสามารถนำภาษาที่สองมาใช้ในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รูบิน (Rubin. 1987 : 23) กล่าวว่า กลยุทธ์ในการเรียนรู้เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนแต่ละคนสร้างขึ้นโดยตรง เพื่อพัฒนาการเรียนภาษาที่สองของตนให้ดีขึ้น

จากคำจำกัดความของออกฟอร์ด, โอมอลลีและชาโม, และรูบิน เราอาจจะสรุปความสำคัญของกลยุทธ์ในการเรียนรู้ออกมาได้ว่า กลยุทธ์ในการเรียนรู้เป็นตัวจักรสำคัญที่จะพัฒนาผู้เรียนภาษาที่สองให้มีความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ผู้เรียนรู้จักวิธีการช่วยเหลือ ฝึกฝนตนเองได้อย่างอิสระ ทั้งในและนอกห้องเรียน อันเป็นวิธีการเรียนภาษาที่ถูกต้อง และกลยุทธ์นั้นสามารถนำมาถ่ายทอดวิธีการกันได้ ขณะเดียวกันครูก็มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้กลยุทธ์ในการเรียนได้ถูกต้อง

รูบิน, ไนเมน และคนอื่น ๆ, โอมอลลีและชาโม, และออกฟอร์ด (Rubin. 1975 ; Naimen and others. 1978 ; O'Malley and Chamot. 1990 ; Oxford. 1990) ได้ทำการศึกษาวิจัยไว้ว่า เด็กเรียนภาษาได้ดีเพราะเด็กมีกลยุทธ์ในการเรียนเป็นของตนเองหรือมีวิธีการเรียนที่แตกต่างไปจากผู้เรียนคนอื่น ๆ ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้ ถือว่ามีความสำคัญมากต่อการเรียนภาษาที่สอง จึงควรที่จะได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเรียนรู้ของเด็กไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากลยุทธ์ในการจำของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษา โดยจะทำการวิจัยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่กำลังสอนอยู่

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนคำศัพท์ของครูกับกลยุทธ์การจำคำศัพท์
ของผู้เรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบว่าวิธีการสอนแบบใดเอื้อต่อความสามารถในการจำคำศัพท์ของผู้เรียนได้มากน้อยเพียงใด
2. จะทำให้ทราบว่าผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ใดบ้างหลังจากวิธีสอนคำศัพท์แบบแปล และการสอนคำศัพท์แบบใช้บริบท
3. จะทำให้ทราบว่า ผู้เรียนใช้กลยุทธ์เหมือนกันหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนที่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษารound นี้ จะใช้คำศัพท์จำนวน 48 คำ เพื่อไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา จำนวน 1 ห้องเรียน ระยะเวลาในการทดลอง 2 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิธีสอน หมายถึง การนำเสนอคำศัพท์ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้หมายถึงวิธีการสอนคำศัพท์แบบแปล คือการนำคำศัพท์ที่นักเรียนไม่รู้มาสอนโดยการให้คำแปลเป็นภาษาไทย (ถ้ามีมากกว่า 1 ความหมาย จะให้ความหมายที่ใช้บ่อยตามลำดับที่ปรากฏในพจนานุกรม Oxford Advanced Learners's Dictionary of Current English) และวิธีการสอนคำศัพท์แบบใช้บริบท ซึ่งจะเป็นการให้ความหมายของคำโดยการอธิบายเป็นภาษาอังกฤษแบบง่าย ๆ และใช้ของจริงภาษาท่าทาง รูปภาพ สัญลักษณ์ หุ่นจำลอง แผนผัง ฯลฯ

กลยุทธ์ในการจำ หมายถึง เทคนิควิธีที่นักเรียนใช้ในการจำความหมายของคำศัพท์ที่เรียน หลังจากที่ได้สอนไปแล้ว 1 สัปดาห์ ได้แก่กลยุทธ์ต่อไปนี้

1. การแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย หมายถึง การเชื่อมโยงโดยการแตกลูกคำออกเป็นหลาย ๆ คำ ที่มีความหมายสัมพันธ์เดียวกันกับคำศัพท์ที่ต้องการจำ เช่น "dependable" สามารถแตกลูกคำออกเป็น พ่อ - แม่ - เพื่อน - พี่ - น้อง ซึ่งหมายถึง "บุคคลที่ไว้วางใจได้" หรือ "folk - music" แตกลูกคำออกเป็น เพลง ดวงจันทร์ สายัณห์ สัญญา ยอดรัก สลักใจ ซึ่งแต่ละลูกคำจะหมายถึง "นักร้องลูกทุ่ง".

2. การเชื่อมโยง หมายถึง การจำคำโดยระลึกถึงคำที่เชื่อมโยงกันตามความหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งลักษณะของการเกี่ยวเนื่องของคำแต่ละคำที่นึกถึง จะเชื่อมโยงกับคำที่ต้องการจำในรูปแบบต่าง ๆ การเชื่อมโยงนี้มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ (1) การเชื่อมโยงคำแบบง่าย เช่น bread - butter, husband - wife, พ่อ - แม่ และ (2) การเชื่อมโยงคำแบบซับซ้อน เช่น school - book - paper - tree - country - earth หรือ semester - โรงเรียน - สอบ - ปิดเทอม - เปิดเทอม - ค่าเทอม

3. การสร้างจินตภาพ หมายถึง การจำคำศัพท์ด้วยการสร้างจินตภาพมาช่วยความทรงจำ เช่น attic ผู้เรียนสร้างจินตภาพออกมาเป็น หลังคา - ไฟฟ้า - พยากรณ์ หรือ basement - ห้องเก็บของ - ความร้อน - ความมืด - ผุ่น หรือ prompt - ไฟไหม้ เครื่องบิน - วังหน้า

4. การจำคำที่เป็นใจความหลัก หมายถึง การจำคำที่ต้องการจำด้วยวิธีการสองขั้นตอน คือ ขั้นแรก ผู้เรียนจะนึกถึงคำในภาษาแม่ที่เสียงคล้าย ๆ คำใหม่ในภาษาที่สอง ขั้นที่สอง ผู้เรียนจะสร้างจินตภาพขึ้นมาเชื่อมโยงความหมายของคำใหม่ และคำเก่าให้มีความสัมพันธ์กัน เช่น เด็กไทย เรียนภาษาอังกฤษคำว่า "brand" ซึ่งแปลว่า "ยี่ห้อ" เด็กจะโยงเสียงไปยัง "แบรนด์เนอร์โปรตีน" ในภาษาไทยแล้วสร้างจินตภาพการจำว่าเป็น "ซูบโก่ สักตราแบรนด์"

5. การใช้กริยาท่าทางหรือความรู้สึกควบคู่กับความหมายของคำที่เรียนเพื่อช่วยความทรงจำ หมายถึง (1) การแสดงท่าทางตามความหมายของคำ หรือข้อความ เช่น "prompt" วังหน้า "conductor" การใช้ท่าทางของนายวงดนตรีที่ทำให้นักดนตรีสามารถรู้ว่าเสียงสูงต่ำอย่างไร และ (2) การแสดงความรู้สึกต่อความหมายของคำศัพท์ เช่น ร้อนหนาว อับ มีด

6. การนำคำศัพท์ใหม่มาสร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย หมายถึง การนำคำศัพท์ใหม่หลาย ๆ คำมาแต่งเป็นประโยค นิทาน บทความ บทละคร

7. การผูกคำให้เป็นเสียงคล้องจองกัน หมายถึง การนำคำศัพท์หลาย ๆ คำมาแต่งเป็นกลอน แต่งเป็นเพลง หรือการผูกเสียงของคำใหม่ให้คล้องจองกับภาษาแม่ เช่น one - หนึ่ง - ถึง - to - who - ใคร - ใกล้ - near - here ที่นี่

8. การทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง ความพยายาม ที่จะจำคำศัพท์จำนวนมาก ๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว โดยอาจใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การนำคำศัพท์มาท่องจำบ่อย ๆ อ่านบ่อย ๆ เขียนบ่อย ๆ ฟังบ่อย ๆ หรือใช้หูบ่อย ๆ

คำศัพท์ หมายถึง คำภาษาอังกฤษที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาเลย ซึ่งจะคัดเลือกมาจากเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษหลัก ๑๐๑๕ - ๑๐๑๖ ในหนังสือ English for the Changing World ซึ่งเป็นหนังสือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยมีดังนี้

1. หลักสูตรผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง
2. ทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง
3. งานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเรียนรู้
4. กลยุทธ์ในการเรียนรู้ตามทฤษฎีของ นิสเบท และชัคสมิท (Nisbet and Shucksmith) ออกฟอร์ด (Oxford) ชาโม และโอแมลลีย์ (Chamot and O'Malley)
5. งานวิจัยเรื่องการจำและการลืม
6. งานวิจัยเรื่องการสอนคำศัพท์

หลักสูตรผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง

การเรียนการสอนในอดีต มองการสอนจากแง่มุมของครู ครูเป็นผู้วางแผนการสอน เสนอวิธีการสอนให้ค้นคว้าหาเทคนิคการสอนตามทักษะต่างๆ ส่วนปัจจุบันความสนใจได้เบนมา ทางการเรียนรู้แบบที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน นูแนน (Nunan. 1984) กล่าวถึง การจัดหลักสูตรผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางในการเรียนภาษาที่สอง โดยยึดหลักการดังนี้

1. พยายามช่วยให้ผู้เรียนรู้จักใช้กลยุทธ์ในการเรียนของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ช่วยเหลือให้ผู้เรียนรู้จักกำหนดแนวทางการเรียนตามความพอใจของตนเอง
3. ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักที่จะพัฒนาทักษะการเรียนภาษาของตนเองตามที่หลักสูตรกำหนด
4. สนับสนุนให้ผู้เรียนรู้จักกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาของตนเอง
5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตั้งเป้าหมายตามความเป็นจริงของชีวิต และขอบข่าย

ของระยะเวลา

6. ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทางภาษาด้วยการประเมินผล การเรียนของตนเอง

ส่วนกระบวนการสร้างหลักสูตร นั้นได้เสนอว่ามีกระบวนการดังนี้

1. รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Need Analysis) การที่ครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักกำหนดเป้าหมายของชีวิตและจุดมุ่งหมายของการเรียน ครูผู้สอนจะต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนแต่ละคนมากพอสมควร การรวบรวมข้อมูล ริชเตอร์ิช (Richterich, 1972) เสนอแนะให้เก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบสอบถาม สัมภาษณ์ และศึกษาผู้เรียนเป็นรายกรณี (Case Study) โดยถามความต้องการของผู้เรียนทางด้านอนาคตว่า จะประกอบอาชีพอะไร ระดับประสิทธิภาพของภาษาที่ต้องการ จำนวนเวลาที่จะเข้ามาศึกษา ช่วงระยะเวลาของการเรียน รวมทั้งการที่จะให้จัดการเรียนการสอนแบบใด เป็นชั้นเรียนหรือไม่ต้องเข้าชั้นเรียน ฯลฯ ข้อมูลดังกล่าวช่วยให้ครูรู้จักผู้เรียนเข้ากลุ่มได้ตามความสามารถและเป็นการช่วยเหลือให้ผู้เรียนกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนของตนเอง อันจะได้ประโยชน์ที่ตามมาคือ

1.1 ผู้เรียนมีความคิดที่เป็นจริงมากขึ้นว่าตนเองจะมีความสามารถทางภาษาด้านใดเพิ่มขึ้นเมื่อเรียนรายวิชานี้จบแล้ว

1.2 ผู้เรียนสามารถมองเห็นพัฒนาการทางภาษาของตนเองที่เพิ่มขึ้นทีละน้อย

1.3 ผู้เรียนอยากที่จะพัฒนาภาษาในบางทักษะให้ดียิ่งขึ้น

1.4 ผู้เรียนทราบว่า การประเมินผลการเรียนของตนเองนั้น ผู้เรียนสามารถทำได้

1.5 ผู้เรียนสามารถตัดสินใจได้ว่ากิจกรรมที่เรียนในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในชีวิตจริงของผู้เรียนหรือไม่

1.6 ทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาขึ้นทีละน้อยอย่างค่อยเป็นค่อยไป

2. การวางแผนการเรียน เป็นการกำหนดเนื้อหาวิชา ว่าตนเองจะเรียนเนื้อหาวิชาอะไรบ้าง เมื่อเรียนเนื้อหาเหล่านี้แล้ว จะมีความสามารถทางการใช้ภาษาได้ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ในขั้นนี้มักเรียนจะต้องมีความกระจำชัดในอาชีพที่ตนเองจะไปทำหรือเป้าหมายที่ตนเองอยากจะเป็น ว่าอาชีพนั้น ๆ จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาเรื่องใดบ้าง และระดับใด ผู้เรียนจึงจะเลือกวิชาหรือเนื้อหาที่จะเรียนได้ถูกต้อง นอกจากนี้การกำหนดเนื้อหาวิชาในระยะเริ่มแรกอาจไม่แน่นอน บางครั้งอาจมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับความ

สามารถ ความพอใจประสบการณ์เดิมทางการใช้ภาษา อายุ และพัฒนาการที่จะเกิดขึ้นใน
ขณะที่เรียน

3. การกำหนดวิธีสอน การจัดกิจกรรมและสื่อการเรียน การเรียนภาษาที่สองโดยใช้
ผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง ใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการฝึกให้ผู้เรียนใช้
ภาษาได้โดยตรงในบริบทที่แตกต่างตามสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยกิจกรรมและสื่อการเรียนนานา
ชนิด กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดมาให้แก่นักเรียนเลือกตามลำดับความชอบนั้น ได้ผ่านการสำรวจ
ความคิดเห็นของครูมาก่อนแล้วว่ากิจกรรมชนิดใด ผู้เรียนชอบเรียนมากที่สุด และเป็นการฝึกที่
ได้ประโยชน์ การกำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียน เช่น หนังสือและวัสดุอุปกรณ์ นูแนน (Nunan.
1987) ยึดหลักตามความเป็นจริง (Authenticity) ที่จะนำมาสร้างสถานการณ์จำลอง
ในชั้นเรียนให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในชีวิต เช่น การฝึกพูดบทสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ
เมื่อผู้เรียนเรียนในชั้นแล้ว สามารถถ่ายโอนไปใช้ในชีวิตจริงได้ นอกจากนี้ยังยึดหลักการที่ว่า
ผู้เรียนจะพัฒนาความสามารถทางการใช้ภาษาของตนเองได้ดี ถ้าผู้เรียนมีความสนใจที่จะจัดหรือ
กำหนดกลยุทธ์ทางการเรียนขึ้นมาช่วย ในการเรียนภาษาที่สองของตนเอง (Nunan. n.d. ;
citing Ingram. 1984 : 4)

4. การวัดและการประเมินผล แต่เดิมการวัดผลและประเมินผลจะจัดให้มันเป็นอันดับ
สุดท้าย เมื่อจัดการเรียนการสอนเสร็จสิ้นตามระยะเวลาที่กำหนด แต่การวัดผลและประเมินผลการ
เรียนของหลักสูตรผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางนั้น ผู้เรียนจะเริ่มประเมินตั้งแต่การแก้ไขข้อบกพร่อง
ของตนเอง ประเมินผลการทำงานของตนเองในการร่วมเรียนกิจกรรมทักษะทางภาษาในด้าน
การฟัง พูด อ่าน และเขียน ถ้าเป็นผู้เรียนที่เรียนภาษาในระดับดี จะได้รับการฝึกให้ประเมิน
สาเหตุความล้มเหลวในการเรียนภาษาในบางกิจกรรม พร้อมทั้งฝึกให้เสนอแนะแนวทางแก้ไข
นอกจากการประเมินตนเองแล้วผู้เรียนยังมีส่วนร่วมในการประเมินสื่อการเรียน กิจกรรม
การสอนที่ครูจัดขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของตนเอง ขณะเดียวกันครูผู้สอนก็ต้อง
ประเมินการทำงานของตนเองควบคู่กันไปในฐานะผู้พัฒนาให้หลักสูตรบรรลุเป้าหมาย (Burton
and Nunan. 1986)

จะเห็นได้ว่า การจัดหลักสูตรผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางนั้น ส่งเสริมความสามารถทาง
การเรียนตามความแตกต่างของแต่ละบุคคล เริ่มด้วยการช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตั้งจุดมุ่งหมายใน

การเรียนภาษาของตนเอง เลือกเนื้อหาที่จะเรียน กำหนดวิธีการเรียนของตนเอง จัดการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และรู้จักพัฒนาความสามารถของตนเองให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ทฤษฎีการรับรูภาษาที่สอง

จากงานวิจัยที่ทำการศึกษาทฤษฎีการรับรูภาษาที่สอง แครชเชนและเทอเรล

(อรุณี วิริยะจิตรรา. 2532 : 8 - 14 ; อ้างอิงมาจาก Krashen and Terrel. 1983)

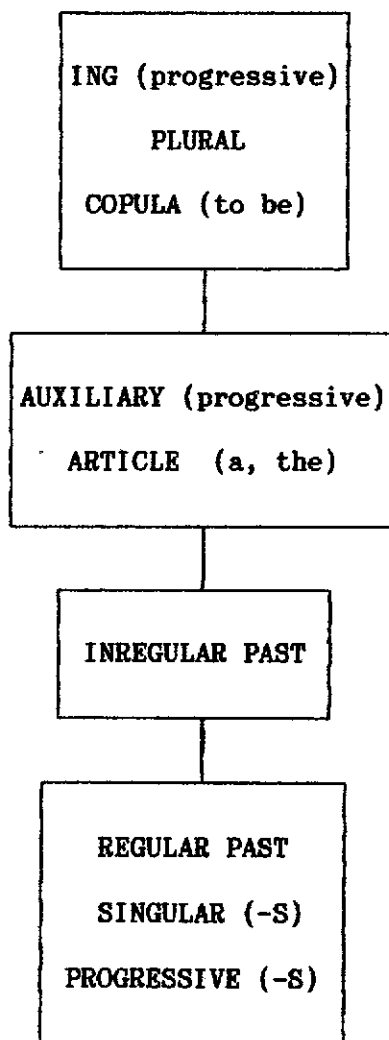
กล่าวถึงสมมติฐานต่าง ๆ อยู่ 5 ข้อ คือ

1. The Acquisition Learning Hypothesis สมมติฐานนี้อ้างว่าผู้ใหญ่สามารถเรียนภาษาที่สองได้ 2 แบบ คือ เรียนภาษาแบบธรรมชาติ (Acquisition) และเรียนภาษาแบบมีครู (Learning) การเรียนภาษาแบบธรรมชาติ คือ การเรียนจากการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในตัวภาษา (Linguistic Knowledge) ขึ้นตามธรรมชาติเป็นการเรียนที่ใกล้เคียงกับการเรียนภาษาแรก กล่าวคือ เด็กเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัวจากการใช้ภาษา เด็กไม่ได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษา แต่จากการใช้ภาษาเด็กจะรู้เองว่าควรใช้ภาษาแบบนี้ ไม่ใช่แบบนั้น ทั้งนี้เพราะในการเรียนแบบธรรมชาติ เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษาหรือจากการแก้คำผิดในการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา การแก้คำผิด หากจะเกิดขึ้น ก็เมื่อคำผิดนั้นก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารไม่ใช่คำผิดที่เกิดจากการใช้ไวยากรณ์ผิด เช่น พ่อแม่ จะไม่แก้เมื่อเด็กพูดว่า "Her curl my hair." เพราะประโยคนี้ถึงแม้จะผิดไวยากรณ์ แต่ก็สามารถสื่อสารให้เข้าใจได้ แต่ถ้าเด็กพูดว่า "Dog cries" พ่อแม่อาจจะแก้ว่า "No, dog doesn't cry, it barks" ทั้งนี้เพราะความผิดชนิดนี้อาจก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ เป็นต้น ส่วนการเรียนแบบมีครูนั้นเป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เช่น รูปแบบและกฎไวยากรณ์ของภาษา ผู้เรียนรู้อยู่ตลอดเวลาว่ากำลังเรียนอะไร กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นการเรียนภาษาจากการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษา

2. The Natural Order Hypothesis สมมติฐานนี้กล่าวว่าการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา จะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังตามธรรมชาติ นั่นคือ ผู้เรียนสามารถจะเรียนรู้

โครงสร้างของภาษาบางอย่างได้ก่อนโครงสร้างอื่น ๆ และลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้กฎเกณฑ์นี้จะเกิดขึ้นคล้ายคลึงกันในผู้เรียนทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็กที่เรียนภาษาที่สอง หรือแม้แต่ในการเรียนภาษาแรกก็ตาม ดังนั้นในการสอนภาษาจึงไม่มีประโยชน์ที่ผู้สอนจะเริ่มสอน หรือแก้คำผิดของกฎเกณฑ์บางอย่างในขณะที่ผู้เรียนยังไม่อยู่ในขั้นที่จะรับรู้กฎเกณฑ์นั้น ๆ ได้ แครชเชน และ เทอร์เรล (Krashen and Terrell. 1983 : 29) ได้ให้ลำดับขั้นตอนของโครงสร้างในภาษาไว้ดังนี้คือ

Average Order of Acquisition of Grammatical Morphemes for
English as a Second Language (Children and Adults)



จากโครงสร้างดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การเติม "s" ที่กริยาเมื่อประธานเป็นเอกพจน์นั้น เป็นโครงสร้างของภาษาที่อยู่ในลำดับหลัง ๆ ดังนั้นผู้สอนจึงไม่ควรสอนโครงสร้างนี้หรือแก้คำผิดเกี่ยวกับโครงสร้างนี้ในระยะแรก ๆ ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพราะยังไม่ถึงลำดับที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้

3. The Monitor Hypothesis สมมติฐานนี้กล่าวว่าการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้น้อยมาก ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษามีส่วนเพียงช่วยตรวจแก้ภาษาเท่านั้น สมมติฐานนี้กล่าวต่อไปว่าเมื่อเรากล่าวข้อความในภาษาที่สองเพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่งนั้น เรามุ่งความสนใจไปที่ว่าจะกล่าวอะไร (เนื้อหา) มากกว่าว่าจะกล่าวอย่างไร (ตัวภาษา) เรานำเอาความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของภาษามาใช้ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าจะกล่าวอะไรแล้ว โดยเอามาตกแต่งภาษาของเนื้อหาที่สร้างขึ้นมาให้ถูกต้องยิ่งขึ้น การตกแต่งนี้กระทำได้ทั้งก่อนกล่าวข้อความนั้นหรือหลังจากได้กล่าวข้อความนั้นออกไปแล้วและต้องการกล่าวใหม่ให้ชัดเจนหรือให้ถูกต้อง ดังนั้นกฎเกณฑ์ของภาษาจึงไม่ได้ช่วยให้เราพูดภาษาล่องขึ้น แต่มีบทบาทเพียงตรวจหรือแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเท่านั้น และการตรวจและแก้ไขนี้จะทำได้ในแวควที่จำกัด การตรวจ และแก้ไขจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไข 3 ประการ คือ

3.1 ผู้ใช้ภาษามีเวลาเพียงพอ การที่ผู้ใช้จะตรวจและแก้ไขได้นั้นผู้ใช้ภาษาจะต้องมีเวลาเพียงพอ อย่างไรก็ตามในการสนทนาแบบปกติธรรมดาการโต้ตอบระหว่างกันจะเกิดขึ้น การที่จะเสียเวลาคำนึงถึงกฎไวยากรณ์ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยานั้น อาจทำให้การสื่อสารไม่ดำเนินต่อเนื่องไปอย่างรวดเร็วเป็นธรรมชาติ

3.2 ผู้ใช้ภาษาคำนึงถึงความถูกต้องของภาษา การมีเวลาเพียงพอมิได้เป็นปัจจัยเดียวที่ทำให้การตรวจแก้ไขมีประสิทธิภาพ ผู้ใช้ภาษาต้องให้ความสนใจในเรื่องรูปแบบและความถูกต้องของภาษาอีกด้วย อย่างไรก็ตามบางครั้งผู้ใช้ภาษาก็ไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องมากนัก เพราะสนใจแต่เฉพาะว่าจะพูดอะไร ไม่ใช่พูดอย่างไร

3.3 ผู้ใช้ภาษารู้กฎเกณฑ์ในภาษา การตรวจและแก้ไขภาษาต้องอาศัยความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา อย่างไรก็ตามไม่มีผู้ใดสามารถรู้หรือจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาที่เรียนรู้ได้ทั้งหมด

สมมติฐานข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าการเรียนภาษาแบบธรรมชาติจะไม่สามารถช่วยให้ผู้ใช้ภาษา
แก้ไขภาษาของตนได้เพียงแต่กล่าวว่าการเรียนกฎเกณฑ์ของภาษานั้นช่วยได้เฉพาะการตรวจและ
แก้ไขภาษาเท่านั้น ผู้เรียนไม่สามารถนำการเรียนรู้แบบนั้นมาสร้างภาษาขึ้นใช้ได้

4. The Input Hypothesis สมมติฐานนี้กล่าวว่ามนุษย์เรียนรู้ภาษาเพิ่มเติม
อยู่ตลอดเวลาจากภาษาที่ตนได้รับฟังหรืออ่านได้เข้าใจ เช่น เด็กเรียนภาษาแรกจากการได้ฟัง
สิ่งที่ผู้ใหญ่พูดกับตน ทั้งนี้เพราะภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเด็กนั้นจะมีทั้งศัพท์และกฎเกณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ
ของภาษาร่วมอยู่ด้วยเสมอ แต่เนื่องจากผู้ใหญ่ใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือศัพท์ใหม่ ๆ นี้ในบริบท
(Context) รอบ ๆ ตัวเด็ก เช่น โรงเรียน บ้าน สนามเด็กเล่น ฯลฯ หรือใช้ข้อมูลนอกเหนือ
ตัวภาษา เช่น ท่าทางต่าง ๆ เข้ามาช่วย จึงทำให้เด็กสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ใหญ่พูดได้ เมื่อเด็ก
เข้าใจเนื้อหาแล้วก็สามารถเรียนรู้ภาษาได้โดยไม่รู้ตัว สมมติฐานนี้กล่าวต่อไปว่า ผู้เรียนภาษา
ที่สองก็เรียนรู้ภาษาได้จากข้อมูลทางภาษาที่ได้รับ (Input) ข้อมูลที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถ
เรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นได้นั้น ควรเป็นข้อมูลที่ใช้ภาษาในระดับสูงกว่าระดับความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียน
มีอยู่เล็กน้อย เช่น ผู้เรียนจะเรียนรู้กฎของ "past tense" ได้เองเมื่อผู้เรียนสามารถเข้าใจ
ข้อความที่มีรูปแบบของ "past tense" จากการฟังหรือการอ่านข้อความที่มีรูปแบบของ
"past tense" อยู่ด้วย โดยอาศัยบริบทหรือความรู้อื่น ๆ เข้าช่วย

สรุปสมมติฐานนี้ คือ ผู้เรียนก้าวจากระดับ i (i คือระดับความสามารถทางภาษาที่ผู้
เรียนมีอยู่ในปัจจุบัน) ไปสู่ระดับ $i + 1$ ($i + 1$ คือระดับเหนือกว่าระดับความสามารถทาง
ภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่ในปัจจุบันทั้งนี้) จากความเข้าใจภาษาที่ประกอบด้วย $i + 1$ โดยใช้บริบท
และข้อมูลนอกเหนือตัวภาษาเข้าช่วยในการทำความเข้าใจ แครชเชนเรียกข้อมูลทางภาษาแบบ
 $i + 1$ นี้ว่า "roughly - tuned input"

5. The Affective - Filter Hypothesis สมมติฐานนี้กล่าวว่า ทักษะคิดเป็นตัว
แปรที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษาแบบ
ธรรมชาติ เช่น ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจในการเรียน
เพื่อคบหาสมาคมกับชนต่างชาติ หรือผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองจะเรียนภาษาได้ดี ทั้งนี้
เพราะมีความพร้อมที่จะเรียนรู้อยู่เสมอนอกจากนี้ผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาจะมีจิตใจ
ไม่ว่าวุ่นขณะเรียน และผู้ที่มีจิตใจไม่ว่าวุ่น จะมีความพร้อมที่จะเรียนรู้เพิ่มขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2530 : 39) ได้สรุปสมมติฐานทั้ง 5 ประการดังกล่าว ซึ่งอาจจะนำมาใช้ในการสอนภาษาได้ดังนี้

1. ควรให้ปัจจัยป้อนทางภาษามากที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. สิ่งใดที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจได้ สิ่งนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด การใช้ไวยากรณ์ทางการศึกษา จะเป็นประโยชน์และเป็นการเสนอหรือให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่จะให้วงคำศัพท์ได้กว้างมากกว่าจะให้ศึกษาเพียงโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น
3. การสอนในชั้นเรียนนั้นควรจะเน้นทักษะการฟังและการอ่าน ทักษะการพูดและการเขียนจะพัฒนาขึ้นได้ภายหลัง
4. เพื่อลดการสับสนทางอารมณ์ ควรให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการสื่อสาร ได้อย่างมีความหมายมากกว่าให้เรียนแค่รูปแบบของภาษา การให้ปัจจัยป้อนควรให้เป็นที่น่าสนใจซึ่งจะลดความตึงเครียดในชั้นเรียนได้

คุณลักษณะของปัจจัยป้อนที่เหมาะสมในการรับรู้ภาษาตามความเห็นของแครชเชน (Krashen) มีดังนี้

1. ลักษณะของปัจจัยป้อนที่เหมาะสม ต้องเป็นที่เข้าใจได้ดี
2. ต้องเป็นที่น่าสนใจและเป็นเรื่องที่มีความหมายหรือเป็นสิ่งที่ผู้เรียนเห็นคุณค่า
3. ไม่ควรจัดตามลำดับของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Not grammatically sequencing) เพราะจะเป็นการเรียนไวยากรณ์มากกว่าการสื่อความหมาย
4. ต้องมีปริมาณเพียงพอที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจง่าย
5. ลดความสับสนทางอารมณ์ด้วยการไม่บังคับผู้เรียนจนกว่าเขาจะพร้อม
6. การจัดอุปกรณ์เพื่อการสนทนาให้เสนอบทสนทนาสั้น ๆ ที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้นอกห้องเรียนได้ด้วย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2530 : 39 - 40 ; อ้างอิงมาจาก Krashen. 1983)

จะเห็นได้ว่าการที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สองได้นั้น ครูในฐานะผู้สอนต้องมีความรู้ทางด้านหลักการ และทฤษฎีการรับรู้ภาษาของผู้เรียนพอสมควรที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้

งานวิจัยทางกลยุทธ์ในการเรียนรู้

ไนย์เม่น และคนอื่น ๆ (Naimen and others. 1978) ได้ทำการวิจัยทางด้านกลยุทธ์ในการเรียนรู้ โดยการสัมภาษณ์เด็กที่เรียนภาษาที่สองเก่ง จำนวน 34 คน จากผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนรู้แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มด้วยกัน คือ

1. กลยุทธ์ในการเรียนรู้ที่เด็กเรียนภาษาที่สองเก่งใช้ แบ่งออกเป็น

1.1 ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยการใช้ปฏิบัติดังนี้

1.1.1 เต็มใจเข้าร่วมกิจกรรมทางการเรียนภาษาที่จัดขึ้น

1.1.2 จัดโครงการฝึกภาษาเพิ่มเติมนอกห้องเรียน เช่น

อ่านเอกสาร หรือบทความ หรือฟังเสียงเจ้าของภาษาจากเทปคาสเซต

1.1.3 การฝึก ฟังจากคำใหม่ด้วยการเขียน การพูดซ้ำ ๆ จนคล่องแคล่ว

1.1.4 การวิเคราะห์ปัญหาทางการเรียนภาษาที่สองของตนเอง เช่น

การอ่านออกเสียงเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างที่ต้องแก้ไข

1.2 การตระหนักถึงความเป็นจริงที่ว่าภาษานั้นเป็นระบบ ผู้เรียนสามารถที่จะทำสิ่งต่อไปนี้ได้

1.2.1 เปรียบเทียบภาษาที่ 1 และภาษาที่สองดูความเหมือนและความแตกต่างอันจะช่วยให้เข้าใจภาษาใหม่ได้ง่ายขึ้น

1.2.2 พิจารณาใจความของประโยคว่าอ้างอิงถึงสิ่งใด

1.2.3 จัดคำเข้ากลุ่มเข้าพวกได้ ตามชนิด ความหมาย และ

หน้าที่การใช้

1.3 การตระหนักถึงความเป็นจริงที่ว่า ภาษานั้นใช้ในแนวทางของการสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์จึงคำนึงในด้าน

1.3.1 ความคล่องแคล่วในการใช้มากกว่าความถูกต้อง ไม่พูดตะกุกตะกัก เมื่อพูดคำใดไม่ได้ก็ใช้วิธีการพูดอ้อม ๆ หรืออาจใช้คำอื่นที่มีความหมายเหมือนกันแทน

1.3.2 พยายามหาโอกาสฝึกภาษาด้วยการพูดกับเพื่อน ๆ ที่เรียนด้วยกัน หรือฝึกกับเจ้าของภาษาโดยตรง เช่น การมีเพื่อนทางจดหมาย

1.4 การสร้างความพอใจให้กับตน ด้วยวิธี

1.4.1 จำถ้อยคำหรือข้อความสุภาพที่เจ้าของภาษาใช้พูดในชีวิตประจำวัน และพยายามฝึกใช้ให้คล่องเพื่อสร้างความมั่นใจในตนเอง

1.4.2 ให้ความสำคัญกับความสามารถของตน และพร้อมที่ค่อย ๆ ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

1.5 การแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษา พยายามทบทวนแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง หรือขอร้องให้เจ้าของภาษาแก้ไขให้

2. กลยุทธ์ในการเรียนรู้สัณยคติ ที่ไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มเข้าพวกกับ 5 ประเภทแรกได้ มีดังนี้

2.1 การฝึกออกเสียง ผู้เรียนจะใช้วิธีการดังนี้

2.1.1 การพูดตามครู, ตามเทป, ตามเจ้าของภาษา

2.1.2 การฟังอย่างตั้งใจ

2.1.3 การอ่านออกเสียงดัง รวมทั้งการแสดงบทบาทสมมติ

2.2 ไวยากรณ์ ผู้เรียนจะใช้วิธีการดังนี้

2.2.1 การใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.2.2 พยายามสรุปกฎเกณฑ์จากเนื้อหาทางภาษาที่ปรากฏออกมาให้ได้

2.3 คำศัพท์

2.3.1 สร้างแผนภูมิคำศัพท์ขึ้นมา แล้วพยายามจำคำเหล่านั้นให้ได้

2.3.2 เรียนรู้ความหมายของคำหรือหน้าที่ของคำจากบริบท

2.3.3 พยายามใช้คำใหม่ในวลี

2.3.4 ใช้พจนานุกรมเมื่อมีความจำเป็นและมีสมุดบันทึกคำไว้เพื่อ

จดเรื่องที่เรียนใหม่

2.4 การฟังเพื่อความเข้าใจ

2.4.1 ฟังวิทยุ เครื่องบันทึกเสียง โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เทป

และอื่น ๆ

2.4.2 ฝึกตนเองให้เคยชินกับสำเนียง และรูปแบบการใช้ภาษาของเจ้าของภาษาในแต่ละกลุ่มวิชาชีพ

2.5 การฝึกพูด

2.5.1 ไม่กลัวว่าจะพูดผิด

2.5.2 พยายามติดต่อพูดคุยกับเจ้าของภาษา

2.5.3 การขอร้องให้เขาช่วยแก้ไขให้ถูกต้องและ

2.5.4 การจับทสนทนา

2.6 การฝึกเขียน

2.6.1 การมีเพื่อนทางจดหมาย

2.6.2 การฝึกเขียนบ่อย ๆ

2.6.3 การฝึกอ่านเนื้อเรื่องต่าง ๆ ที่คาดว่าจะนำไปใช้ในการเขียน

2.7 การฝึกอ่าน ใช้วิธีการดังนี้คือ

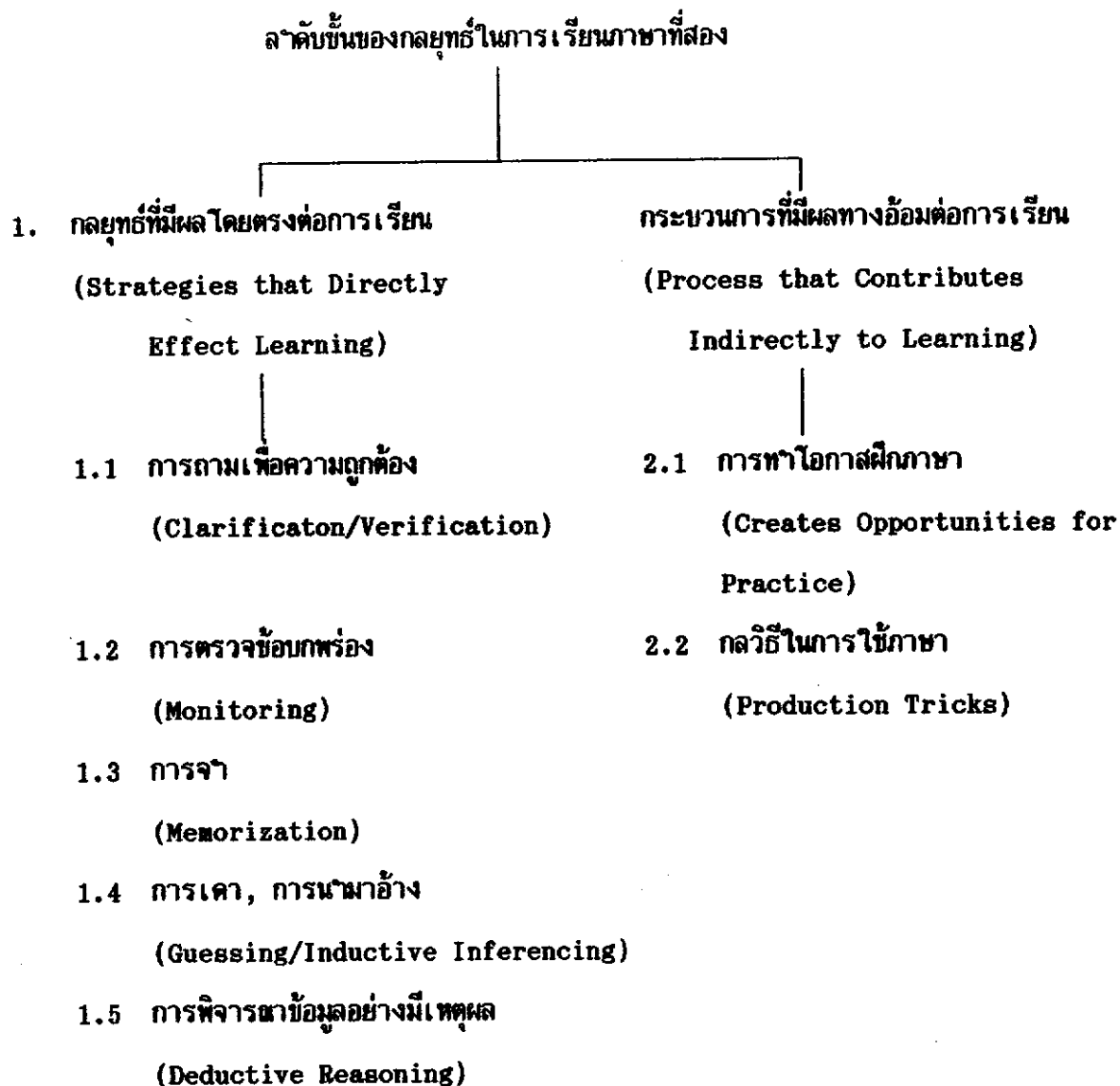
2.7.1 อ่านสิ่งใดสิ่งหนึ่งทุก ๆ วัน

2.7.2 อ่านเรื่องที่ตนเองคุ้นเคย

2.7.3 อ่านเนื้อหาระดับเบื้องต้น

2.7.4 พยายามเดาความหมายของคำศัพท์โดยไม่ต้องใช้พจนานุกรม

ในปี 1981 รูบิน (Rubin, 1981) ได้ทำการวิจัยว่าเด็กที่เรียนภาษาที่สองเก่ง มีกลยุทธ์ในการเรียนอย่างไร โดยเก็บข้อมูลจากการเข้าไปสังเกตการเรียนภาษาที่สองตามสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นเวลานาน 50 ชั่วโมง และดูการทำงานเป็นกลุ่มของเด็กที่เรียน Strip Story ซึ่งเป็นการเรียงเนื้อเรื่องให้ถูกต้องตามลำดับก่อนหลัง ต่อจากนั้นรูบินได้วิเคราะห์การเขียนรายงานเกี่ยวกับตนเองของเด็ก 2 - 3 คน ว่าเขาทำอะไรบ้างกับการเรียนภาษาที่สอง และอ่านบันทึกรายวันของเด็กอีก 2 คน ที่ได้รับการฝึกทางด้านกลยุทธ์การเรียนรู้ไปแล้วว่าตนเองมีวิธีการเรียนภาษาที่สองอย่างไร แล้วรูบินสรุปผลงานวิจัยกลยุทธ์ที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สองไว้ในตารางดังนี้คือ



(Rubin. 1981)

และได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับกลยุทธ์แต่ละแบบไว้ดังนี้

1. กลยุทธ์ที่มีผลต่อการเรียนโดยตรง ประกอบด้วย

1.1 การถามเพื่อความถูกต้องหรือการขอรายละเอียดเพิ่มเติม เป็นการใช้คำถามเพื่อให้ผู้พูดยกตัวอย่างคำ หรือข้อความนั้น หรือขอร้องให้ผู้พูดคำหรือข้อความนั้นซ้ำอีกเมื่อได้ยินไม่ชัดเจน

1.2 การตรวจข้อบกพร่อง เป็นการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของตนในด้านการออกเสียง คำศัพท์ ตัวสะกด และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ฯลฯ

1.3 การจำ เป็นการจำด้วยวิธีต่าง ๆ คือ การจดบันทึกเรื่องที่จำจะต้องจำ การออกเสียงคำใหม่ว่าออกเสียงอย่างไร จากความหมายของคำศัพท์ใหม่ด้วยการโยงเสียงมาสู่คำที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันในภาษาของตนเอง และสร้างการจำความหมายของคำใหม่ขึ้นด้วยวิธีการของตนเอง การฝึกเขียนคำหรือข้อความนั้นซ้ำ ๆ จนจำได้

1.4 การเดา การอนุมานอ้าง เป็นการเดาความหมายของคำจากคำที่เป็นใจความหลัก โครงสร้างประโยค ภาพ หรือเนื้อเรื่อง

1.5 การพิจารณาข้อมูลอย่างมีเหตุผล เป็นการพิจารณาภาษาใหม่กับภาษาของตนเอง ดูความคล้ายคลึง ความแตกต่างและกฎเกณฑ์การใช้

1.6 การฝึก ฝึกการออกเสียงคำและประโยคใหม่จนใช้ได้คล่องแคล่ว

2. กระบวนการที่มีผลต่อการเรียนทางอ้อม มี 2 ประเภท คือ

2.1 การหาโอกาสฝึกภาษา ด้วยวิธีการดังนี้

2.1.1 พยายามหาโอกาสฝึกกับเจ้าของภาษาโดยตรง

2.1.2 ฝึกการใช้ภาษาที่ส่งกับเพื่อน ๆ

2.1.3 ฝึกฟัง พูด ในห้องปฏิบัติการทางภาษา หรือฟังเสียงภาษาที่ส่งจากการดูโทรทัศน์

2.2 กลวิธีในการใช้ภาษา มีวิธีการใช้อยู่ 3 วิธีคือ

2.2.1 การใช้คำพูดอ้อม ๆ หรือคำที่มีความหมายเหมือนกันมาช่วยในการพูด

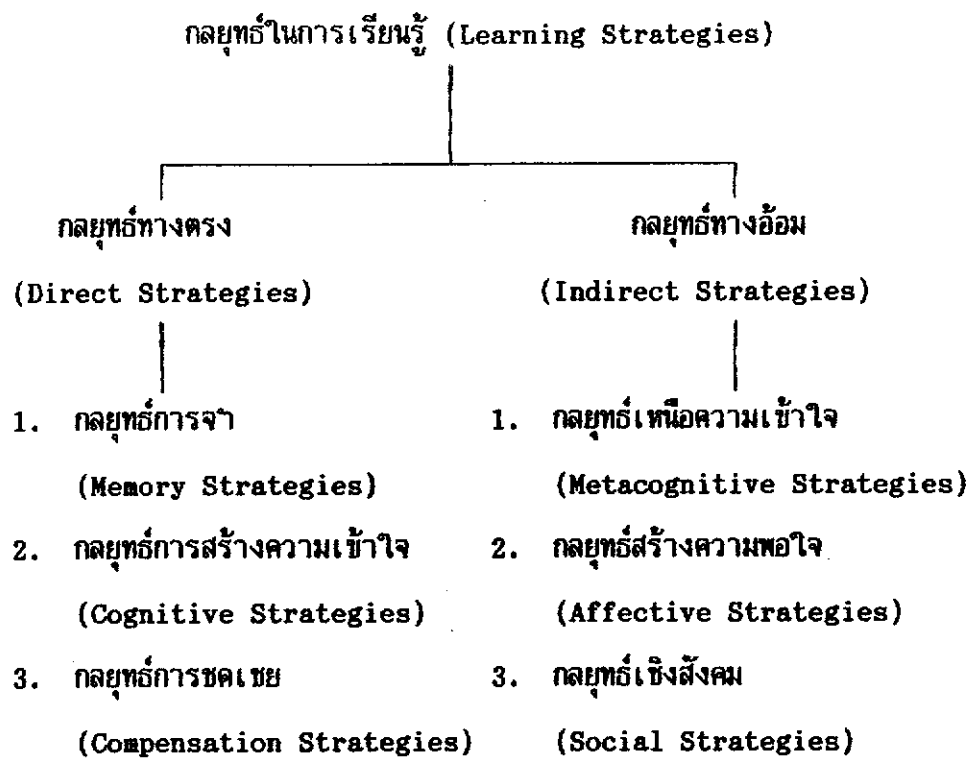
2.2.2 การกำหนดคำขึ้นเ้าใหม่

2.2.3 การใช้เนื้อเรื่องเพื่อช่วยให้ใจความชัดเจน

นิสเบทและชัคสมิท (Nisbet and Shucksmith. 1988 : 24 - 34) กล่าวถึงกลยุทธ์ในการเรียนรู้ว่า ประกอบด้วย

1. การตั้งคำถาม (Asking Questions) ผู้เรียนศึกษาสภาพปัญหา วางแนวทางแก้ไข กำหนดจุดมุ่งหมายและขอบข่ายของงาน ศึกษาตัวผู้เรียน และความรู้ที่เกี่ยวข้อง
2. การวางแผนงาน (Planning) กำหนดงานที่จะต้องทำ กำหนดเวลา จัดงานให้เป็นระบบศึกษาปัญหาที่จะมาเกี่ยวข้องและแนวทางแก้ไขกำหนดทักษะที่จะใช้
3. การทบทวนงาน (Monitoring) ทบทวนวิธีดำเนินงานว่าสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหรือไม่
4. การตรวจงาน (Checking) ตรวจการปฏิบัติงานขึ้นเ้ากว่าพ้อมีแนวทางบรรลุเป้าหมายหรือไม่
5. การปรับเปลี่ยน (Revising) อาจต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงานบางขั้นตอน หรืออาจต้องปรับจุดมุ่งหมาย
6. การประเมินตนเอง ประเมินความสามารถของตนเองเมื่องานสำเร็จ

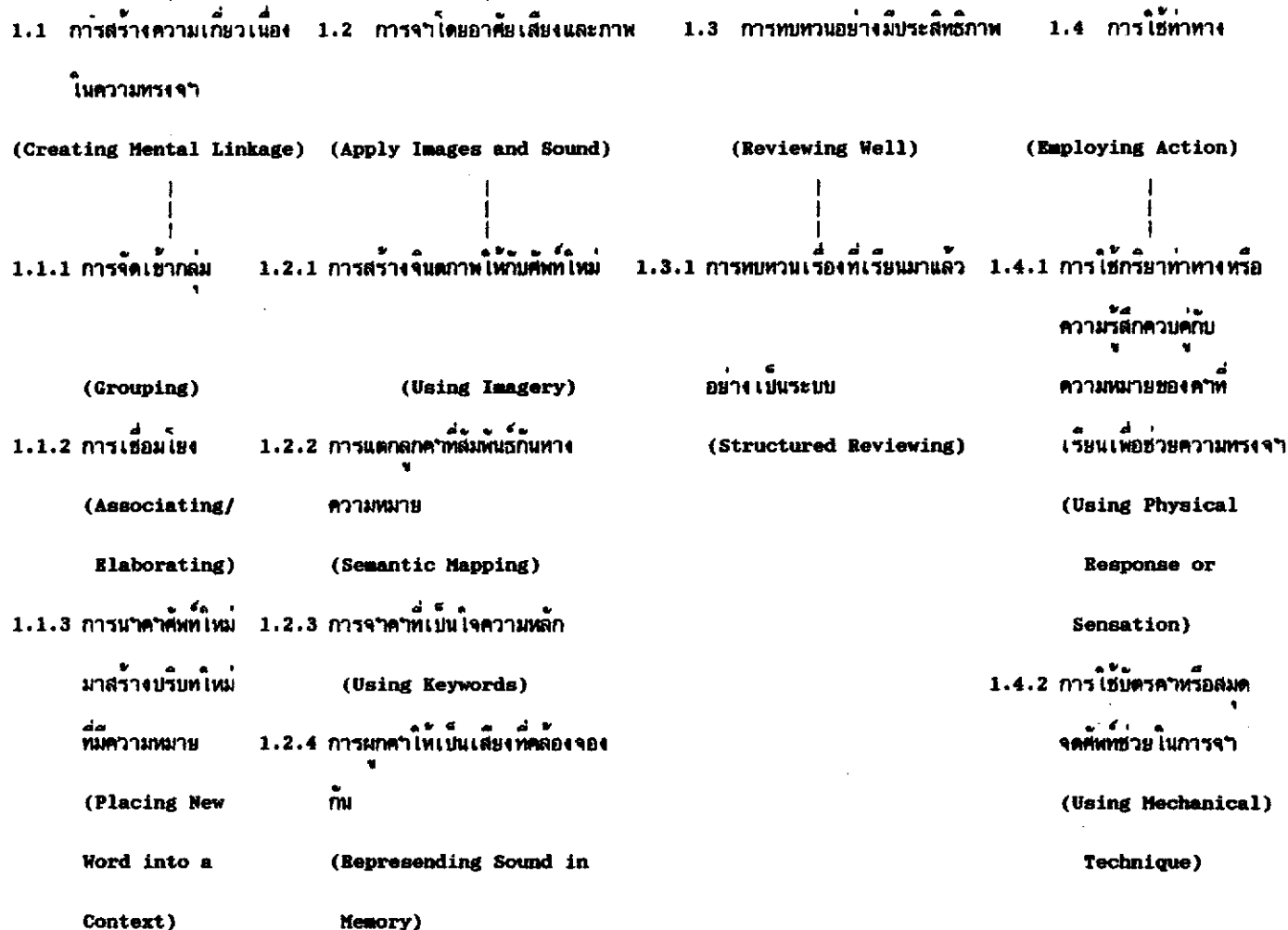
ออกฟอร์ด (Oxford. 1990 : 4 - 173) กล่าวถึงกลยุทธ์ในการเรียนรู้ว่ากลยุทธ์ในการเรียนรู้ คือ ยุทธวิธีในการปฏิบัติที่ช่วยให้การเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้นประกอบด้วยกลยุทธ์ทางตรง (Direct Strategies) และกลยุทธ์ทางอ้อม (Indirect Strategies)



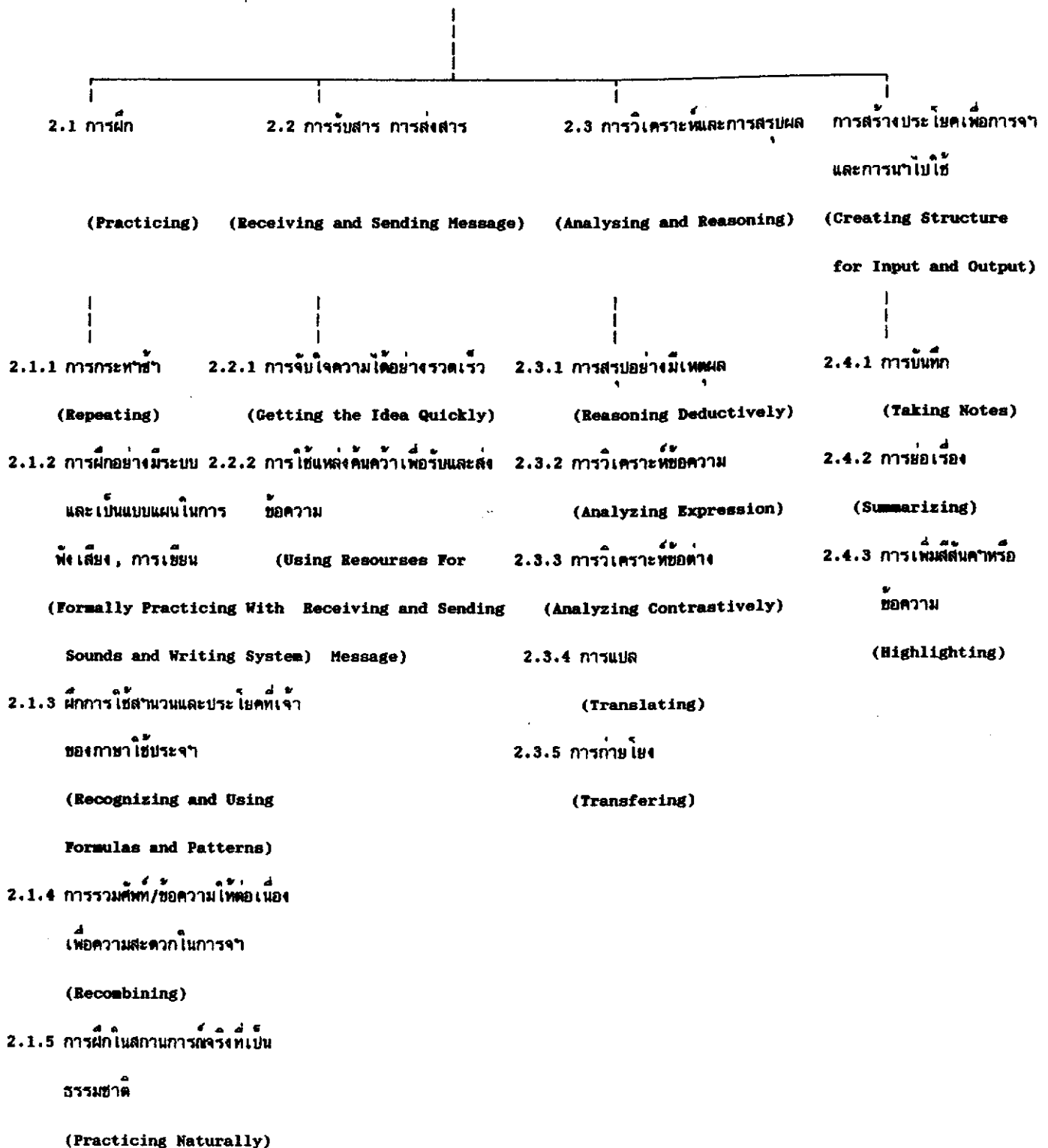
(Oxford : 1990)

กลยุทธ์ทางตรง (Direct Strategies)

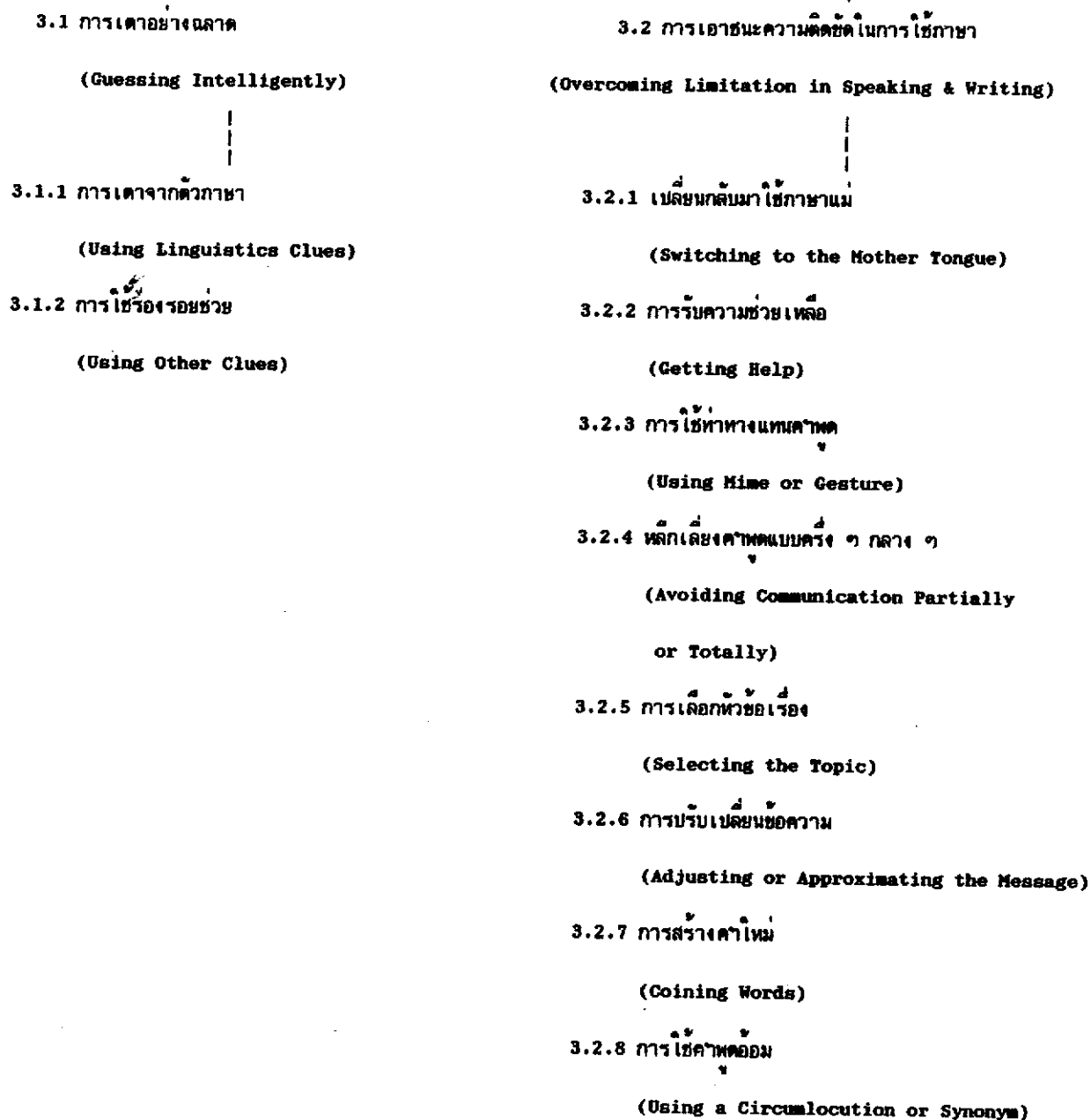
1. กลยุทธ์การจำ (Memory Strategies)



2. กลยุทธ์ในการสร้างความเข้าใจ (Cognitive Strategies)

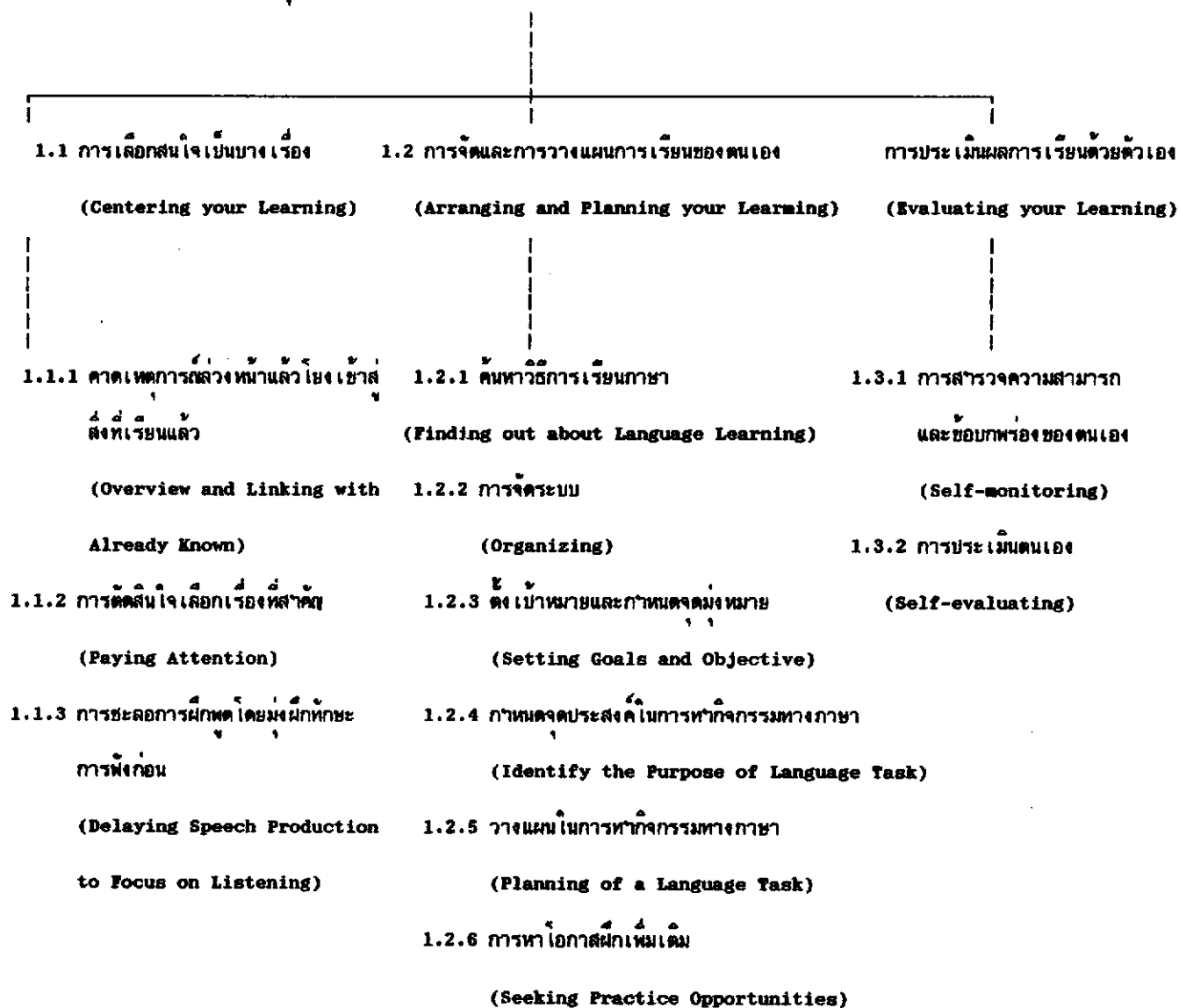


3. กลยุทธ์การชดเชย (Compensation Strategies)

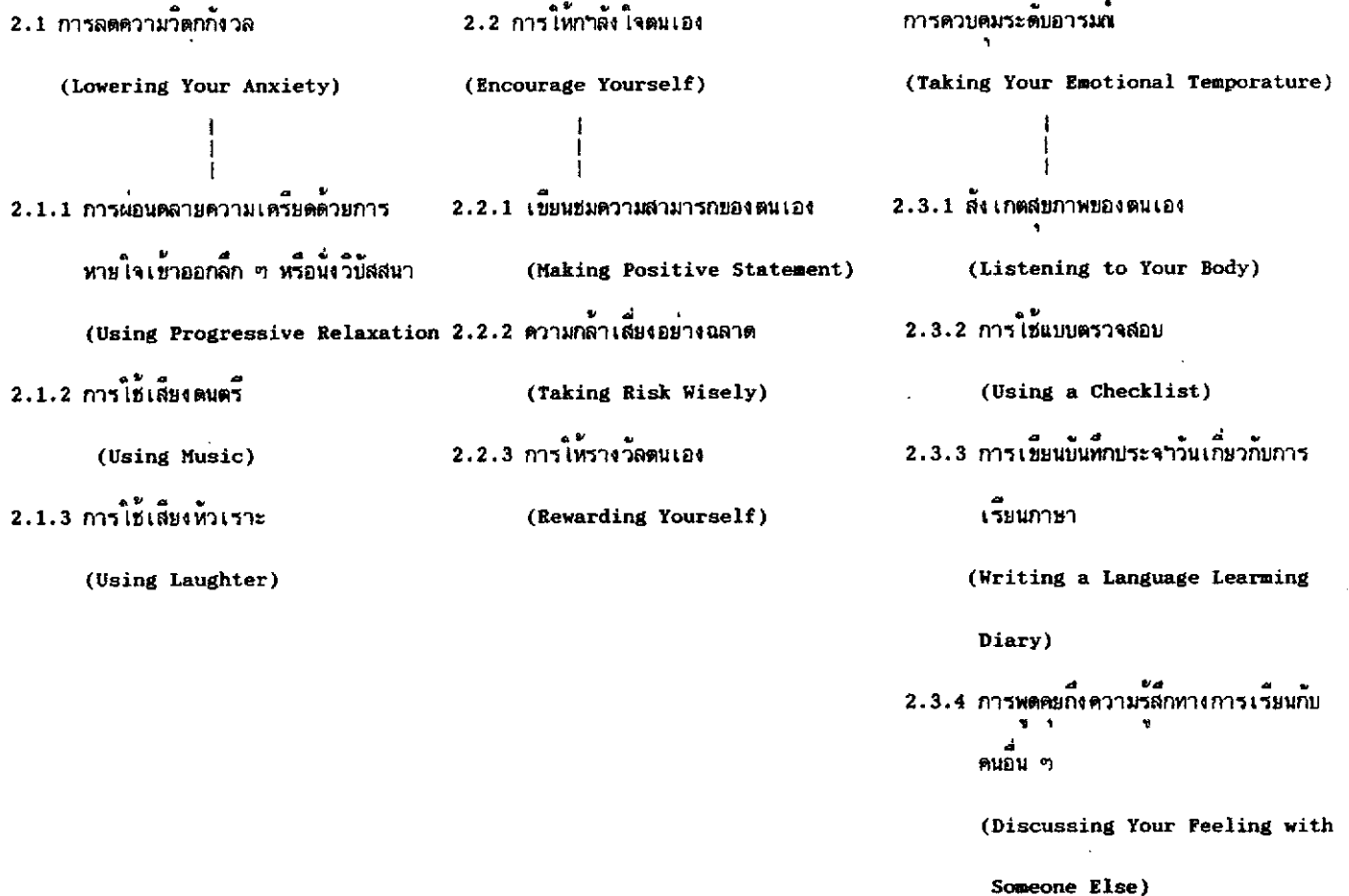


กลยุทธ์ทางอ้อม (Indirect Strategies)

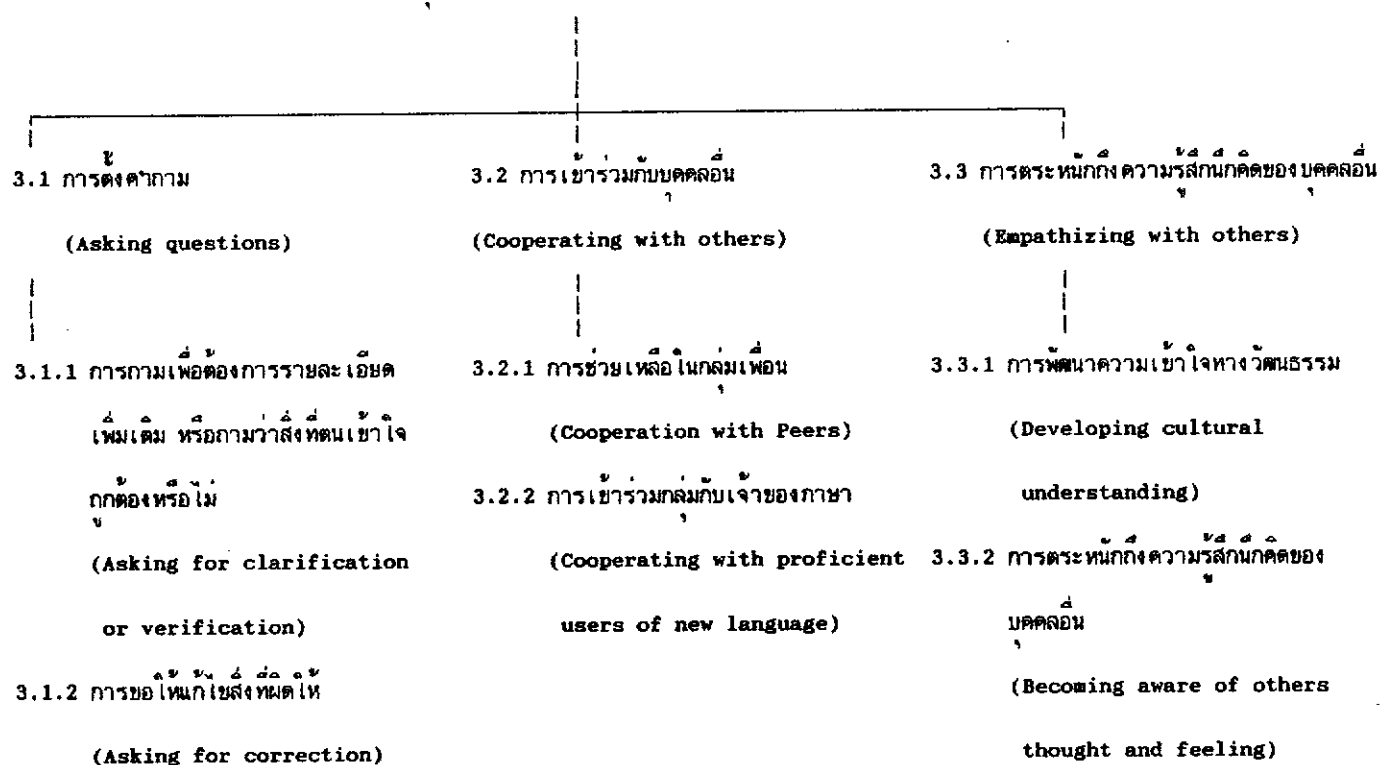
1. กลยุทธ์เพื่อความเข้าใจ (Metacognitive Strategies)



2. กลยุทธ์สร้างความพอใจ (Affective Strategies)



3. กลยุทธ์เชิงสังคม (Social Strategies)



กลยุทธ์ทางตรง (Direct Strategies) แบ่งออกเป็น

1. กลยุทธ์การจำ (Memory Strategies) ผู้เรียนจัดวิธีการจำไว้ 4 แบบคือ

1.1 การสร้างความเกี่ยวเนื่อง (Creating Mental Linkage) เป็นการจัดระบบการจำให้เกี่ยวเนื่องกัน มี 3 แบบ คือ

1.1.1 การจัดเข้ากลุ่ม (Grouping) เป็นการจัดคำเข้ากลุ่มเข้าพวกตามชนิดของคำ เช่น คำนาม คำกริยา หรือจัดเข้ากลุ่มตามชื่อเรื่อง เช่นคำที่ใช้เกี่ยวกับอากาศ หรือจัดคำเข้ากลุ่มตามหน้าที่ของภาษา เช่น คำที่ใช้เกี่ยวกับการขอโทษ, ขอร้อง, ความต้องการ หรือจัดเข้ากลุ่มตามความเหมือนความแตกต่างการจัดคำเข้ากลุ่มต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนจำความหมายได้ง่ายขึ้น

1.1.2 การเชื่อมโยง (Associating/Elaborating) เป็นวิธีการจำคำหรือสิ่งใหม่ ๆ ได้ด้วยการเชื่อมโยง เช่น Mike ต้องการจำชื่อ "Solange" ซึ่งเป็นชื่อภาษาฝรั่งเศสของบรรณารักษ์ห้องสมุดประจำมหาวิทยาลัยให้ได้ เขาเชื่อมโยงชื่อ "Solange" กับข้อความว่า "So long, library, I'm leaving!" หรือ "Solange's face is so long."

1.1.3 การนำคำศัพท์ใหม่มาสร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย (Placing New Words into a Context) มีวิธีการดังนี้

1.1.3.1 การนำอักษรตัวแรกของแต่ละคำมารวมสร้างขึ้นเป็นคำใหม่ที่มีความหมาย (Acronym) เช่น Michael ใช้วิธีการจำชื่อ The Great Lakes โดย Michael จำคำว่า HOMES ซึ่งมีอักษรแต่ละตัวเป็นคำย่อของทะเลสาบทั้ง 5 คือ Huron, Ontario, Michigan, Erie และ Superior แล้ว Michael นำคำว่า HOMES มาแต่งเป็นประโยคว่า "My HOME's on the Great Lake".

1.1.3.2 การนำคำที่เรียนรู้ใหม่มานำแต่งเป็นเรื่องสั้น ๆ เพื่อช่วยในการจำ หรือแต่งเป็นเรื่องตลกขบขัน เช่น Katya จำคำใหม่พวก Hook, Eye, Seam, Zipper, Button Snap, Thread, Needle ด้วยการนำมาแต่งเป็นเรื่องสั้น ๆ

1.2 การจำโดยอาศัยเสียงและภาพ (Apply Images and Sounds) เป็นการจำโดยโยงเสียงและจินตภาพ แบ่งออกเป็น

1.2.1 การสร้างจินตภาพให้กับคำศัพท์ใหม่ (Using Imagery)

ตัวอย่างเช่น Adel ผู้จัดการธนาคารชาวสเปน เรียนคำใหม่ในภาษาอังกฤษคำว่า "tax shelter" เขาสร้างจินตภาพขึ้นมาจากคำนี้ว่า มีบ้านหลังเล็ก ๆ และมีกองเงินขนาดใหญ่อยู่ภายในบ้าน

1.2.2 การแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย (Semantic Mapping) เป็นวิธีการนึกถึงคำเป็นหลัก 1 คำ แล้วนึกถึงกลุ่มคำอื่นที่เชื่อมโยงไปจากคำนั้นในด้านความหมายเช่น HAIR ถ้านึกถึงลักษณะของเส้นผม จะได้คำ short, curly, straight, crew cut, ถ้านึกถึงสิ่งที่ทำให้ผมสวย ก็จะได้คำ brush, comb, curler, bobby pins

ออกฟอร์ด (Oxford. 1990 : 241) ได้กล่าวเพิ่มเติม

ถึงวิธีการแตกลูกคำที่สัมพันธ์ทางความหมาย (Semantic Mapping) ว่าไม่ใช่วิธีการจำที่ดี แต่มีประโยชน์ต่อผู้เรียนในทักษะฟัง, ทักษะอ่าน ก่อนอ่านหรือฟังเนื้อเรื่องถ้าใช้วิธี Semantic Mapping จะช่วยให้ผู้อ่าน ผู้ฟังมีความเข้าใจเนื้อเรื่องมากขึ้น

1.2.3 การจำคำที่เป็นใจความหลัก (Using Keywords) เป็นวิธีจำคำศัพท์ใหม่ในการเรียนภาษาที่สองด้วยวิธีการ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 นึกคำในภาษาแม่ที่ฟังดูแล้วเสียงคล้ายภาษาที่สอง ขั้นที่ 2 สร้างภาพพจน์ (จินตภาพ) ของคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์เก่าในภาษาแม่ ให้ปฏิสัมพันธ์กัน เช่น คำภาษาฝรั่งเศส Potage แปลว่า ซุป (Soup) เด็กชาวอังกฤษจะโยงเสียงคำศัพท์คำนี้มาที่ a pot ซึ่งเป็นภาษาของตนเอง แปลว่า หม้อ แล้วจากความหมายของคำศัพท์ใหม่ว่า น้ำซุปอยู่เต็มหม้อหรือ หม้อที่บรรจุน้ำซุปจนเต็ม

ออกฟอร์ด (Oxford. 1990 : 241) กล่าวเพิ่มเติมว่า

การจำคำที่เป็นใจความหลัก (Using Keywords) เป็นวิธีการจำความหมายของคำศัพท์ได้ดีมาก วิธีหนึ่งของผู้เรียนภาษาที่สอง

1.2.4 การผูกคำให้เป็นเสียงที่คล้องจองกัน (Representing Sound in Memory) เป็นการโยงคำใหม่ให้เข้าเป็นกลุ่มเป็นพวก เช่น "I before E except

after C." หรือ Roland ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นึกว่า "goat, coat, boat, dote" มาผูกคำให้เป็นข้อความที่มีเสียงคล้องจองกัน แต่ไร้ความหมาย

1.3 การทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.1 การทบทวนเรื่องที่เรียน (Structured Reviewing) เป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว เช่น ทบทวนกลุ่มของคำศัพท์ตามช่วงเวลา 15 นาที 1 ชั่วโมง 3 ชั่วโมง 1 วัน 2 วัน 4 วัน 1 สัปดาห์ 2 สัปดาห์ แล้วย้อนกลับ 2 สัปดาห์ --> 1 สัปดาห์ --> 4 วัน --> และ 15 นาที จนผู้เรียนใช้ได้คล่อง

1.4 การใช้กิริยาท่าทางควบคู่กับความหมายของคำที่เรียนเพื่อช่วยความจำ มี 2 วิธี คือ

1.4.1 การใช้ท่าทางหรือความรู้สึกควบคู่กับความหมายของคำที่เรียน เพื่อช่วยความทรงจำ (Using Physical Response or Sensation) เป็นวิธีการปฏิบัติตามคำสั่งได้ เช่น ครูสั่งให้ Akram ไปหยิบดินสอ เดินไปที่เหลาดินสอ เหลาดินสอ ใช้ดินสอ แท่งนั้นเขียนชื่อตนเอง แล้วส่งดินสอให้ Maria Akram เข้าใจคำสั่ง และปฏิบัติตามคำสั่งได้ ขณะเดียวกันยังจำท่าทางที่เขาเคยได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติควบคู่ไปกับความหมายของคำไปด้วย ในทักษะการอ่าน เมื่อเด็กอ่านเนื้อเรื่องแล้วสามารถทำท่าทางแสดงความรู้สึก ตามเนื้อเรื่องที่ตนอ่านแสดงท่าทางตามความหมายของคำ อ็ชเชอร์ (Asher. 1966A, 1966B) กล่าวว่า เป็นวิธีการจำที่ผู้เรียนจำความหมายของคำจากท่าทาง

1.4.2 การบันทึกคำศัพท์ที่ยังจำไม่ได้ลงในบัตรคำ (หรือในสมุดจดศัพท์) แล้วหยิบบัตรคำออกจากกอง เมื่อจำได้แล้ว (Using Mechanical Technique) เป็นวิธีการสร้างบัตรคำขึ้นมา ด้วยการเขียนคำศัพท์ไว้ด้านหลังของกระดาษแข็ง และอีกด้านหนึ่งเขียนคำจำกัดความ ท้ายบัตรพวกนี้ไว้มาก ๆ แล้ว ให้นักเรียนทบทวนด้วยการจัดเข้าพวกหรือแยกออกจากพวก หรือเห็นเฉพาะคำแล้วสามารถบอกความหมาย หรือจำความหมายของคำใหม่ได้

2. กลยุทธ์การสร้างความเข้าใจ (Cognitive Strategies) วิธีการช่วยให้เกิดความเข้าใจ ประกอบด้วย

2.1 การฝึก มีวิธีการฝึก 5 แบบ คือ

2.1.1 การกระทำซ้ำ ๆ ในทักษะการฟังพยายามให้เด็กฟังบ่อย ๆ เช่น Mitton ฟังรายการพยากรณ์อากาศทุก ๆ วัน ในขณะที่รับประทานอาหารเข้าจนกระทั่ง Mitton รู้จักศัพท์เกี่ยวกับพยากรณ์อากาศเพิ่มขึ้นหลายคำ ในด้านการอ่านพยายามให้ผู้เรียนอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้ง แต่ละครั้งให้มีจุดมุ่งหมายในการอ่านต่าง ๆ กันไป เช่น อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ อ่านเพื่อหารายละเอียด อ่านเพื่อคาดการณ์หรือทำนายเหตุการณ์ต่อไปว่าเป็นอย่างไร หรืออ่านเพื่อตอบคำถาม การเขียน การพูด พยายามฝึกให้ผู้เรียนได้พูด ได้เขียน ด้วยอัตราความเร็วที่แตกต่างกัน การฝึกซ้ำ ๆ ตามทักษะต่าง ๆ ช่วยให้เกิดความเข้าใจ

2.1.2 การฝึกอย่างมีระบบและเป็นแบบแผนในการฟังเสียง การเขียน ในด้านการออกเสียงคำ เช่น เน้นให้ผู้เรียนได้ยินหรือได้ฟังเสียงเน้นระหว่างพยางค์ และเสียงสูงต่ำภายในประโยคของเจ้าของภาษาที่ถูกต้อง เช่น ให้เด็กขีดเส้นใต้คำที่เจ้าของภาษาออกเสียงเน้น หรือให้เด็กดูคำ ที่สะกดด้วย "ough" ว่าเจ้าของภาษาออกเสียงอย่างไร เมื่อปรากฏอยู่ในคำ Through, Though, Tough, และ Trough ให้ผู้เรียนสรุปออกมาผู้เรียนบางคนไม่ได้ฟังเสียงของเจ้าของภาษาอย่างเดียว เขามันก็กเสียงของเขาลงในเพนแล้วเปิดเพนฟังเสียงที่เริ่มคล้ายคลึงและแตกต่าง ๆ อันเป็นแนวทางในการปรับปรุงตนเอง ในด้านการฝึกเขียน ให้ผู้เรียนเขียนด้วยการลอกคำ ตัวสะกด ช่วยเน้นให้ผู้เรียนเห็นความเหมือนความแตกต่างของภาษาในภาษาแม่กับภาษาที่สอง ผู้เรียนสร้างหลักเกณฑ์ในการจำของตนเองขึ้นมา

2.1.3 การใช้สำนวนและประโยคที่เจ้าของภาษาใช้ประจำ
(Recognizing and Using Formulas and Patterns) ตัวอย่างประโยคที่เจ้าของภาษาใช้ประจำ คือ

Hello,

Goodbye

How are you?

The weather's nice, isn't it?

Yes, that's right.

And what happened then?

That's not so bad.

Hey, that's great.

ตัวอย่างของ Patterns

I don't know how to

I would like to

การให้ผู้เรียนจำ และใช้ประโยคที่เจ้าของภาษาที่ใช้อยู่เป็นประจำได้คล่องแคล่ว ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง

2.1.4 การรวมข้อความ เป็นการรวมกลุ่มคำหรือวลีให้มาเป็นประโยคที่มีความหมาย มีประโยชน์ต่อการฝึกในทักษะพูด และเขียนของผู้เรียนมากตัวอย่างของการรวมข้อความ คือ Rosine รู้จักความหมายของข้อความทั้ง 3 นี้ดี (weather's fine, I think I'd like ..., and take a walk) และเพื่อให้จำได้ Rosine สร้างประโยคขึ้นมาใหม่ว่า : The weather's fine today, so I think I'd like to take a walk.

2.1.5 การฝึกในสถานการณ์จริงที่เป็นธรรมชาติ เป็นการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะทั้ง 4 ด้วยความเป็นจริง เช่น

การฟัง :- ฟังเรื่องแล้วแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังว่าตนเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร หรือฟังเนื้อเรื่องแล้วสามารถสรุปเรื่องราวในสิ่งที่ฟังออกมาเขียนเป็นเรื่องสั้น ๆ หรือฟังแล้วตอบคำถามในสิ่งที่ฟังได้ เป็นการฝึกให้เด็กฟังเรื่องราวอย่างมีจุดหมาย งานที่ให้เด็กทำในระหว่างการฟังนั้นไม่ควรเป็นข้อความหรือประโยคยาว ๆ อย่างเช่น คำถามแบบให้เด็กตอบ ควรเป็นภาพ ตารางไดอะแกรม หรือแผนที่ ส่วนกิจกรรมนอกห้องเรียนพยายามให้เด็กมีโอกาสฟังเสียงของเจ้าของภาษาจากโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วีดีโอ เทป

การอ่าน :- พยายามให้เด็กอ่านจากเนื้อหาที่เป็นจริง เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เอกสาร ใบปลิวประกาศโฆษณาของห้างสรรพสินค้าหรืออ่านหนังสือประเภทตลกขบขัน

การเขียน :- ให้เด็กเขียนประวัติส่วนตัว ไปสัมภาษณ์ครอบครัวของเพื่อน แล้วกลับมาเขียนรายงาน เขียนเรื่องสั้น เขียนบันทึกประจำวันฝึกการทำงานกลุ่มและงานเดี่ยว ให้เขียนเรื่องสั้นออกมา

2.2 การรับสารและการส่งสาร มี 2 วิธี คือ

2.2.1 การจับใจความได้อย่างรวดเร็ว ใช้หลักการอ่าน การฟังแบบสรุปใจความคร่าว ๆ หรือฟังเพื่อต้องการทราบรายละเอียดของข้อมูลบางอย่างตัวอย่างของประโยคคำถาม เพื่อสรุปใจความสำคัญคร่าว ๆ

- What are the three key ideas in this reading passages ?

- What is the theme of this passage ?

ตัวอย่างของคำถามเพื่อให้ผู้เรียนหารายละเอียด

- Who is the man in the dark hat ?

- What does he want from the old man ?

- Where does he come from ?

2.2.2 การใช้แหล่งค้นคว้า เพื่อรับและส่งข้อความ เมื่อผู้เรียนฟังหรืออ่านข้อความใด ๆ แล้วไม่เข้าใจ ก็จะค้นคว้าได้จาก

2.2.2.1 สิ่งตีพิมพ์ เช่น พจนานุกรม, หนังสืออธิบายคำวลี, หนังสือไวยากรณ์ สารานุกรม เอกสารแนะนำการท่องเที่ยว นิตยสาร หนังสือที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

2.2.2.2 แหล่งค้นคว้าที่ไม่ใช่สิ่งตีพิมพ์ เช่น เทป โทรทัศน์ วีดีโอ วิทยุ พินิจภัณฑ์ และงานนิทรรศการ

2.3 การวิเคราะห์และการสรุปผล วิธีวิเคราะห์และสรุปข้อความมี 5 วิธี คือ

2.3.1 การสรุปอย่างมีเหตุผล เป็นวิธีการใช้ความรู้ทั่ว ๆ ไป

ในการเรียนภาษาที่สองมาสรุปสิ่งที่ได้ฟังหรือเรื่องที่อ่าน เช่น Julio ได้ยินเพื่อนพูดประโยคว่า "Would you like to go to the library with me at five o'clock? Julio บอกตนเองว่าประโยคอย่างนี้ เพื่อนรอคำตอบ เพราะประโยคนี้ขึ้นต้นด้วยคำกริยา อันเป็นกฎของประโยคคำถาม เขาจะฟังเพื่อนพูดเฉย ๆ ไม่ได้

2.3.2 การวิเคราะห์ข้อความ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวของภาษาที่สองได้ด้วยการวิเคราะห์ความหมายของคำในข้อความนั้น ๆ ออกมาแล้ว สรุปว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่น Mastina กำลังดูข่าวภาคภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ และเธอได้ยินคำว่า "premediated crime" ซึ่งเธอไม่เข้าใจ และเธอนำคำพวกนั้นมาแยก วิเคราะห์ความหมาย ดังนี้ : crime = bad act, meditate = think about และ pre = before แล้วเธอก็สรุปความหมายของวลีนั้นได้ว่าเป็นการวางแผนการฆ่าล่วงหน้าที่จะกระทำในสิ่งที่ไม่ดี

2.3.3 การวิเคราะห์ข้อต่าง เป็นวิธีการที่ผู้เรียนแยกแยะภาษาที่สองมาเทียบกับภาษาที่หนึ่ง ในด้านเสียง คำศัพท์ หรือไวยากรณ์ เพื่อความคล้ายคลึงและความแตกต่าง อันจะช่วยให้เข้าใจภาษาใหม่ เช่น Stanley จำได้ว่าหลังจากที่เขาเปรียบเทียบภาษาเยอรมันกับภาษาอังกฤษดู พบว่า คำภาษาเยอรมัน "Katze" ออกเสียงคล้ายคำภาษาอังกฤษ "Cat" Nora จำความคล้ายคลึงของคำ "chaise" ในภาษาฝรั่งเศส คู่กับคำว่า "chair" ในภาษาอังกฤษ

2.3.4 การแปล เป็นการเปลี่ยนภาษาที่เรียนกลับมาเป็นภาษาแม่หรือการเปลี่ยนภาษาแม่กลับมาเป็นภาษาที่เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำ วลี หรือ ข้อความบางตอนได้เป็นอย่างดี

2.3.5 การถ่ายโอน เป็นการนำความรู้ทางด้านคำ ข้อความหรือโครงสร้างประโยคมาทำความเข้าใจกับภาษาใหม่ที่ตนกำลังเรียนอยู่ เช่น Dwight ได้ยินข้อความภาษาฝรั่งเศสที่มีคำว่า "Weekend" อยู่นอยู่ด้วย เขา นำความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษมาช่วยให้เข้าใจภาษาฝรั่งเศสในข้อความ "Bon Weekend" ว่าหมายถึง "Have a good weekend"

2.4 การสร้างประโยคเพื่อการจำและการนำไปใช้ การนำภาษาไปใช้ของ
ผู้เรียนมี 3 วิธี คือ

2.4.1 การจดบันทึก เป็นการบันทึกเรื่องที่ฟังหรืออ่าน โดยมีวิธีบันทึก

3 รูปแบบ คือ

2.4.1.1 บันทึกตามรายการที่จะไปซื้อของ (Shopping List
Format) เป็นการจดข้อมูลแต่ละประเภทเรียงตามลำดับ ตัวอย่างเช่น

ส่วนผสมของเด็กกล้วยหอม	น้ำมะนาว	ผงฟู	นม
	วอลนัท	น้ำตาล	เนยเหลว
	กล้วย	เนยแข็ง	วานิลลา
	ไข่		
ภาชนะที่ต้องใช้	ชามขนาดใหญ่	ถ้วยตวง	ส้อม
	กะทะเคลือบมัน	ช้อน	

2.4.1.2 บันทึกรูปแบบตัวอักษร T เช่น
เด็กกล้วยหอม

ส่วนผสม	น้ำมะนาว
	นม
	น้ำตาล
	กล้วย
	วานิลลา
ภาชนะที่ใช้	ไข่ (อื่น ๆ อีก)
	ชามขนาดใหญ่
	ถ้วยตวง
	ส้อม
	กะทะเคลือบมัน
	ช้อน

2.4.1.3 บันทึกตามโครงสร้างมาตรฐาน เป็นการเรียงลำดับ

ตามโครงสร้างของเนื้อหา เช่น

1.

ก.

ข.

2.

ก.

ข.

1.

2.

ก.

ข.

ค.

3.

ก.

1.

2.

ก.

ข.

(1.)

(2.)

2.4.2 การย่อเรื่อง เป็นวิธีการสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟังหรืออ่าน ให้ได้ใจความย่อ ๆ แต่ชัดเจน

2.4.3 การเพิ่มสีสันคำหรือข้อความ เป็นวิธีการช่วยเสริมความจำ ความเข้าใจด้วยการใช้สื่อบายทักลงบนคำ หรือข้อความสำคัญ หรือใช้ดินสอสีขีดเส้นใต้ทางกลมหรือขีดกรอบสี่เหลี่ยมล้อมรอบ หรือใส่ดาวกากับเน้นความสำคัญที่ต้องจำไว้

ในกลยุทธ์ด้านการสร้างความเข้าใจนั้น ออกฟอร์ด (Oxford. 1990 : 43) กล่าวเพิ่มเติมว่า จากงานวิจัยของโอ มอลลี และคนอื่น ๆ และชาไมท์ และคนอื่น ๆ (O'Malley and others. 1985A, 1985B and Chamot and others. 1987) พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองนั้น ใช้กลยุทธ์ในการสร้างความเข้าใจ มากกว่ากลยุทธ์นอกเหนือความเข้าใจ อย่างไรก็ตาม ชาไมท์ และคนอื่น ๆ (Chamot and others. 1987) พบในงานวิจัยของเขาว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาดี จะนำกลยุทธ์นอกเหนือความเข้าใจ มาใช้ในการเรียนภาษาที่สาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัสโซ และสตูว์เนอร์ มานซานาเรซ (Russo and Stewner - Manzanares. 1985) ได้ทำการวิจัยกับนักศึกษานายทหารในกองทัพที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง พบว่า พวกเขาใช้กลยุทธ์ในการสร้างความเข้าใจในการทำงานทางภาษาระดับง่าย ๆ แต่ถ้าเป็นงานที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน พวกเขาจะใช้กลยุทธ์ทางด้าน Metacognitive มาช่วยให้งานทางการเรียนภาษาประสบความสำเร็จ

3. กลยุทธ์การจดจำ เป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้ในการทำความเข้าใจ หรือการใช้ภาษาของตนเวลาที่ตนเองมีข้อมูลทางภาษาไม่เพียงพอกับความต้องการ มีวิธีการดังนี้ คือ

3.1 การจดจำอย่างฉลาด มี 2 วิธี คือ

3.1.1 การใช้ร่องรอยทางภาษาศาสตร์ช่วย ผู้เรียนสามารถเดาความหมายของคำศัพท์ ด้วยการดู Prefix, Suffix หรือเข้าใจข้อความที่อ่านที่ฟังว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ได้จากคำศัพท์ที่ใช้บทความนั้น เช่น อังกฤษ ฟังเรื่อง ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ประเภท Shovel, Grass, Mower, Lawn เขาสรุปได้ว่าเรื่องที่เขากำลังฟังเป็นเรื่องเกี่ยวกับ "Gardening"

3.1.2 การใช้ร่องรอยอื่น ๆ ช่วย

3.1.2.1 การใช้คำขึ้นต้นหรือลงท้ายจดหมาย คำที่เรียกบุคคล
ที่ผู้เขียนพูดด้วย ชื่อเล่น ตัวอย่างเช่น my pet, Dear husband มาแสดงความใกล้ชิด
สนิทสนมของบุคคลในเรื่อง

3.1.2.2 การเดาจากสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง พฤติกรรม ผู้ที่
พูดแสดงออก อันเป็นส่วนประกอบที่จะให้ผู้เรียนทราบว่าผู้พูดกำลังพูดเรื่องอะไร

3.1.2.3 การใช้สถานการณ์ตามเนื้อเรื่อง ซึ่งแม้ผู้เรียนไม่
เข้าใจคำพูดแต่ก็พอจะเดาได้ว่าเขาพูดอะไร เช่น มิเกล ผู้เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง
ขณะที่เขากำลังคุยที่ว็อยู เขาได้ยินผู้แสดง พูดกับเพื่อนในเนื้อเรื่องว่า "Quick ! Let's get
out of here !" ขณะเดียวกัน เขาเห็นผู้แสดงทั้งสองคนพากันวิ่งไปที่ประตู การใช้สถานการณ์
ตามเนื้อเรื่อง ช่วยทำให้มิเกลพอที่จะเดาได้ว่า ประโยคที่ผู้แสดงพูดข้างต้น มีความหมายว่า
"Leaving"

3.2 การเอาชนะความติดขัดในการใช้ภาษา เมื่อผู้เรียนติดขัดในการพูดหรือ
การเขียน ผู้เรียนมีวิธีที่จะช่วยให้การเขียนการพูดผ่านไปด้วยดีด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

3.2.1 การเปลี่ยนแปลงกลับมาใช้ภาษาแม่ ผู้เรียนใช้ภาษาที่ 1 ที่
คล้ายคลึงกันแทน เช่น Geraldo ชาวสเปนที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษใช้ ภาษาสเปน "Balon"
แทนคำว่า "Balloon" และใช้ "Tirtil" แทนคำศัพท์ว่า "Caterpillar"

3.2.2 การขอความช่วยเหลือ ให้ผู้อื่นช่วยต่อเติมคำหรือข้อความให้จบ
ประโยค โดยมากเจ้าของภาษาจะเข้าใจและช่วยต่อเติมคำหรือข้อความที่เรายังใช้ไม่ได้
คล่องแคล่ว เช่น Edna ผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสอยู่ เขาถามเป็นภาษาอังกฤษว่า คำ "staple"
พูดเป็นภาษาฝรั่งเศสว่าอย่างไร? และ Clive นักเรียนชาวสเปนส่งสัญญาณให้ผู้ฟังรู้ว่า
เขาพูดได้แต่ครั้งแรก ส่วนที่เหลือช่วยต่อให้จบโดยขึ้นต้นเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า "El quiere...?"

3.2.3 การใช้สีหน้าท่าทางแทนคำพูด เช่น Kristen ไม่รู้คำศัพท์
ของโต๊ะที่มีลิ้นชัก เขาใช้ท่าทางอธิบายแทน และ Jaime พูดสีที่ว่า "I am afraid" ไม่ได้
เขาแสดงสีหน้าท่าทางว่ากลัวด้วยการหมอนและยกแขนทั้งสองข้างปิดศีรษะ

3.2.4 หลีกเลี่ยงการพูดแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ เมื่อรู้ว่าตนเอง ไม่มีความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้หมด หรือรู้ตัวว่าตนเองพูดได้เพียงครึ่ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น ให้หยุดพักไปสักระยะหนึ่งก่อน อย่าไปฝืนใจตนเอง

3.2.5 การเลือกหัวข้อเรื่อง ให้เลือกเรื่องที่ตนเองรู้เรื่องดีมาใช้ในการพูดหรือเขียน เมื่อผู้เรียนสนใจหรือชอบเรื่องใดเขาจะรู้คำศัพท์และเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้น ลึกและกว้างขวาง ให้โอกาสผู้เรียนเลือกเรื่องที่เขารู้เขาชอบ

3.2.6 การปรับเปลี่ยนข้อความให้เหมาะสม เปลี่ยนรับภาษาที่ใช้พูดให้ง่ายขึ้นหรือขยายข้อความที่สั้นเกินไป โดยเพิ่มเติมให้ผู้ฟัง ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3.2.7 การกำหนดคำใหม่ เป็นวิธีการกำหนดหรือสร้างคำใหม่ขึ้นมา เพราะนึกคำศัพท์เดิมไม่ออก เป็นวิธีการใช้คำสื่อความหมายให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจ เช่น Omar ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เขาไม่คุ้นเคยกับคำว่า "Bucket" เขาใช้คำว่า "Water Holder" แทน Stavros ใช้คำว่า "Tooth Doctor" แทนคำว่า "Dentist" ในการเขียนโน้ตสั้น ๆ ว่าเขาไปไหน

3.2.8 การใช้คำพูดอ้อมหรือคำเหมือน ใช้ข้อความอื่น ๆ พูดอ้อมค้อม แทนคำหรือข้อความที่ตนใช้ยังไม่เป็น เช่น Heinrich นึกถึงคำภาษาอังกฤษคำว่า "Towel" ไม่ออก เขาเลี่ยงไปใช้คำอธิบายแทนว่า "a thing you dry your hand on."

กลยุทธ์ทางอ้อม (Indirect Strategies)

1. กลยุทธ์นอกเหนือความเข้าใจ เป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่ตนเรียนได้ดียิ่งขึ้น โดยใช้วิธีการดังนี้ คือ

1.1 การเลือกสนใจเป็นบางเรื่องในการเรียน เป็นวิธีการเตรียมสิ่งที่จะเรียนให้พร้อมด้วยการ

1.1.1 คาดเหตุการณ์ล่วงหน้าแล้วโยงเข้าสู่เรื่องที่เรียนแล้ว เป็นวิธีการที่ผู้เรียนเตรียมตัวล่วงหน้าว่าเรื่องที่จะเรียนนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ควรเป็นคำศัพท์ประเภทใดบ้าง พยายามคิด พร้อมทั้งค้นคว้า เตรียมแล้วพยายามจำ

คำศัพท์หรือสิ่งใหม่ที่ตนเองเตรียมไว้ ด้วยการเชื่อมโยงมาสู่สิ่งที่เรียนแล้ว ตัวอย่างเช่น Anh, ผู้ลี้ภัยซึ่งกำลังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เธอทราบว่าเรื่องที่จะอ่านในบทเรียนต่อไปเป็นเรื่องเกี่ยวกับ คนงานในเมืองใหญ่ เธอเตรียมคิดถึงสิ่งที่คนงานพวกนี้ต้องพบว่ามีอะไรบ้าง เตรียมคำศัพท์ ตามพื้นฐานประสบการณ์เดิมที่ตนเคยพบมา

1.1.2 การตัดสินใจเลือกเรื่องที่สำคัญ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนตัดสินใจล่วงหน้าไว้แล้วว่า ในการเรียนภาษาของตนเอง ส่วนใหญ่จะสนใจอะไร แล้วตั้งเป้าหมายในการเรียนไว้และในขณะที่เรียนในแต่ละชั่วโมงหรือในแต่ละเรื่องนั้นตนเองจะสนใจเรื่องอะไร เช่น Reinhardt ในขณะที่เรียนภาษาสเปน เรื่องการขึ้นเครื่องบินที่ท่าอากาศยาน เขาทราบทันทีว่าสิ่งที่เขาต้องรู้หรือสนใจในเรื่องนี้ คือ ตารางเวลาเครื่องบินเข้าและออก และ Emily ในขณะที่เรียนอ่านอังกฤษอยู่นั้นเธอบอกตนเองได้ว่า สิ่งที่เธอสนใจนั้น คือ ภาษาที่ตัวละครใช้ในการพูดจา ถ้าพูดกับบุคคลที่สนิทกัน ตัวละครใช้ภาษาแบบไทยและกับคนที่ไม่สนิทตัวละครใช้ภาษาอย่างไร

1.1.3 การชะลอการฝึกพูด โดยมุ่งฝึกทักษะการฟังก่อน เป็นช่วงที่ผู้เรียนใช้เวลาส่วนมากให้กับการฟังภาษาให้เข้าใจ และเมื่อมั่นใจว่า ตนเองฟังรู้เรื่องแล้ว จึงเริ่มที่จะฝึกพูด ตัวอย่างเช่น Judy ปลอมยให้เพื่อน ๆ ที่เรียนภาษาเยอรมันด้วยกันพูดไปก่อน ส่วนตัวเธอเองได้แค่ฟังและพยายามจำวิธีการออกเสียงและวิธีการใช้ภาษาอย่างเงิบ ๆ เนื่องจากตนเองไม่พร้อมที่จะพูด

1.2 การจัดและการวางแผนการเรียนของตนเอง การวางแผนและการเตรียมการเรียนภาษาของผู้เรียนมีหลายวิธี คือ

1.2.1 การค้นหาวิธีการเรียนภาษา เป็นวิธีที่ผู้เรียนจะค้นคว้าจากตำราว่าการเรียนภาษานั้น ถ้าจะเรียนให้ประสบความสำเร็จจะต้องเรียนอย่างไร โดยผู้สอนอาจให้ผู้เรียนไปค้นคว้ามานำสรุปถึงแนวทางปฏิบัติ หรือให้ผู้เรียนนำปัญหาของตนเองมาพูดคุย แล้วร่วมกันค้นคว้าเพิ่มเติมหาแนวทางที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว

1.2.2 การจัดระบบ เป็นการจัดการหรือกำหนดรูปแบบการเรียนภาษาที่ถูกต้อง คือ

1.2.2.1 ในชั้นเรียน ถ้ากำลังเรียนทักษะด้านการฟัง และการอ่าน บรรยายภาศในชั้นต้องเจียบ ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินและนำวิธีการ ที่ถูกต้องไปใช้ที่บ้านด้วย

1.2.2.2 ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักจัดตารางฝึกภาษาของตนเองตาม ทักษะต่าง ๆ ออกมาเป็นรายสัปดาห์

1.2.2.3 ให้ผู้เรียนรู้จักใช้สมุดจดบันทึก และรู้วิธีการบันทึกว่า จะแยกบันทึกสิ่งที่จะต้องจดจำอย่างไร เช่น คำศัพท์ รูปแบบประโยค หรือไวยากรณ์ แยกแบบ ฝึกหัดไว้ส่วนไหน ถ้าวางรูปแบบได้ดีแล้วผู้เรียนจะสะดวกต่อการนำมาใช้

1.2.3 การตั้งเป้าหมาย และกำหนดจุดมุ่งหมาย (Setting goals and objective) กำหนดเป้าหมายทั้งระยะสั้น และระยะยาวไว้ให้ชัดเจน เช่น เมื่อเรียน ภาษาไปแล้ว 1 ปี ผู้เรียนควรใช้ภาษาพูดระดับเป็นทางการได้ หรือ จะอ่านเรื่องสั้นเรื่องนี้ให้จบ ภายในวันศุกร์นี้

1.2.4 กำหนดจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมทางภาษากำหนด จุดมุ่งหมาย ในการเรียนภาษาตามทักษะต่าง ๆ ให้ชัดเจน เช่น ในด้านการฟัง ฟังรายงานข่าว ส่าสุด เพื่อดูว่าราคาหุ้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือไม่ ในทักษะอ่าน อ่านบทละครเรื่องนี้ เพื่อความเพลิดเพลิน ทักษะพูด พูดกับพนักงานเก็บเงินเพื่อซื้อตั๋วรถไฟ

1.2.5 วางแผนในการทำกิจกรรมทางภาษา งานหรือกิจกรรมทางการ เรียนภาษาแต่ละอย่าง ควรได้รับการวางแผนอย่างดี เช่น Janette ต้องการที่จะอ่านบทความ ภาษาเยอรมันทางด้านแพ้น เธอเตรียมตนเองด้วยการค้นคว้าพวกคำศัพท์ต่าง ๆ เตรียมไว้ พิจารณาว่าข้อมูลด้านไหนเธอไม่ต้องเตรียม เพราะจะได้จากภาพหรือเนื้อเรื่อง และสุดท้าย เธอเตรียมพจนานุกรมภาษาเยอรมันฉบับกระเป๋ามาไว้อีก เผื่อมีปัญา

1.2.6 การหาโอกาสฝึกเพิ่มเติม พยายามแสวงหาโอกาสเข้าร่วม ฝึกภาษาตามสถานการณ์ที่เป็นจริงให้ได้ เช่น Viva ขณะที่เธอเรียนภาษาสเปนอยู่นั้น เธอพยายามฟังเพลงยอดนิยมภาษาสเปนทางวิทยุ Bob. ส่งชื่อและที่อยู่ของตนลงนิตยสาร เพื่อหา เพื่อนทางจดหมายชาวเยอรมัน ในขณะที่เขาเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สอง

1.3 การประเมินผลการเรียนของตนเอง มีวิธีการประเมิน 2 วิธี คือ

1.3.1 การสำรวจความสามารถและข้อบกพร่องของตนเอง ผู้เรียนสำรวจความสามารถและข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษาของตนเอง และพยายามแก้ไขให้ดีขึ้น เมื่อรู้ว่าตนเองใช้ผิด การหาข้อบกพร่องนั้น ครูอาจให้นักเรียนลองจ้อออกเป็นข้อ ๆ และให้ผู้เรียนค่อย ๆ คำนวณตัวเองยังอ่อนอยู่ในด้านใดบ้าง และให้ผู้เรียนค่อย ๆ แก้ไขข้อบกพร่องของตนเองไป เช่น Phillis สังเกตว่าผู้อำนวยความสะดวกโรงเรียนสอนภาษาฝรั่งเศสแสดงสีหน้าไม่พอใจ เมื่อเธอตอบคำถามด้วยคำตอบสั้น ๆ คำเดียว Phillis รีบแก้ไขคำตอบของเธอเสียใหม่

1.3.2 การประเมินตนเอง ผู้เรียนประเมินตนเอง ตามทักษะทั้ง 4 ว่าในแต่ละทักษะ ตนเองมีความสามารถอยู่ในระดับใด เช่น ในทักษะการฟัง เมื่อเปรียบเทียบออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว เข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดได้น้อยกว่าครึ่ง มากกว่าครึ่ง หรือเกือบทั้งหมด

2. กลยุทธ์การสร้างความปลอดภัย

วิธีการสร้างความปลอดภัยให้กับตนเอง มีวิธีการ ดังนี้

2.1 การลดความวิตกกังวล ในขณะที่เรียนภาษานั้นผู้เรียนจะเกิดความวิตกกังวล วิธีลดความวิตกกังวลของผู้เรียนมี 3 วิธี คือ

2.1.1 การผ่อนคลายความเครียด เช่น การหายใจเข้าออกลึก ๆ หรือนั่งวิปัสสนา ใช้วิธีหายใจเข้าออกลึก ๆ หรือพยายามทำให้สงบ หรือเป็นสมาธิ ตัวอย่างเช่น Daniela ผู้กำลังเรียนภาษาเยอรมันอยู่ เธอกลัวข้อสอบของสถาบันเก่าเดิมมาก เพราะใคร ๆ พูดกันว่ายาก Daniela ลดความกังวลของเธอ ด้วยการหายใจเข้า - ออกลึก ๆ ก่อนเข้าห้องสอบ Libby นักเรียนภาษาสเปน เขาใช้วิธีคลายความกังวลของเขาก่อนออกไปพูดภาษาสเปนหน้าชั้นเรียน ด้วยการทำให้สงบอยู่ 2 - 3 นาที

2.1.2 การใช้เสียงดนตรี เป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่งที่จะลดความกังวลของผู้เรียนได้ โดยให้ผู้เรียนฟังเพลงสัก 10 นาที ก่อนเรียน ตัวอย่างเช่น Flint จะเปิดฟังเพลงที่เขาชอบก่อนเข้าเรียนภาษารัสเซีย และ Sarah จะเปิดเพลงคลาสสิก ฟังก่อนเข้าเรียนภาษาเยอรมัน

2.1.3 การใช้เสียงหัวเราะ จากสุภาษิตที่ว่า การหัวเราะเป็นยาขานเอก และในปัจจุบัน โรงพยาบาลหลายแห่งหันมาใช้เสียงหัวเราะมารักษาสุขภาพจิตของผู้ป่วย ในด้านการเรียนภาษา ผู้เรียนจะเรียนด้วยความสนุกสนานได้ ถ้าการเรียนนั้นเรียนด้วยการใช้บทบาทสมมติ เกมสื่ทางภาษา เช่น Grace สนุกกับการเรียนด้วยการแสดงบทตลก Marguerita อ่านหนังสือตลกภาษาฝรั่งเศส แล้วเธอก็เข้ามาเล่าให้เพื่อน ๆ ในชั้นฟัง

2.2 การให้กำลังใจตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนให้กำลังใจตนเองมีหลายวิธี คือ

2.2.1 เขียนชมความสามารถของตนเอง (Making positive statements) ให้ผู้เรียนเขียนประโยคชมความสามารถในการเรียนภาษาของตนเองเพื่อสร้างกำลังใจ ให้อย่างเรียนมากยิ่งขึ้น เช่น Udo กล่าวกับตนเองว่า "I really did a good job this time." ประโยคที่สร้างขวัญและกำลังใจให้กับผู้เรียน เช่น

I understand a lot more of what is said to me now.

I am a good listener.

I pay attention well.

It's O.K. if I make mistake.

Everybody makes mistakes ; I can learn from mine.

2.2.2 ความกล้าเสี่ยงอย่างฉลาด เช่น Grigori ตัดสินใจที่จะออกไปพูดหน้าชั้นก่อนเพื่อนคนอื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า การใช้ภาษาของตนไม่ได้เก่งนัก แต่เขาก็สามารถพูดให้เพื่อนฟังรู้เรื่อง และ Mohammad ตัดสินใจเดาบทความที่เขาอ่านทั้ง ๆ ที่รู้ว่าการเดามีใช้จะถูกเสมอไป

2.2.3 การให้รางวัลตนเอง ในการเรียนภาษานั้น ถ้าผู้เรียนรู้จักให้รางวัลแก่ตัวเองบ้าง จะเป็นการสร้างความรู้สึที่ดีต่อตนเอง และมีกำลังใจที่จะมุ่งมั่นเรียนต่อ ดังตัวอย่างเช่น Hilgarde ให้รางวัลกับตนเองที่ทำงานชิ้นที่ผ่านมาอยู่ในระดับดีด้วยการดูทีวีตามรายการที่เขาชอบ Elgard ให้รางวัลกับตนเองด้วยการออกไป Shopping

2.3 การควบคุมระดับอารมณ์ เป็นการสำรวจความรู้สึก ทศนคติ แรงจูงใจในการเรียนภาษาของตนเองด้วยวิธีการ ดังนี้

2.3.1 สังเกตคุณสภาพของตนเอง ขณะที่เรียนภาษาในแต่ละทักษะอยู่นั้น ลองสำรวจสภาพร่างกาย และจิตใจของตนเองดูว่ามีความรู้สึกอย่างไรต่อการเรียน ความรู้สึกนั้นมีลักษณะเชิงบวก หรือความรู้สึกเชิงลบ ตัวอย่างของความรู้สึกเชิงลบ คือ รู้สึกเครียด วิตกกังวล กลัว กล้ามเนื้อแขน ขา เกร็ง เช่น Pardee มีอาการปวดศีรษะ เครียดกับการเรียนภาษา เยอรมัน จนต้องหยุดพักไปชั่วระยะหนึ่ง และ Regina จะปวดท้องและขาทั้งแขนไม่มีแรงทุกครั้งที่จะต้องพูดภาษาไทยกับเจ้าของภาษา

2.3.2 การใช้แบบตรวจสอบ ใช้การตอบแบบสอบถามตรวจสอบสภาพจิตใจ และทัศนคติของตนเองในขณะที่เรียนภาษา จะ Check หรือ ตรวจสอบทุกวัน เช่น ทุกเช้า ทุกเย็น หรือทุกคืน หรือหลาย ๆ วัน ครั้งหนึ่งก็ได้ เพื่อดูว่าความรู้สึกหรือทัศนคติของตนเองยังเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนแปลงไป

2.3.3 การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับการเรียนภาษา ให้ผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับการเรียนภาษาของตนเอง โดยบรรยายความรู้สึกนึกคิดในขณะที่เรียน ครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้นเรียน วิธีการที่ตนเองนำมาใช้แล้วประสบความสำเร็จ หรือไม่สำเร็จอย่างไร ผู้เรียนบางคนบันทึกไปแลกเปลี่ยนกันอ่าน เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดอันเป็นแนวทาง ที่จะแก้ไขปรับปรุงหรือพบข้อเท็จจริงบางอย่างที่น่าสนใจ

2.3.4 การพูดคุยถึงความรู้สึกทางการเรียนกับคนอื่น ๆ ในการเรียนภาษานั้นกว่าจะประสบความสำเร็จ หรือมีความสามารถใช้ทักษะทั้ง 4 ได้คล่องแคล่วเป็นกระบวนการที่ยุ่งยาก และต้องใช้เวลา ถ้าผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยถึงสภาพปัญหาหรือความรู้สึกต่าง ๆ กับผู้เรียนด้วยกัน หรือผู้เรียนต่างกลุ่มต่างพวกจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้สึกดีขึ้น นอกจากนั้น ผู้เรียนยังได้ร่วมแสดงความคิดเห็น หรือได้รับการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องอันเป็นส่วนหนึ่งที่จะให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ

3. กลยุทธ์เชิงสังคม

กลยุทธ์ในการใช้ภาษา เพื่อพบปะพูดคุยกับบุคคลในสังคมให้ประสบความสำเร็จ มีวิธีการ ดังนี้

3.1 การตั้งคำถาม คำถามที่ใช้ถามมี 2 ประเภท

3.1.1 การถามเพื่อต้องการรายละเอียด หรือถามว่าสิ่งที่ตนเข้าใจนั้น ถูกต้องหรือไม่ ประกอบด้วยคำขอร้องที่ขอให้ผู้พูด พูดช้าลง หรือพูดซ้ำ อธิบายเพิ่มเติม ยกตัวอย่างให้ชัดเจน ประโยคที่ใช้กันส่วนมาก คือ

Please speak more slowly

Would you repeat that, please?

I'm sorry I don't understand

Pardon me.

What was that again?

คำถามอีกประเภทหนึ่งเป็นการถามซ้ำ ว่าสิ่งที่เขาเข้าใจนั้น ถูกต้องหรือไม่ ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนใช้คำถามทั้ง 2 ประเภท ให้คล่องและถูกต้อง ดังเช่น Marina ซึ่งกำลังเรียนภาษาอังกฤษอยู่ ไม่เข้าใจเมื่อ Rae พูดว่า "Wadja wanna do?" Marina ขอร้องให้ Rae พูดใหม่ซ้ำ ๆ และ Rae ก็พูดประโยคนั้นใหม่ที่ชัดเจนขึ้นกว่าเดิมว่า "What do you want to do?"

3.1.2 การขอให้แก้ไขสิ่งที่ผิดให้ ในการเรียนทักษะพูด และเขียนนั้นเมื่อ ผู้เรียนใช้ภาษาผิด จะขอร้องให้เจ้าของภาษาแก้ไขให้ หรือบางครั้งผู้เรียนก็แก้ไขเองได้ทันทีที่ ตัวอย่างเช่น Paige แน่ใจว่าเธอต้องพูดภาษาสเปนผิดแน่นอน เพราะเพื่อนชาวสเปนมองเธอ ด้วยสายตาประหลาดใจ Paige ขอร้องให้เพื่อนชาวสเปนแก้ไขข้อผิดให้

3.2 การเข้าร่วมกับบุคคลอื่น การเข้าร่วมกับบุคคลมี 2 ประเภท คือ

3.2.1 การช่วยเหลือในกลุ่มเพื่อน การทำงานร่วมกับกลุ่มเพื่อน เพื่อให้ งานทางการเรียนภาษาสำเร็จ เช่น ในชั้นเรียนภาษาฝรั่งเศส กลุ่มของ Agnes กำลังทำ กิจกรรมทางภาษา Jigsaw listening ทุกคนในกลุ่มต้องเล่าเรื่องของคนที่ฟังมาแล้ว สมาชิก

ในกลุ่มต้องช่วยกันจัดลำดับเรื่องที่เล่าว่าของใครเป็นตอนที่ 1, 2, 3 และของใครคือประโยคสุดท้าย

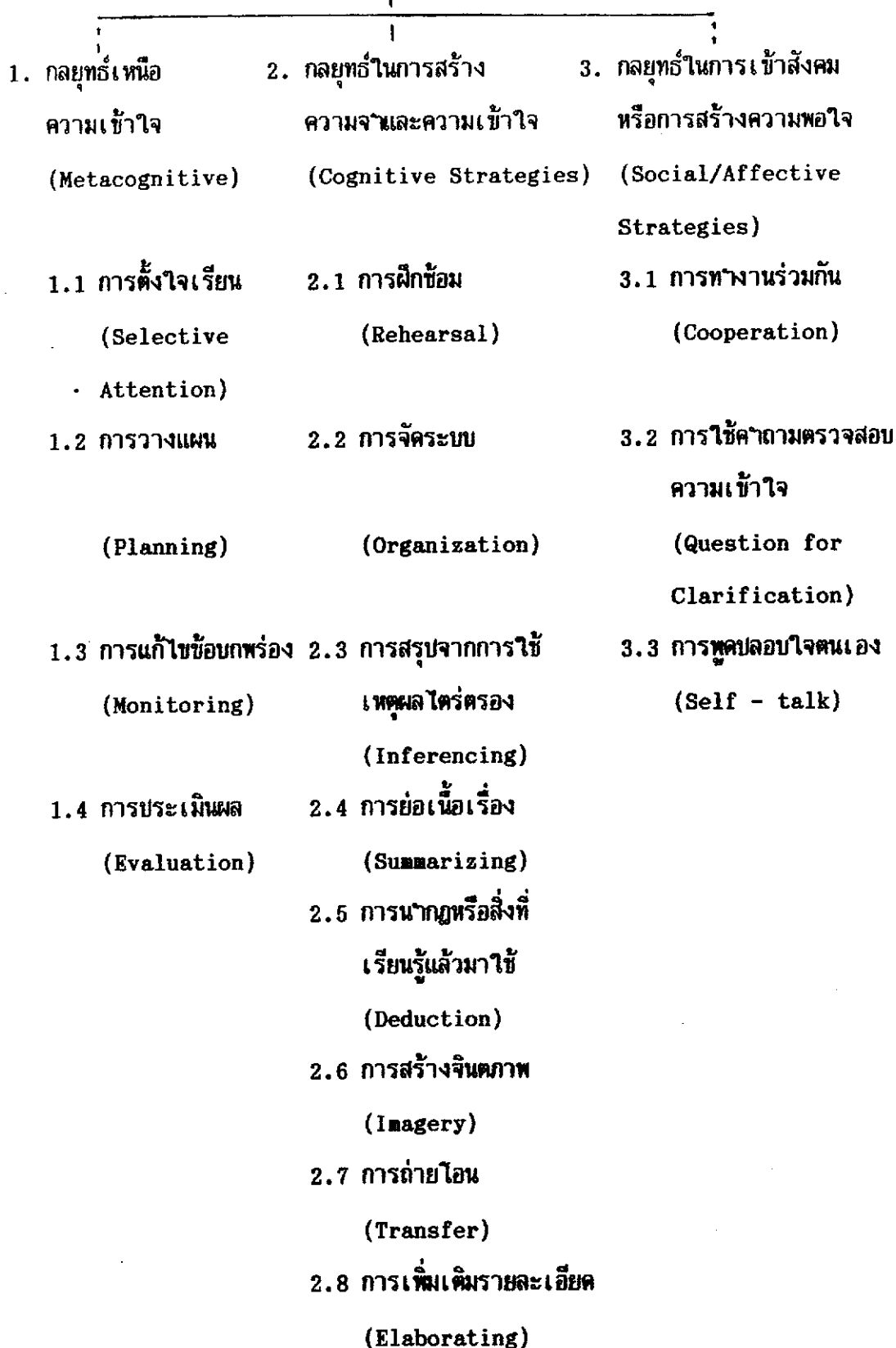
3.2.2 การเข้าร่วมกลุ่มกับเจ้าของภาษา เป็นการพูดคุยกับเจ้าของภาษาโดยตรง ส่วนมากจะเป็นกิจกรรมนอกชั้นเรียน ในกรณีนี้ผู้เรียนต้องคล่องแคล่วพอสมควร ในทักษะที่ 4 เช่น Linda เตือนตัวเองว่าเธอต้องฟัง Rudolph เพื่อนชาวเยอรมันให้รู้เรื่อง เธอต้องตั้งใจฟังเวลาเขาพูด เตรียมสังเกตสีหน้าท่าทาง อากัปกิริยา เตรียมคำพูดเมื่อกรณีฟังเขาไม่เข้าใจ Linda พยายามเตรียมตนเองให้พร้อมเพื่อการสนทนากับเจ้าของภาษาจะได้ราบรื่น

3.3 การตระหนักถึงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น มี 2 วิธี คือ

3.3.1 การตระหนักถึงความเข้าใจทางวัฒนธรรม การที่ผู้เรียนเข้าใจวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาที่ตนเรียนได้มากเท่าไร จะช่วยให้เข้าใจภาษาที่ตนเรียนได้มากเท่านั้น ครูช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้โดยแนะนำให้เขาดูภาพยนตร์ เข้าฟังบรรยาย ดังเช่น Clem และเพื่อนร่วมชั้นเรียนวางแผนเดินทางไปอเมริกากลางเพื่อศึกษาชีวิตความเป็นอยู่และเรียนภาษาสเปนโดยตรง และ Lucretia ศึกษา Catalogs ของห้างสรรพสินค้าจากฝรั่งเศส เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมของเขาให้มากยิ่งขึ้น

3.3.2 การตระหนักถึงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น ในขณะที่พูดคุยสนทนากัน ผู้เรียนควรสังเกตสีหน้า ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ของเจ้าของภาษาไปด้วย เพื่อเป็นข้อมูลประกอบ ช่วยให้เราเข้าใจภาษาและเจตนาของผู้พูดมากยิ่งขึ้น ดังเช่น Ramon สังเกตอากัปกิริยา สีหน้า น้ำเสียง คำพูดของครู ทำให้เขาเข้าใจ ความคิดและความรู้สึกของครูในขณะนั้น

โอมอลลี และคนอื่น ๆ (O'Malley and others. 1985A) ได้แบ่งกลยุทธ์ในการเรียนรู้ออกเป็น 3 ประเภท คือ



(O'Malley and others. 1985A)

1. กลยุทธ์เพื่อความเข้าใจ บราวน์และคนอื่น ๆ (Brown and others. 1983) กล่าวถึงกลยุทธ์นี้ว่า เป็นทักษะทางการบริหารระดับสูงอันประกอบด้วย การวางแผนงานการตรวจ ทบทวนงาน หรือการประเมินผลงานเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ

ส่วนนิสเบต และชัคสมิท (Nisbet and Shucksmith. 1986) กล่าวถึงกลยุทธ์นี้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองนิยมนำวิธีการในกลยุทธ์นี้มาใช้มาก เพื่อให้การเรียนรู้ของตนประสบความสำเร็จ โอมอลลี (O'Mally. 1990) กล่าวถึง กลยุทธ์เพื่อความเข้าใจว่า ประกอบด้วย วิธีการ ดังนี้คือ

1.1 การตั้งใจเลือก ผู้เรียนเลือกกำหนดจุดมุ่งหมายในงานที่จะทำหรือในขณะที่ เรียน เช่น ทักษะการฟัง ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่จะฟังเฉพาะวลี หรือคำที่สนใจความสำคัญ หรือ ทักษะอ่าน จะอ่านเพื่อต้องการทราบรายละเอียดบางอย่าง

1.2 การวางแผน เป็นการวางแผนงานล่วงหน้าให้งานสำเร็จก่อนที่จะ เข้าร่วมกิจกรรมทางด้านการพูด การเขียน มีการเตรียมคำ ข้อความ ใจความสำคัญ เรียบเรียง เนื้อหาตามลำดับก่อนหลัง

1.3 การแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้เรียนตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเองว่า สามารถ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวที่ตนเองพูดหรือไม่ เช่น สัมพันธ์กับปฏิกิริยาของผู้ฟัง หรือตรวจทาน พร้อมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อทำงานเสร็จ วิธีนี้ช่วยให้ทราบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของตนเองด้วย

1.4 การประเมินผล เป็นการประเมินความสามารถในการเรียน หรือในการ เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาของตนเองทุกครั้งเมื่อทำกิจกรรมเสร็จ ว่างานที่ทำไปนั้นอยู่ในระดับใด

2. กลยุทธ์ในการสร้างความจำและความเข้าใจ เป็นกระบวนการรับข้อมูลและจัดให้ เข้าระบบเพื่อให้เกิดความจำ และความเข้าใจที่ดีขึ้น ชาโนและโอมอลลี กล่าวถึง เวินสไตน์ และเมเยอร์ (Weinstein and Mayer. 1986) ให้ข้อเสนอแนะว่ากลยุทธ์นี้สามารถแบ่งออก ได้เป็น 3 กระบวนการ คือ การชักข้อม การจัดระบบ และการใช้ภาษาอย่างมีรายละเอียด แจ่มแจ้ง แต่ชาโนและโอมอลลีเองแบ่งกลยุทธ์นี้ออกเป็น 8 วิธีการด้วยกัน คือ

2.1 การฝึกข้อม ผู้เรียนฝึกข้อมการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วก่อนที่จะนำไปใช้ในการ พูด อ่าน และเขียน

2.2 การจัดระบบ ผู้เรียนจัดแยกคำใหม่ที่เรียนเข้าเป็นกลุ่มเป็นพวก ตามประเภทหรือความหมายของคำ เพื่อช่วยการจำให้ง่ายขึ้น ส่วนทักษะการพูดการเขียน จัดเรียงเรื่องที่จะเขียนจะพูดตามลำดับก่อนหลัง เพื่อง่ายต่อการเข้าใจ

2.3 การอ้างอิง เป็นการพิจารณาเนื้อหาหรือข้อความว่ามีความเกี่ยวเนื่องกันหรือไม่ที่สามารถจะสรุปได้ว่ามีความเป็นไปได้ในระดับใด

2.4 การย่อเนื้อเรื่อง เป็นการย่อเรื่องที่ฟังหรือเรื่องที่อ่านให้สั้น แต่ได้ใจความ

2.5 การนำกฎหรือสิ่งที่เรียนรู้แล้วมาใช้ เป็นการนำกฎจากการเรียนภาษา เช่น ความรู้เรื่องคำข้อความหรือโครงสร้างประโยค มาใช้ในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาที่ 2

2.6 การสร้างจินตภาพ เป็นวิธีการโยงเสียงและความหมายของคำศัพท์ใหม่มาเกี่ยวข้องกับสิ่งของ และความหมายของคำในภาษาแม่ แล้วผู้เรียนสร้างวิธีการจำใหม่ขึ้นมา เช่น เด็กสเปน เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ "Cart" ผู้เรียนจะโยงการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ "Cart" มาคู่กับคำในภาษาสเปนว่า "Carta" ซึ่งแปลว่า "จดหมาย" แล้วจากความหมายของ Cart ว่ารถเข็น ที่มีจดหมายอยู่เต็มคันรถ

2.7 การถ่ายโอน เป็นการนำความรู้จากภาษาแม่ เช่น ความรู้ทางด้านคำศัพท์ มาถ่ายโยงทำความเข้าใจกับภาษาใหม่ที่เรียน ในกรณีที่คำในภาษาใหม่นั้นออกเสียง หรือมีตัวสะกดที่คล้ายคลึงกัน

2.8 การเพิ่มเติมรายละเอียด ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในทักษะเขียนพูดได้ถูกต้อง ชัดเจน มีระเบียบแบบแผน

3. กลยุทธ์ในการเข้าสังคม หรือการสร้างความปลอดภัย มี 3 วิธีการด้วยกัน คือ

3.1 การทำงานร่วมกัน เป็นการทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ อาจเป็นกิจกรรมคู่หรือการรวมกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือให้งานสำเร็จ

3.2 การใช้คำถามตรวจสอบความเข้าใจ เป็นการใช้คำถาม เพื่อต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม หรือถามย้ำเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

3.3 การพูดปลอบใจตนเอง เป็นการลดความกังวลและสร้างความมั่นใจ ด้วยการพูดปลอบใจตนเองว่า ตนนั้น มีความสามารถพอที่จะทำให้การเรียนภาษาประสบความสำเร็จ

จากการศึกษากลยุทธ์ในการเรียนรู้ตามทฤษฎีของออกฟอร์ด (Oxford)

โอมอลลี และชาโม (O'Malley and Chamot) นิสเบตและชัคสมิท (Nisbet and Shucksmith) นั้น จะเห็นได้ว่า การวิเคราะห์ของออกฟอร์ด เกี่ยวกับกลยุทธ์ในการจำมีความชัดเจนมากที่สุด ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์นี้ในการวิเคราะห์

งานวิจัยเกี่ยวกับการจำ

การจำ หมายถึง ความสามารถสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับการเรียนรู้ทางตรง ทางอ้อม แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปของการระลึกได้ (Recall) หรือการจำได้ (Recognition) เราอาจจะแบ่งความจำออกได้เป็น 2 ประเภท คือ การจำระยะสั้น (Short - Term Memory) หมายถึง การจำข้อมูลไว้ในระยะเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น เช่น การจำหมายเลขโทรศัพท์จากสมุดโทรศัพท์ เมื่อใช้แล้วก็ลืมไป เพราะไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญอะไร การจำระยะยาว (Long - Term Memory) เกิดจากการสร้างรอยพิมพ์ความจำโดยการฝึกฝนหรือทำซ้ำ เพื่อเก็บรักษาหรือสงวนสิ่งที่เคยเรียนรู้หรือเคยประสบการณ์มาก่อนแล้วมาใช้อีกโอกาสต่อไป

เกจ (Gage. 1975) กล่าวถึง การช่วยให้เกิดการจำระยะยาวได้มีวิธีการดังนี้

1. การจัดบทเรียนที่มีความหมาย (Meaningfulness) เป็นการจัดบทเรียนให้เป็นระเบียบเป็นหมวดหมู่เกิดความหมายต่อผู้เรียน ผู้เรียนอ่านแล้วเข้าใจได้ดี เช่น

List A. gold the near is boy pot the.

List B. eht ot dlog eht si rean yob top.

List C. The pot of gold is near the boy.

จะเห็นได้ว่า คำในชุดต่าง ๆ ทั้ง 3 ชุด List B จำได้ยากที่สุดเพราะไม่เกิดความหมายแก่ผู้เรียน แต่อย่างไร List A. จะจำได้ง่ายขึ้น ส่วน List C จะจำได้ง่ายที่สุดเนื่องจากเป็นคำที่มีความหมายและยังเรียงลำดับกันเข้าเป็นข้อความที่เข้าใจได้อีกด้วย

อันเดอร์วูด (Underwood. 1949 : 147) เน้นว่า โดยทั่วไปแล้ว บทเรียนที่จำได้ง่ายจะลืมน้อยกว่าบทเรียนที่จำยาก บทเรียนใดที่เรียนรู้ได้เร็วจะจำได้นาน ส่วนบทเรียนใดที่เรียนรู้ได้ช้าจะลืมนานในเวลาอันรวดเร็ว วิธีจัดบทเรียนให้มีความหมายอาจทำได้ ดังนี้

1.1 การสร้างความสัมพันธ์ (Mediation) เป็นวิธีการสร้างความสัมพันธ์ที่มีความหมายขึ้น ช่วยในการจำ เช่น บทเรียนต่อไปนี้จะสร้างความสัมพันธ์ต่อกัน เช่น หวี - แก้ว แว - แก้ว ห้อน - นาฬิกา การจำคำที่เข้าคู่กันแบบนี้ จะจำได้ยาก เพราะแต่ละคู่ไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ถ้านักเรียนพยายามสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคู่ก็จะช่วยการจำได้ง่าย เช่น หวีอยู่ในแก้ว แวอยู่บนแก้ว ห้อนเคาะนาฬิกา

1.2 การจัดระบบไว้ล่วงหน้า (Advance Organization) เป็นการสรุปโครงสร้างหรือกระบวนการเกี่ยวกับบทเรียนให้นักเรียนทราบก่อนการเรียนรู้เนื้อหาในตอนนั้น ๆ ออซูเบล (Ausubel. 1960 : 48) อธิบายว่า วิธีการนี้เป็นการใช้ความคิดรวบยอดที่ลึกซึ้งกว่า เข้ามาช่วยจากบทเรียนที่มีความลึกซึ้งน้อยกว่า

1.3 การจัดลำดับ (Hierarchical Structure) เป็นการจัดบทเรียนให้เรียงตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ ในลำดับขั้นที่ต่ำกว่า จะเป็นฐานให้เรียนรู้ขั้นตอนที่สูงขึ้นเป็นลำดับไป เช่น การสอนให้นักเรียนบอกเวลาจากนาฬิกาได้ถูกต้อง อาจจัดบทเรียนเป็นลำดับขั้นโดยย่อได้ ดังนี้

อ่านตัวเลขบนหน้าปัทมนาฬิกาได้

สามารถบอกได้ว่าเป็นเวลาชั่วโมงอะไร เมื่อเข็มสั้นอยู่ระหว่างตัวเลขต่าง ๆ

สามารถนับเวลาเป็นนาทีได้จากการที่เข็มยาวชี้เลขต่าง ๆ

บอกเวลาจากนาฬิกาได้ถูกต้อง

1.4 การจัดเข้าพวก (Organization) เป็นการแยกประเภทของสิ่งของที่ต้องการจำ เป็นหมวดหมู่ เช่น แทนที่จะจำสิ่งเร้า มี มังคุด ลำไย ส้มโอ มะม่วง นัทฉิก ดินสอ ปากกา สมุด เราก็จำแต่เพียงว่า เป็นผลไม้ 4 ชนิด และเครื่องเขียน 4 ชนิด เมื่อต้องการรู้ทันทีก็แตกเป็น มังคุด ลำไย ในการแตกนี้จำเป็นต้องใช้ส่วนลึกย่อยที่จำไว้ด้วย

2. การจัดสถานการณ์ช่วยในการเรียนรู้ (Mathemagenic) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ความจำระยะยาวดีขึ้นอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ บ่อย ๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียน ซึ่งอาจทำได้ ดังนี้

2.1 การทบทวนบทเรียนภายหลังที่อ่านจบไปแล้วแต่ละครั้ง (Recall During Practices) จากการทดลองของนักจิตวิทยาพบว่า ตัวผู้เรียนแบ่งเวลาในการทบทวนมากก็ยิ่งจะจำได้มาก

2.2 การเรียนเพิ่มขึ้น (Overlearning) หมายถึง การเรียนหลังจากจบบทเรียนนั้นได้แล้ว ซึ่งจะเป็นผลให้จำได้แม่นยำ และจำได้นานขึ้น เช่น เราจำข้อความสั้น ๆ อ่านเพียงครั้งเดียวก็จำได้ ถ้าเราอ่านเพียงเที่ยวเดียวเวลาไม่ก่นาที่เราก้จะลืม แต่ถ้าอ่านทบทวนสัก 4 - 5 ครั้ง จะทำให้จำได้ดีขึ้น และจำได้นาน

2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodic Review) นักจิตวิทยาได้ทดลองให้เด็กจำบทเรียนอย่างหนึ่ง เมื่อจำได้แล้วก็ทดสอบเป็นครั้งแรก โดยกำหนดระยะเวลาให้ห่างจากการเรียนรู้เป็นระยะต่าง ๆ กัน คือ กลุ่มแรกทดสอบทันที กลุ่มต่อไป ทดสอบหลังการเรียนรู้แล้ว 1 วัน 7 วัน 15 วัน ผลการทดลองปรากฏว่า เด็กกลุ่มแรกจะทำคะแนนได้ดีที่สุด สรุปว่าการทบทวนบทเรียนในเวลากระชั้นชิดกับการเรียนรู้ จะได้ผลดีกว่าการทบทวนบทเรียนที่ห่างออกไป

2.4 การท่องจำ (Recitation) เป็นการท่องดัง ๆ เพื่อช่วยความจำ เกท (Gates. 1917 : 152) ทดลองให้จำคำที่ไม่มีมีความหมายจำนวนหนึ่งในเวลาที่กำหนดแต่ละกำหนดให้ใช้วิธีการต่างกัน กลุ่มที่ 1 ผู้ถูกทดลองอ่านในใจตลอดเวลา กลุ่มที่สองอ่านออกเสียง 20% ของเวลาที่กำหนดให้ กลุ่มที่ 3 อ่านออกเสียง 40% ของเวลาที่กำหนดให้ กลุ่มที่ 4 อ่านออกเสียง 60% ของเวลาที่กำหนดให้ และกลุ่มที่ 5 อ่านออกเสียง 80% ของเวลาที่กำหนดให้ ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่อ่านออกเสียงมากจะจำได้ดีกว่า กลุ่มที่อ่านออกเสียงน้อยเป็นลำดับไป กลุ่มที่อ่านในใจตลอดเวลาจะจำได้น้อยที่สุด แสดงว่าการอ่านออกเสียงจะจำบทเรียนได้ดีกว่าอ่านในใจ ยิ่งใช้เวลาอ่านออกเสียงมากเท่าใด ความจำก็จะดีมากขึ้นเท่านั้น

ชัยพร วิชาวุธ (2520 : 128 - 129) จัดวิธีการช่วยจำคล้าย ๆ กับของเกท (Gage. 1975) กล่าวถึงการช่วยให้เกิดการจำระยะยาวเพิ่มเติมไว้ก็คือ

2.5 การสร้างรหัส (Coding) คือ การกำหนดสัญลักษณ์ หรือ ความหมายแทนสิ่งเร้าที่ต้องการจำ ซึ่งเรียกกันว่า เทคนิคการจำ (Mnemonics) ซึ่งมีดังนี้

2.5.1 รหัสตัวย่อ เช่น UNESCO ก็คือ เป็นรหัสที่สร้างจากตัวย่อของ องค์การ United Nation Educational Scientific and Cultural Organization การจำแต่เพียง UNESCO ทำให้เขียนชื่อเต็มไม่ผิลง่ายเหมือนการจำชื่อเต็ม

2.5.2 รหัสแทนตัวเลข ในการจำ จำนวนตัวเลข เช่น เลขที่บ้านหรือ ปี พ.ศ. การพยายามจำตัวเลขนั้น ทำได้ยากกว่าการจำแบบอื่น วิธีจำตัวเลข วิธีหนึ่งคือ แปลงตัวเลขเหล่านี้เป็นตัวอักษร เราอาจเริ่มต้นจากตัวอักษรต่อไปนี้

1. แทนด้วย น (ย่อจากหนึ่ง)
2. แทนด้วย ง (ย่อจากสอง)
3. แทนด้วย ม (ย่อจากสาม)

2.5.3 การสร้างคำสัมผัส วิธีช่วยจำอีกแบบหนึ่ง ซึ่งใช้ได้ผลดีมาก คือ การนำสิ่งเร้ามาเรียงเป็นคำสัมผัสกันให้คล้องจองอาจจะสั้น ๆ หรือยาว ๆ เป็นบทกลอนก็ได้ เช่น หลักการใช้ไม้ฉวัด 20 คำ หรือหลักการประวิสรรชนีย์ที่ง่าย ๆ เช่น "จะโน้นจะนี้ให้ ประวิสรรชนีย์ แต่อย่ารีประขามลายุ"

2.6 การใช้จินตภาพ (Imagery) เป็นการสร้างจินตนาการให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ ต้องการจะจำหลักของการสร้างจินตภาพ คือ การนำเอาสิ่งที่ต้องการไปเชื่อมโยงกับสิ่งจำได้คือ อยู่แล้ว โดยการนึกที่รวมเอาสองสิ่งไว้ด้วยกัน หากนึกภาพได้ยิ่งแปลกความจำยิ่งจะดี

การจำกับการเรียนภาษาที่สอง

แมคโดนอฟ (Mc Donough. 1985 : 59 - 76) ได้ให้ความหมายของการจำว่า การจำเป็นกลไกในการเก็บข้อมูลในช่วงระยะเวลาที่น้อยกว่าครั้งนาทีเป็นต้นไป โดยผ่านการ สะสมความรู้เกี่ยวกับโลก ตัวเราเอง ภาษาและบุคคลต่าง ๆ และกล่าวถึงลักษณะของการจำ ที่จะเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่สำคัญ 3 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับเวลา (Distinctions by Time) ในด้านเวลานั้น

เราสามารถแบ่งการจำออกเป็น 2 แบบ คือ การจำระยะสั้น (Short Term Memory) ซึ่งหมายถึงการระลึกข้อมูลได้ในทันที และการจำระยะยาว (Long Term Memory) เป็นการใช้

ระยะเวลาในการระลึกถึงข้อมูล การที่เราจำข้อมูลได้เพราะเพิ่งทำเสร็จไป เช่น การเปิดสมุดโทรศัพท์ดูหมายเลขแล้วโทรเลย เราจะจำได้เฉพาะในขณะนั้น แต่ถ้าเราเว้นไว้สักระยะหนึ่งแล้วโทร.ใหม่ เราจำเป็นต้องเปิดสมุดโทรศัพท์ใหม่ เพราะมีการลืมเข้ามาแทรก ลักษณะเช่นนี้เราจะเห็นได้ในการเรียนภาษาในห้องเรียน นักเรียนจะจำหรือระลึกถึงคำ หรือกลุ่มคำใหม่ที่เพิ่งเรียนได้ แต่ถ้าเว้นไว้สักระยะหนึ่งก็อาจจำไม่ได้ หรือต้องใช้ความพยายามมากขึ้น ได้มีการศึกษากันมาก ถึงการจำที่เกิดขึ้นทันทีทันใด กับการจำที่ต้องใช้ระยะเวลานาน มีข้อมูลหลายอย่าง que แสดงให้เห็นว่า การจำที่เกิดขึ้นทันทีทันใดมักสัมพันธ์กับข้อมูลสั้น ๆ ที่เพิ่งได้รับ เพราะฉะนั้นยิ่งถ้าเบอร์โทรศัพท์มีตัวเลขมากก็จะมีข้อผิดพลาดมาก และนาน ๆ ครั้ง ได้ใช้เบอร์โทรศัพท์นั้นก็ยิ่งลืมได้ง่าย ได้มีการศึกษาถึงระยะเวลากับการจำได้ในทันทีทันใดโดยให้ดูคำรูปภาพหรือสิ่งของภายในระยะเวลาที่กำหนด และให้บุคคลนั้นบอกชื่อสิ่งของที่ตนจำได้ออกมา ผลการวิจัยปรากฏว่า คนเรานั้นสามารถระลึกได้อย่างถูกต้องประมาณ 7 อย่าง (Miller, 1956) และถ้ามากกว่านั้นบางคนอาจจำไม่ได้ยิ่งถ้ารายการสิ่งของมีถึง 15 - 20 อย่าง จะเห็นได้ชัดถึงการลืม การระลึกได้นั้นยังขึ้นอยู่กับตำแหน่งของคำหรือชื่อของสิ่งนั้น ๆ คำที่อยู่ต้น ๆ และอยู่ท้าย ๆ เราจะจำกันได้มากกว่าคำที่อยู่ตรงกลาง ตัวอย่างเช่น นักเรียนคนหนึ่งเรียนคำศัพท์โคด ๆ ที่ไม่มีบริบท เมื่อเรียนเสร็จลองทบทวนดู เด็กยังจำได้ แต่ถ้าเว้นช่วงระยะเวลา เด็กจะจำได้แต่คำแรก ๆ ลาโด (Lado, 1965) ได้พบว่า การจำตัวเลขภาษาสเปนกับการจำคำสเปนเป็นคำ ๆ ของผู้เรียนชาวอังกฤษ ตามระยะเวลาที่กำหนดให้ มีความแตกต่างกันไม่มากนัก ถึงแม้ผู้เรียนจะจำภาษาสเปนได้ดีกว่าก็จริง แต่อาจเป็นเพราะตัวเลขในภาษาสเปนนั้นมีไม่กี่ตัว ซึ่งผลการวิจัยนั้นสอดคล้องกับคุก (Cook, 1977) ที่ว่า การจำคำกับตัวเลขภาษาต่างประเทศนั้นแทบจะ ไม่มีความแตกต่างกันเลย และจากผลการศึกษาทำให้ทราบเพิ่มขึ้นอีกว่า ชนิดของคำและชื่อของสิ่งของก็มีผลต่อการจำ กล่าวคือ ถ้าเป็นข้อมูลทางด้านรายละเอียด ผู้เรียนจะจำได้ยากกว่าข้อมูลธรรมดา

2. ปัจจัยทางด้านกระบวนการ (Distinctions By Process)

2.1 ข้อความสั้น ๆ (Chunking) เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การจำของคนเรานั้น มีขีดจำกัด เราจำชื่อสิ่งของต่าง ๆ ได้สูงสุด ประมาณ 7 อย่าง (Miller, 1956)

และผู้เรียนจะจำคำได้ง่ายขึ้น ถ้าคำเหล่านั้นถูกวางอยู่ในรูปแบบที่สั้น ๆ ง่าย ๆ คำที่มีความหมายอยู่ในพวกเดียวกัน เช่น กลุ่มคำเกี่ยวกับร่างกาย คำที่มีความหมายเหมือนกัน เสียงที่คล้องจอง ภาษาที่มีความไพเราะ คุณลักษณะดังกล่าวนี้ ช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปแล้ว ได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ ริเวอร์ (River. 1971) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การที่ผู้เรียนจะจำคำในภาษาที่สองได้ดีนั้น ต้องได้รับการฝึกออกเสียงกลุ่มคำด้วยระดับเสียงสูงต่ำให้เป็นจังหวะ ฝึกการพูดทั้งประโยคที่มีความหมาย ซึ่งข้อดีคือผู้เรียนจำประโยคที่ได้รับการฝึกฝนและนำมาใช้ได้ แต่ขณะเดียวกันก็มีข้อเสียคือ ผู้เรียนไม่ได้เพิ่มความรู้ทางด้านคำใหม่เลย

2.2 การใช้บ่อย ๆ (Frequency) เอบบิงเฮาส์ (Ebbinghaus. 1885) ได้รายงานผลการทดลองของเขาในการท่องจำคำที่ไม่มีความหมาย และทำการวัดผลการจำโดยการคิดคะแนนประหยัด เขาอ่านข้อมูลซ้ำ ๆ จนจำได้แล้วอ่านซ้ำทุกวัน ทุกสัปดาห์ และสามารถเขียนออกมาเป็นกราฟเส้นโค้งที่แสดงถึง การประหยัดเวลาในการเรียนรู้ซ้ำ และการพัฒนาการอย่างรวดเร็วทางด้านความจำ ถึงแม้พยางค์ที่ท่องจำนั้นเป็นพยางค์ที่ไม่มีความหมาย เรายังสามารถจำได้ถ้าผ่านกระบวนการใช้บ่อย ๆ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่ จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนใช้คำนั้นบ่อย ๆ ในบริบทที่แตกต่างกัน จะทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ใหม่นั้นได้

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยของเอบบิงเฮาส์ (Ebbinghaus. 1885) ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่างมาก ดังที่ บาร์เรท (Barette. 1932 : 3) ได้ให้ความเห็นคัดค้านไว้ว่าพยางค์ที่ไร้ความหมาย เช่น YUQ, ZIG, GOL ตามความจริง คำเหล่านี้จะมีความหมายขึ้น ถ้ารู้จักนำคำเหล่านี้มาใช้กับคำบางกลุ่ม หรือสร้างข้อความสั้นขึ้นมาใหม่ ด้วยการใช้ความคล้ายคลึงกันหรือประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและจำคำหรือพยางค์พวกนั้นได้จะดีกว่าการนำคำเดิมมาฝึกซ้ำ ๆ จนคิดเป็นนิสัย เป็นที่น่าเสียดายว่า ข้อเสนอแนะของบาร์เรทไม่มีคนสนใจนำมาใช้ จนกระทั่ง 10 - 20 ปีให้หลัง จึงมีผู้นำหลักการของเขาไปใช้

2.3 การเชื่อมโยงคำเข้ากลุ่มเข้าพวก (Associative cluster) โบวส์ฟิลด์ (Bousfield. 1953) ได้เสนอผลการวิจัยของเขาไว้ว่า คนเรานั้นสามารถจำชื่อของสิ่ง

ต่าง ๆ ได้ประมาณ 7 อย่าง และจะจำเรื่องราว ๆ ได้มากกว่านั้น ถ้ารู้จักวิธีการเชื่อมโยงคำหรือข้อความ หรือการจัดเข้ากลุ่มเข้าพวก ให้สอดคล้องกัน ทางด้านความหมาย เช่น กลุ่มคำที่เป็นชื่อของ กีฬา โลหะ อาหาร นก และรถ การจัดคำแยกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามความหมายของคำมีผลต่อการเรียนภาษาที่สองช่วยให้ผู้เรียนจำคำพวกนี้ได้เร็วขึ้น การเรียนคำศัพท์ใหม่ด้วยการแปลความหมายของคำที่ละคำไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้อง คำศัพท์ใหม่ที่เราสอนนั้นควรนำมาจัดคำให้สัมพันธ์กันทางด้านความหมายที่เหมือนและแตกต่างกัน จะช่วยให้ผู้เรียนจำคำใหม่ได้ง่าย และนำกลับมาใช้ได้เร็วขึ้น

2.4 การสร้างรหัส (Codes) แบ่งออกเป็น

2.4.1 การสร้างรหัสด้วยการเชื่อมโยง (Association) การจำคำเป็นเนื้อเรื่อง การจำคำด้วยวิธีมเนมอิก ตูลวิง (Tulving. 1966) ได้ทำการทดลองกับผู้เรียน 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนคำทั้งหมด 18 คำ เป็นคำที่เคยเรียนมาแล้ว 9 คำ กลุ่มที่สองสอนคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด 18 คำ ด้วยวิธีการเชื่อมโยง (Association) การให้ความหมายของคำพูดขึ้นมาเป็นเนื้อเรื่อง และการสร้างรหัสของการช่วยจำด้วยวิธี Mnemonic (Stevick. 1976) ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนกลุ่มที่สองมีความสามารถในการจำคำศัพท์ได้ดีกว่า ซึ่งตอนแรกคาดว่า กลุ่มที่หนึ่งจะมีความสามารถในการจำได้ดีกว่า เพราะเป็นคำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้วถึง 9 คำ การได้เรียนบ่อย ๆ อาจช่วยให้เกิดความจำได้นาน และวิธีสอนการจำคำศัพท์แบบกลุ่มที่สองจะเป็นตัวอุปสรรคต่อการจำ แต่ผลการวิจัยพบว่า การจำความหมายของคำได้นานนั้นขึ้นอยู่กับวิธีสร้างรหัสด้วยการเชื่อมโยง

2.4.2 สร้างรหัสด้วยการเพิ่มเติมรายละเอียดในแต่ละประเภท ตูลวิงและเพิร์ลสโตน (Tulving and Pearlstone. 1966 : 67) ได้ทำการทดลองทางด้านการสร้างรหัสด้วยการเพิ่มรายละเอียด โดยกำหนดคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันออกมาเป็นประเภท ๆ (Original Categories) ดังเช่น กำหนดคำขึ้นมา 48 คำ ซึ่งแยกประเภทได้ 12 ประเภท ๆ ละ 4 คำ เช่น คำศัพท์ประเภทสัตว์ จะมีสิงโต - ช้าง - เสือ - ลิง ; คำศัพท์ที่เกี่ยวกับต้นไม้ เช่น ต้นโอ๊ค - เอลป - เฟิร์น - มะเดื่อ ; ผักก็จะเป็น แครอท - หัวผักกาด - หัวหอม มันฝรั่ง การจัดข้อมูลตามความคล้ายคลึงของแต่ละประเภทดังกล่าว

ผู้เรียนจะสามารถระลึกถึงสิ่งที่เรียนไปแล้วได้ง่ายขึ้น และจากผลการทดลองทำให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถจำชื่อต่าง ๆ ในแต่ละประเภทได้ถึง 2 - 3 อย่าง ดุลวิงให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ในการเรียนการสอนภาษานั้น การช่วยให้ระลึกถึงคำที่เรียนไปแล้วด้วยการใช้คำถามหลาย ๆ คำถาม คำถามหรือเชื่อมโยงจากบริบทเก่าสู่บริบทใหม่ ก็เป็นวิธีช่วยการจำที่อยู่อีกวิธีหนึ่ง

2.4.3 การจำความหมายของคำด้วยการสร้างสื่อสัมพันธ์ (Mediators)

ร่วมกับจินตภาพของผู้เรียน ด้วยการโยงเสียงที่คล้ายคลึงกันระหว่างภาษา 2 ภาษาของผู้เรียน ตัวอย่าง คือ เด็กชาวอังกฤษเรียนภาษาเยอรมัน คำว่า "Auge" เสียงคำคำนี้ออกเสียงคล้าย eye ในภาษาแม่ ของผู้เรียน แล้วเด็กจินตนาการภาพไข่ไก่ที่มีรอยแตกกระเทาะเป็นวงกลมเล็ก ๆ และเห็นลูกนัยน์ตาไก่อยู่ในไข่ฟองนั้น (Stevick. 1976)

2.5 ประสบการณ์เดิม (Schema) การจำเรื่องราวยาว ๆ เช่น นิทาน รายการ การสนทนา ถ้ามีการจัดเรื่องราวให้เป็นระบบ สัมพันธ์กันเป็นขั้นตอน หรือจัดบทละครเป็นฉาก ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และจำเนื้อเรื่องง่ายขึ้น (Barette. 1932) โฮลซ์แมน และการ์ดเนอร์ (Holzman and Gardner. 1960) ก็มีผลการศึกษาวิจัยที่สอดคล้องกันว่า ผู้ที่จัดรายละเอียดหรือรวมหัวข้อไว้เป็นกลุ่มเป็นพวก จากง่ายไปยากจะช่วยให้ผู้เรียนจำเนื้อหาได้หรือใช้วิธีการสรุปเรื่องราวที่เป็นประเด็นสำคัญของใจความทั้งหมดได้ จะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้จำเนื้อหาได้ (Bower. 1976) เนย์เซอร์ (Neiser. 1967) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า "คนเราไม่สามารถระลึกหรือตอบสนองสิ่งต่าง ๆ ได้ เหมือนกันทุกคน เพราะแต่ละคนมีวิธีการและแนวทางของตนเอง" แต่ถ้ากระบวนการสร้างใหม่ ถูกจัดขึ้นอย่างมีระบบ เป็นขั้น เป็นตอนง่ายต่อความเข้าใจและจะทำให้เกิดการนำข้อมูลที่เดิมสะสมไว้มามีได้อย่างสัมพันธ์กันดังนั้นบริบททางภาษาที่จะนำไปใช้ในการเรียนภาษาที่สอง ถ้าเป็นเนื้อหาที่ถูกจัดลำดับเป็นขั้นเป็นตอน หรือเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน จะง่ายต่อการเข้าใจและการจำ (Oller and Obrecht. 1969)

3. ปัจจัยที่เกี่ยวกับชนิดของเนื้อเรื่อง (Distinction by Type of Material)

ในด้านการเรียนการสอนภาษาที่สองนั้นได้กล่าวตั้งแต่ต้นแล้วว่า ผู้เรียนจะเข้าใจและจำบริบทที่เรียนได้ จะเริ่มจากการเรียนคำที่มีความหมาย ความสัมพันธ์ของความหมายที่จัดเป็นกลุ่มเป็นพวก

หรือเนื้อหาที่จัดตามลำดับของความยากง่าย หรือเนื้อเรื่องเป็นบทเป็นตอนยังมีผลงานวิจัยที่ผู้สอนควรคำนึงทางด้านชนิดของเนื้อเรื่องหรือปริบทที่จะจัดให้เด็กได้เรียนดังนี้ (Mc Donough. 1981 : 71)

3.1 ปริบทหนึ่งถ้ามีทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองอยู่ด้วยกัน ผู้เรียนซึ่งมีความสามารถพูดได้สองภาษา จะใช้เวลาในการอ่านปริบทนี้นานกว่าปริบทที่มีเพียงภาษาเดียว (Kolers. 1966)

3.2 ผู้เรียนชอบที่จะเรียนภาษาจากปริบทที่มีการสร้างสื่อสัมพันธ์ทางด้านความหมายในภาษาของตนเองมากกว่าปริบทที่มีการสร้างสื่อสัมพันธ์ข้ามภาษา (Taylor. 1971) จากผลการวิจัยนี้ทำให้ทราบว่า ภาษานั้นมีระบบ กฎเกณฑ์ของตัวเองและแต่ละภาษาจะมีระบบไม่เหมือนกัน

3.3 การที่ผู้เรียนรู้จักวิธีการสร้างรหัสความจำ หรือสร้างสื่อความจำของภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง การสร้างสื่อสัมพันธ์ข้ามภาษา จะทำได้แม่นยำกว่าการสร้างสื่อสัมพันธ์กันในภาษาเดียว (Neufeld. 1976) ผลงานวิจัยนี้ค้านกับของ เทเลอร์ (Taylor. 1971)

สรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนจะจำสิ่งที่เรียนไปแล้ว ได้นานแค่ไหน ขึ้นอยู่กับวิธีการจัดบทเรียนของครู และการจัดสถานการณ์ช่วยในการเรียนรู้

งานวิจัยเกี่ยวกับการลืม

สุชา และสุรางค์ จันทน์เอม (ม.ป.ป. : 92) กล่าวถึงงานวิจัยทางการลืมว่า จากการศึกษาเด็กชั้นปีที่ 6 (Sixth Grade Children) โดยแบ่งเด็กออกเป็นหลายกลุ่ม กลุ่มแรกทดสอบทันที หลังจากเรียนเสร็จใหม่ ๆ กลุ่มอื่น ๆ ทดสอบหลังจากเรียนแล้ว 1, 7, 14, 28 หรือ 63 วัน ผลปรากฏว่า ผู้ที่ทำคะแนนได้ดีที่สุด คือ กลุ่มแรกที่ทดสอบทันทีหลังจากการเรียน และผู้ที่ได้คะแนนรองลงมาได้แก่กลุ่มที่ทดสอบหลังเรียนแล้ว 1, 7, 14... วัน หลังจากการเรียนสิ้นสุดลงตามลำดับ นั่นคือ ความจำจะลดลงตามเวลาที่ล่วงไป

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์

เนชั่น (Nation. 1979 : 18 - 23) เสนอแนะวิธีการสอนคำศัพท์ไว้ 2 วิธีคือ

1. ให้ผู้เรียนเรียนคำศัพท์ใหม่ครั้งละหลาย ๆ คำ (Learning Words in List)

ผู้เรียนจะจำคำศัพท์ทั้งหมดด้วยวิธีการเชื่อมโยงคำต่าง ๆ เข้าด้วยกันด้วยวิธีการของตนเอง วิธีนี้แม้ว่าครูผู้สอนจะกล่าวว่าล้าสมัย แต่จากงานวิจัย พบว่า เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ที่ผู้เรียนหลายคนยังคงใช้อยู่โดยยึดหลักการดังนี้

1.1 ฝึกให้ผู้เรียน จำความหมายของคำใหม่ด้วยการจำคำที่เป็นในความหลัก (Keyword) ดังเช่น เด็กชาวอังกฤษเรียนภาษามาเลย์ คำว่า "pintu" ที่แปลว่า "door" ขั้นแรกผู้เรียนจะโยงเสียงคำใหม่มายังภาษาเดิม คือ "pin" ที่แปลว่า "เข็มหมุด" ขั้นที่สอง ผู้เรียนจะสร้างจินตภาพของตนเองว่าเข็มหมุดที่มีบานประตูอยู่ข้างใน

1.2 ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ ด้วยการแยกแยะดู รากคำ วิถี บั๊จย

1.3 ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักทำบัตรคำศัพท์ขนาดเล็ก ๆ ซึ่งด้านหนึ่งเป็นคำศัพท์ และอีก ด้านหนึ่งเป็นคำแปล เพื่อช่วยในการระลึกความหมายของคำใหม่ และจะมีวิธีการจำคำศัพท์ อย่างไหน บ่อยให้เป็นกลยุทธ์ของผู้เรียนเอง เพราะผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจว่า คำไหนควรจำ ก่อนจำหลัง หรือคำใดง่ายหรือยากอาจต้องใช้เวลานาน

2. ฝึกให้ผู้เรียนรู้จัก เดาความหมายของคำจากบริบท (Guessing words from context) โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

2.1 ดูว่า คำที่เราไม่รู้ความหมายนั้นเป็นคำอะไร เช่น เป็นคำนาม หรือ คำกริยา

2.2 ดูอนุประโยคหรือประโยคที่มีคำนั้นอยู่ว่าถ้าคำนั้นเป็นคำนาม คำขยายอะไร บ้างจะขยายคำนามนั้นได้ คำกริยาที่อยู่ใกล้คือ กริยาอะไร นั่นคือ คำนามคำนั้นทำหน้าที่อะไร ในประโยค เป็นประธาน หรือเป็นกรรมของประโยค

2.3 ดูความสัมพันธ์ของประโยคนั้นกับประโยคอื่น ๆ ในข้อความว่า มีคำเชื่อม ประโยคประเภท but, because, if, when หรือคำขยายกริยา เช่น however, as a result หรือชนิดของความสัมพันธ์จะเป็นเหตุ เป็นผล ความหมายขัดแย้งหรือบทสรุป

2.4 ใช้ความรู้จากข้อ 2.1 - 2.3 มาสรุปว่า คำ ๆ นั้นควรจะมี ความหมาย
ว่าอะไร

2.5 ตรวจสอบสิ่งที่เราเดาว่าเป็นคำ ๆ นั้น ถูกต้องหรือไม่ โดยดูว่า

2.5.1 คำที่เราเดาเอาไว้เป็นคำอะไร มีหน้าที่เดียวกันกับคำที่เรา
ไม่รู้เดิมหรือไม่

2.5.2 นาคำศัพท์ที่เราเดาไว้ ลงแทนในช่องว่างเลย ถ้าความหมายไป
กันได้ ก็มีเปอร์เซ็นต์ถูกต้อง

2.5.3 นาคำนั้นมาแยก วิภัติ ปัจจัย และรากคำ ถ้าความหมายสอดคล้อง
กันอีกก็แสดงว่าถูกต้อง

บราวน์ และคนอื่น ๆ (Brown and others. 1979- 1980 : 81 - 94)
กล่าวถึงวิธีการสอนคำศัพท์ไว้ 6 ประการ คือ

1. สอนให้ผู้เรียนไม่ต้องไปสนใจคำศัพท์ยาก (Ignoring difficult
Vocabulary) พยายามให้ผู้เรียนอ่านเนื้อหาทั้งหมด เพื่อ

1.1 จับใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง (The main idea)

1.2 หาประโยคที่เป็นใจความหลัก (The topic sentence) ของแต่ละ
ย่อหน้า

1.3 หาข้อมูลที่บอกรายละเอียดเฉพาะ

2. สอนให้ผู้เรียนอนุมาน อันเป็นความหมายของคำศัพท์ยาก (Inferring the
meaning of difficult vocabulary) คำที่บอกความนัยที่พอจะลงความเห็นได้ว่า คำศัพท์
ที่ไม่รู้คือ อะไรนั้น คือ คำที่ใช้เชื่อมประโยค (Lexicon Cohesion) ซึ่งฮาลิเดย์ และฮาสัน
(Halliday and Hason. 1976) กล่าวว่า มี 2 ชนิดคือ การกล่าวซ้ำหรือการย้ำคำ
(Reiteration) เช่น การใช้คำซ้ำ ๆ (Repetition) หรือการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน
(Synonym) และการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation) โดยให้เด็กฝึกหัดแบบฝึกหัดประเภท
นี้ไว้มาก ๆ เช่น If you' re unhappy it makes me feel ... too หรือ It was
an excellent game. In fact it was the best ... I've ever seen.

3. สอนให้ผู้เรียน รู้ความหมายของคำศัพท์ที่ใหม่ด้วยการศึกษาหน่วยคำ (Learning New Word Through Morphology) คือการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักแยกคำศัพท์ออกเป็น รากคำ ดูตัววิภัติ ปัจจัย เช่น แบ่งเด็กออกเป็นกลุ่ม ๆ แล้วให้แต่ละกลุ่มหาวิภัติ ปัจจัย ของรากคำบางคำ ดังเช่น

graph	ic	tele	graph	geo	graph	y
	ite	para		para		ing

4. สอนให้ผู้เรียนหาความหมายของคำจากพจนานุกรม (Using the Dictionary) ตามความเป็นจริงแล้วเราจะฝึกให้เด็กใช้พจนานุกรม ก็ต่อเมื่อไม่สามารถหาความหมายของคำ จากตัวบริบทได้ ดังนั้นเราควรฝึกให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมให้เป็นโดยให้ท่านแบบฝึกหัดประเภทนี้ได้ เช่น

Exercise 1

a) Which letter comes before : h v m k g x s ?

b) List these words in the order you would expect or find them in a dictionary.

(I) amateur lemonade support earn professional afford
marmalade

(II) groom besides stress drop drip attempt
beside stretch gloom attend

Now check the dictionary to see if you are right.

5. สอนคำศัพท์ก่อนอ่าน (Preteaching Vocabulary) บริบทบางประเภทต้องสอนคำศัพท์ก่อนอ่าน เพราะมันเป็นปัจจัยสำคัญที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่จะอ่านในตอนนั้น วิธีการสอนก่อนอ่านแบบง่าย ๆ คือ การนำเข้าสู่บทเรียนด้วยภาพ เทป หรือของจริงที่เกี่ยวข้อง เนื้อเรื่อง หรือบทวนประสบการณ์เดิม เพื่อโยงเข้าสู่ความหมายของคำศัพท์ใหม่ที่คล้ายกัน

6. คำศัพท์และการจำ (Memory and Vocabulary) การจำมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนจะจำเรื่องที่เรียนได้นานขนาดไหน ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนของครู จากผลงานวิจัยของความจำระยะสั้น ผู้เรียนจะจำคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้ประมาณ 5 - 7 คำ และจะจำได้นานถ้าสอน ข้อความใหม่เป็นกลุ่ม เป็นตอน (Chunk) และอยู่ในเนื้อหาที่สัมพันธ์กัน และถ้าจะให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้นานต้องมีการเสริมย้ำหรือนำกลับมาทบทวนอีก (Re - cycling)

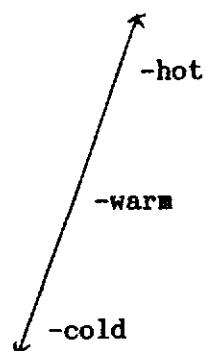
แมคเคน (Madden. 1980 : 111 - 117) กล่าวถึงวิธีสอนคำศัพท์ไว้ว่า ตามธรรมชาติ คนเรามีความสามารถในการเดาความหมายของคำ จากบริบทมาตั้งแต่เด็ก เพราะข้อความที่ได้อ่านหรือฟังเราสรุปความเข้าใจมาจากตัวบริบททั้งสิ้น จากงานวิจัยก็ยังอ้างอิงได้ว่า เด็กอายุ 6 ขวบ ที่เป็นเจ้าของภาษาเอง มีคำศัพท์ที่ติดตัวมาโรงเรียนในระยะแรก 60,00 คำ ความรู้ทางด้านความหมายของคำและไวยากรณ์ยังไม่เป็นระบบทั้งสิ้น แต่ก็สามารถพัฒนาความเข้าใจเนื้อหาของคำจากบริบทได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นเราควรนำทักษะของผู้เรียนมาพัฒนาให้เขามีหลักในการเรียนรู้ความหมายของคำด้วยตนเอง ให้โอกาสเขาฝึกฝนจนสามารถนำไปใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน อย่าสอนคำศัพท์ด้วยการให้ความหมายของคำแต่เพียงอย่างเดียว แมคเคน อธิบายวิธีการ เดาคำศัพท์ จากบริบทไว้ แต่ให้หลักการเดียวกับเนชั่น (Nation. 1979 : 20)

บราวน์ (Brown. 1980 : 1 - 17) กล่าวถึงวิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้หลัก 8 ซี และ 1 จี ไว้ดังนี้

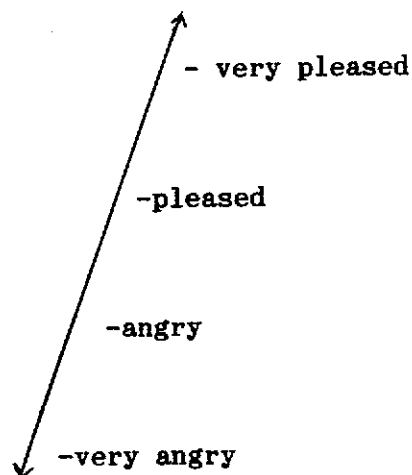
1. การสอนคำศัพท์โดยใช้หลักการปรากฏร่วมของคำ (Collocation) ตามปกติคำต่าง ๆ จะไม่อยู่โดดเดี่ยว แต่จะปรากฏร่วมกับคำอื่น ในการเรียนคำใหม่ นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้พร้อมกันไปเลยที่เดียวว่า คำนี้ตามปกติปรากฏร่วมกับคำใด การที่เด็กได้เห็นตำแหน่งคำปรากฏร่วม จะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำนั้นได้ดียิ่งขึ้น และยังเป็นการช่วยแก้ปัญหาการใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่ถูกต้อง ดังเช่น "Jobs are rare." "a comfortable friend" หรือ "a cognitive decision" และการให้ความหมายของคำควรเลือกให้ความหมายพื้นฐานอันเป็นความหมายหลักก่อนเช่น "sugar as sweet" ควรสอนก่อน "sweet voice" หรือ "sweet face"

2. สอนคำศัพท์ด้วยการเรียงลำดับคำ (Cline) เป็นการจัดคำเรียงลำดับตามความหมาย และแทรกคำใหม่เข้าไปเพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำใหม่จากความหมายเดิมที่รู้อยู่แล้ว เช่น เด็กรู้ความหมายของคำว่า "cold" และ "hot" แล้วคำว่า "warm" ก็ควรจะนำมาสอนได้ และ "tepid" ก็สามารถแทรกเข้ามาสอนได้อีกเมื่อเด็กรู้ความหมายของคำว่า "boiling" และ "freezing" ดังเช่น

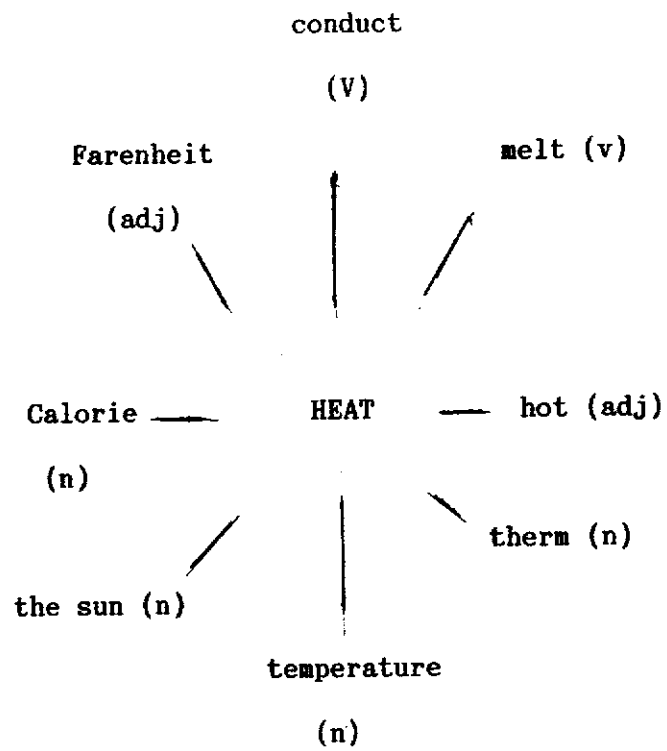
--- water

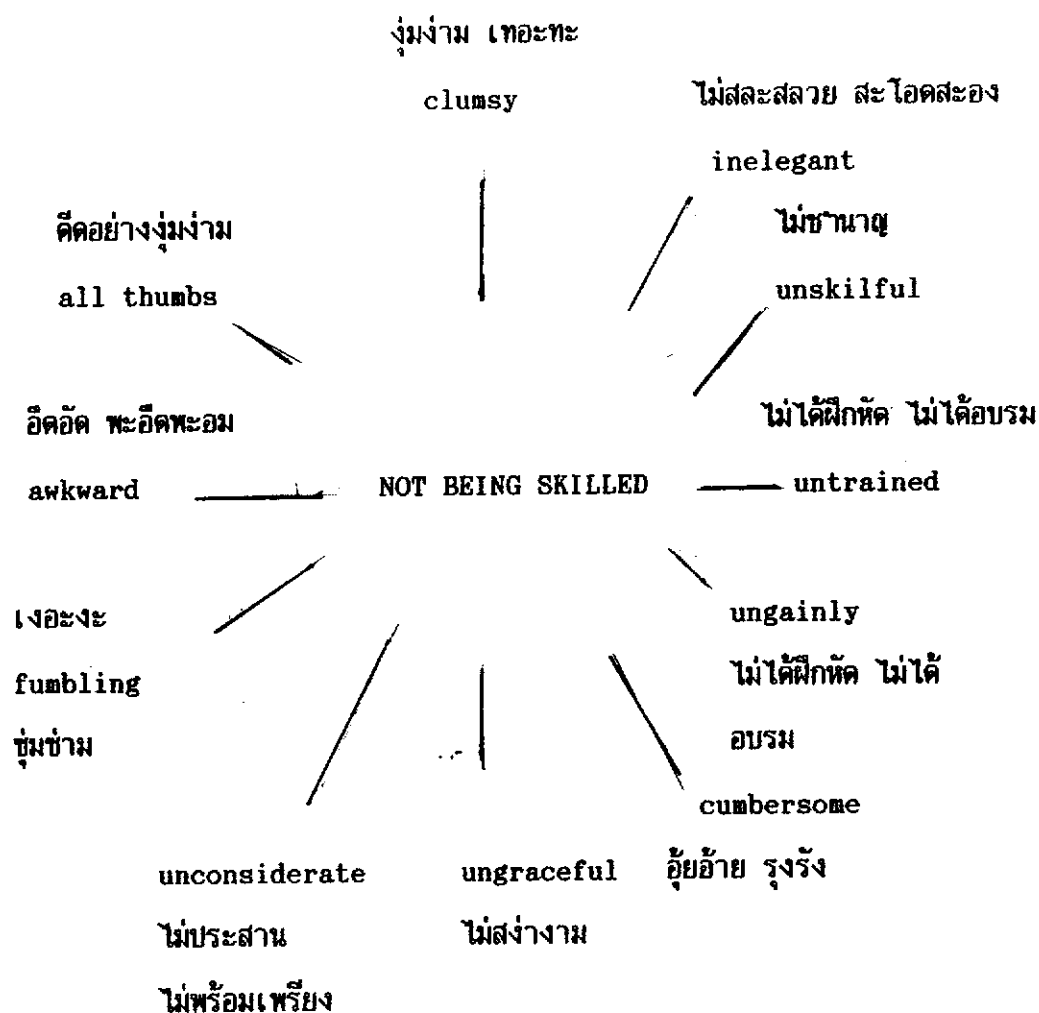


I was ----about it



3. การสอนคำศัพท์ด้วยการจัดคำเข้ากลุ่ม (Cluster) เป็นการจัดคำที่มีความหมายที่คล้ายคลึงกันเข้าเป็นหมู่เป็นพวก แล้วสอนคำใหม่เหล่านั้นเป็นกลุ่ม ๆ ไป วิธีการนี้เหมาะกับนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ และผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป เช่น การจัดคำเข้ากลุ่มตามความหมาย หรือกลุ่มคำขยายที่ใช้กับบุคคล





4. การสอนคำศัพท์ด้วยการเติมคำ คำเดียวลงในช่องว่าง (Cloze procedure) เป็นการนำบทความมาเว้นช่องว่างทุก ๆ คำที่ N ยกเว้นชื่อเฉพาะหรือตัวเลข ส่วนชื่อเรื่องและประโยคแรกไม่มีการเปลี่ยนแปลง การสอนคำศัพท์ด้วยวิธีนี้มีประโยชน์มาก เพราะการหาคำมาเติมลงในช่องว่าง ทำให้ได้ตัวอย่างของกลุ่มคำ (Cluster) และต้องใช้หลักของคำปรากฏร่วม (Collocation) ในการเติมคำควรบอกให้นักเรียนคู่ตัวชี้แนะที่ปรากฏอยู่ก่อน และหลังคำในช่องว่างซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ว่าคำที่จะมาเติมนั้นเป็นคำอะไร ผู้เรียนต้องมีความรู้พอสมควรทางด้านความหมายของคำ โครงสร้างประโยค และการนำประโยคนั้นไปใช้ในสถานการณ์ที่ถูกต้อง

5. การสอนคำศัพท์ด้วยการใช้บริบท (Context) ตามปกติในการอ่านสิ่งใดก็ตามที่เป็นภาษาแม่ เราจะอ่านเนื้อหาไปเรื่อย ๆ ถึงแม้มีบางคำที่เราไม่มีความหมาย เราก็จะสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ด้วยการเดาใจความสำคัญจากบริบท ในการอ่านภาษาที่สองก็เช่นเดียวกัน ควรฝึกให้ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องไปจนจบก่อน แล้วสรุปใจความสำคัญของเนื้อเรื่องจากบริบทเลย อย่าปล่อยให้ผู้เรียนต้องเปิดหาความหมายของคำศัพท์ทุกคำจากพจนานุกรมหรืออาศัยผู้อื่นบอกความหมายของคำศัพท์ให้ เมื่อเราฝึกวิธีนี้ให้กับผู้เรียนบ่อย ๆ พร้อมทั้งพยายามเลือกบริบทที่น่าสนใจให้กับนักเรียน เนื้อหาจากบริบทจะเพิ่มพูนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เพราะในบริบทต่าง ๆ จะมีตัวชี้แนะ ดังนี้คือ

5.1 คำจำกัดความ (Definition) ดังเช่น "They dug a deep hole and gently lowered the body into the grave." A "grave" ในประโยคคือ "a deep hole for a body"

5.2. ประสบการณ์เดิม (Experience) ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นนักเรียนควรได้รับการฝึกให้รู้จักนำประสบการณ์เดิมมาใช้ เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำใหม่ดังเช่น นักเรียนห้องหนึ่ง กำลังเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเรื่อง "Old Mali and the Boy by D.R. Sherman (1964) ผู้เรียนทุกคนรู้ว่าเรื่องนี้อยู่ในประเทศอินเดีย เพราะมีภาษาอินเดียอยู่ในเนื้อเรื่อง เมื่อนักเรียนอ่านมาถึงประโยคที่ว่า On his shaven head the old man wore a puggree" และครูถามว่า "puggree"

หมายถึงอะไร ไม่มีนักเรียนคนใดตอบว่าเป็น "หมวดชนิดหนึ่ง" เพราะนักเรียนติดนิสัยอยู่กับ การเปิดพจนานุกรม หรือไม่ก็ถามครูมาตลอด

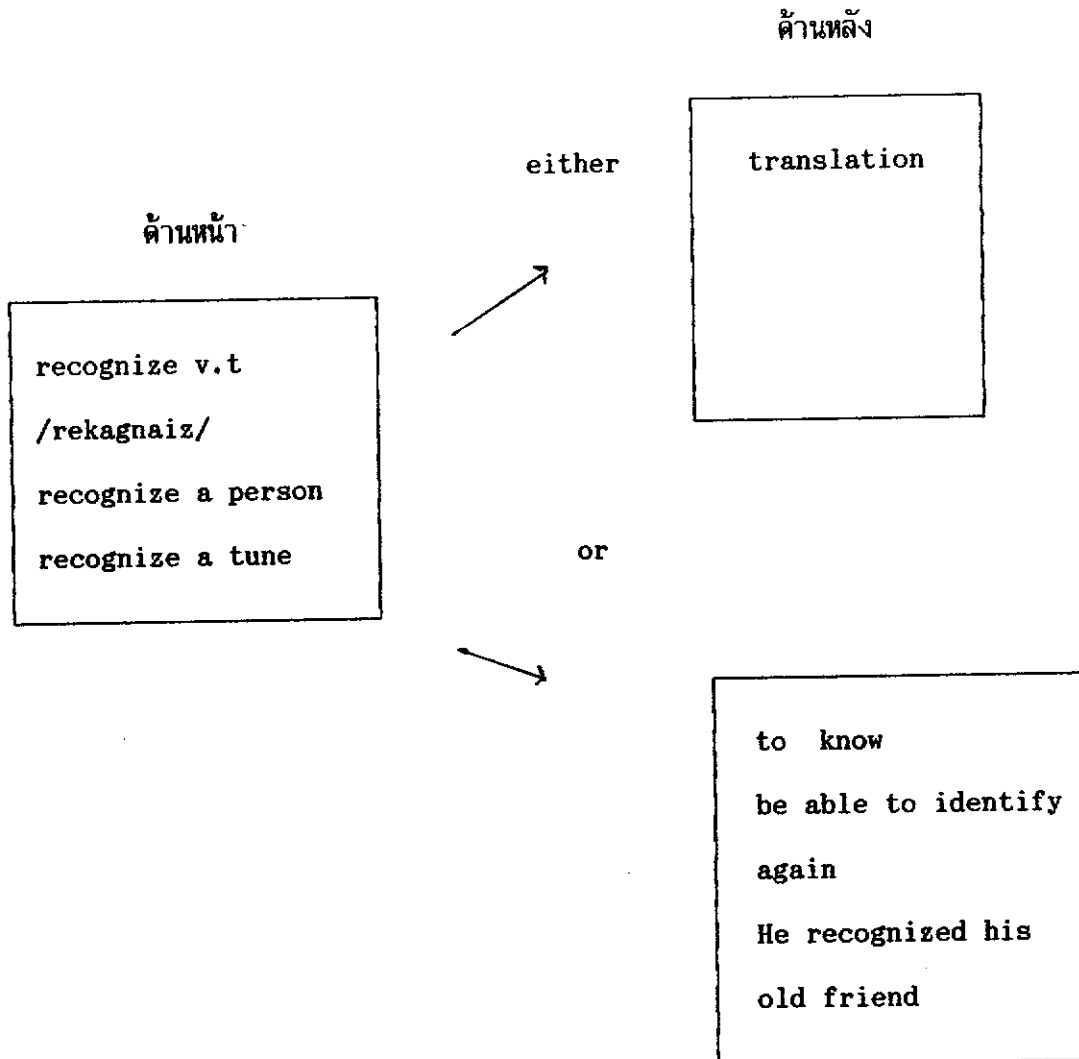
5.3 คำตรงข้าม (Contrast) ถ้านักเรียนรู้จักความหมายของคำว่า "important" และทราบว่า "but" เป็นตัวชี้แนะถึงลักษณะของสิ่งที่ตรงกันข้าม เราก็จะเข้าใจ ความหมายของคำว่า "trivial" โดยการเดาจากตัวบริบทดังเช่น "The question was important to the child but it appeared trivial to the teacher."

5.4 การสรุปความเห็น (Inference) เป็นการสรุปความจากข้อมูลหรือ จากเหตุผลที่ปรากฏว่าคำใหม่ที่เราไม่รู้ นั้น น่าจะเป็นอะไร ดังเช่น The guard gave only a perfunctory glance at the forged I.D. card and James breathed easily again ข้อมูลที่เป็นตัวชี้แนะความหมายของ "perfunctory" คือ "only" "forged" breathed easily และ "glance" ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า ต้องเป็นการกระทำ อย่างใดอย่างหนึ่งในระยะเวลาอันรวดเร็ว แต่ไม่คึกคัก ทำได้แค่ในระดับพื้นผิว หรือพอเป็นพิธี

5.5 การวิเคราะห์คำ (Analysis) คำบางคำสามารถนำมาแยกแยะเป็น ส่วน ๆ ได้ซึ่งเมื่อวิเคราะห์แล้ว ก็จะเห็นรากคำ วิถี บัญญัติ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจหรือ เดาความหมายของคำนั้นได้ ดังเช่น "abnormality" "decapitation" หรือ "microscope" นักเรียนที่เรียนภาษาได้ ในระดับดี จะชอบทบทวนแบบฝึกหัดการวิเคราะห์คำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่มาจากภาษาละติน

6. สอนคำศัพท์ด้วยการใช้พจนานุกรม (Consultation Checking) การเลือก พจนานุกรมให้เด็กใช้ควรพิจารณาให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถ เมื่อเด็กมีความสามารถ ทางด้านภาษาดีขึ้นในระดับหนึ่งแล้ว ควรฝึกให้เด็กได้ใช้พจนานุกรมภาษาเดียวโดยให้ครูที่พูดได้ 2 ภาษาชี้แจงให้เด็กได้เห็นถึงข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้ถ้ายังคงใช้พจนานุกรม 2 ภาษาอยู่ นอกจากการเลือกใช้พจนานุกรมแล้ว หนังสืออ้างอิงประเภทอื่น ๆ ก็มีความจำเป็นสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเช่นกัน

7. สอนคำศัพท์ด้วยการใช้บัตรคำ (Cards) จากงานวิจัยพบว่า การจำความหมาย ของคำศัพท์ด้วยการใช้บัตรคำ ผู้เรียนจำได้ถึง วันละ 14 คำ และสามารถจำได้ 2,000 คำใน เวลา 6 เดือน การทบทวนบัตรคำทำได้ดังนี้คือ



8. สอนคำศัพท์ด้วยการปล่อยให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity)

การเรียนรู้คำศัพท์จากตำราเรียนไม่ช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่ม เราควรอนุญาตให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกในสิ่งที่เขาต้องการเรียนด้วยตนเองได้บ้าง เทคนิคหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายตามแนวคิดของตนเองคือ การใช้รูปภาพที่น่าสนใจแล้วปล่อยให้เขามีโอกาสศึกษาภาพเหล่านั้นพร้อมทั้งเตรียมค้นคว้าหาคำศัพท์ ที่จะบรรยายภาพตามแนวคิดของตนเอง เป็นการเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ของผู้เรียน และฝึกทักษะการพูดไปในตัว และครูสามารถทบทวนคำศัพท์ใหม่ของเขาได้ด้วยการให้เขียนออกมาเป็นเรื่องแล้วอ่านให้เพื่อนในชั้นฟังได้อีก

9. สอนคำศัพท์ด้วยการเดา (Guessing) ตามปกติผู้ใหญ่ไม่ชอบการเรียนรู้ความหมายของคำด้วยการเดาเพราะผู้ใหญ่ไม่ชอบเป็นฝ่ายผิด เด็กจะชอบการเดาความหมายของคำมากกว่าผู้ใหญ่ เพราะถ้าเดาถูก ผู้เรียนจะรู้สึกพอใจ และจะมั่นใจที่จะเดาครั้งต่อไป ถ้าเดาผิดก็ยังคงจะพยายามต่อ เนื่องจากยังไม่อยากยอมรับว่าตนเองผิด จากหลักการดังกล่าว เราสามารถนำมาสอนให้ผู้เรียนรู้จักเดาคำศัพท์จากบริบทได้ อย่างไรก็ตามยังมีวิธีการเดาคำศัพท์โดยไม่ต้องใช้บริบท ดังวิธีการของเนชั่น (Nation. 1979) ดังนี้คือ ครูวาดภาพความหมายของคำนกกระดานคำ 12 ภาพ แล้วให้นักเรียนออกไปยืนหน้าชั้น ครูออกเสียงคำศัพท์ซึ่งเป็นชื่อภาพใดภาพหนึ่งเด็กฟังเสียงคำศัพท์ใหม่แล้วต้องเดาว่า คำนั้นตรงกับภาพใด และพยายามชี้ให้ถูก ถ้ายังชี้ไม่ถูกครูจะออกเสียงคำศัพท์นั้นอยู่เรื่อยไป เมื่อเด็กชี้ได้ถูกต้องครูจะตอบรับว่า "Yes" วิธีการนี้มีข้อดีคือ เด็กได้ยินเสียงคำใหม่ด้วยการฟังคำใหม่ซ้ำ ๆ ที่ชัดเจน และตามด้วยความหมายของคำด้วยภาพ และถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นควรให้เด็กชี้ภาพที่ตนเองเดาถูกนาน ๆ ตามที่ยอร์จ (George. 1972) เสนอแนะไว้ และครูสามารถเปลี่ยนจากภาพมาเป็นคำจำกัดความหรือของจริงได้เช่นกัน

จากเอกสารงานวิจัยที่ค้นคว้ามา ทำให้ทราบว่า การที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ได้ ต้องอาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์และภาคปฏิบัติ ที่ผู้เรียนต้องฝึกฝนตนเองอย่างจริงจังในหลาย ๆ ด้าน และครูมีส่วนสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์ได้ตามเป้าหมาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 7 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด 326 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2535 ภาคเรียนที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 016 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด 37 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบซึ่งแบ่งออกเป็น

1.1 แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน

1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน

2. วิธีสอนคำศัพท์ของครูซึ่งมี 2 วิธี คือ

2.1 วิธีสอนคำศัพท์แบบแปล

2.2 วิธีสอนคำศัพท์แบบใช้บริบท

วิธีการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษารูปแบบกลยุทธ์ในการจำจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วกำหนดลักษณะของคำศัพท์ใหม่ ที่ต้องอาศัยสถานการณ์จำแนกต่าง ๆ ดังนี้

1.1 การใช้กลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ใหม่

1.2 การจำคำศัพท์ใหม่คำใดคำหนึ่ง ซึ่งอาจใช้กลยุทธ์ดังต่อไปนี้

1.2.1 การแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย

1.2.2 การเชื่อมโยง

1.2.3 การสร้างจินตภาพ

1.2.4 การจำคำที่เป็นใจความหลัก

1.2.5 การใช้กิริยาท่าทางหรือความรู้สึกควบคู่กับความหมายของคำที่

เรียนเพื่อช่วยความทรงจำ

1.3 การจำคำศัพท์ใหม่หลาย ๆ คำ ซึ่งผู้เรียนใช้กลยุทธ์ต่อไปนี้

1.3.1 การนำอักษรตัวแรกของแต่ละคำมารวมสร้างขึ้นเป็นคำใหม่

ที่มีความหมาย

1.3.2 การนำคำที่เรียนรู้ใหม่มาแต่งเป็นเรื่องสั้น

1.3.3 การผูกคำให้เป็นเสียงคล้องกัน

1.4 กลยุทธ์ในการทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนอาจใช้วิธีการทบทวนบ่อย ๆ ตามทักษะต่าง ๆ ด้วยการบันทึก เพื่อช่วยความทรงจำ เช่น การเขียนบ่อย ๆ อ่านบ่อย ๆ และนำคำมาเล่นเป็นเกมส์

2. นำหนังสือเรียนภาษาอังกฤษหลัก อ 015 - 016 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มาคัดเลือกคำศัพท์ที่สามารถให้ความหมายของคำด้วยการสร้างสถานการณ์ (Situation) 16 คำ การยกตัวอย่างประโยค 16 คำ การใช้รูปภาพหรือของจริง 16 คำ รวม 48 คำ แล้วไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3. คำนึงการตามข้อ 2 ต่อไปจนได้คำศัพท์ครบ 48 คำ

4. แบ่งคำศัพท์ 48 คำ ออกเป็น 2 ชุด ๆ ละ 24 คำ ชุดแรกใช้กับวิธีการสอนแบบแปล และชุดที่ 2 ใช้กับวิธีการสอนแบบบริบท

5. นำคำศัพท์ ชุดที่ 1 มาเขียนแผนการสอน สำหรับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีแปล
6. นำคำศัพท์ชุดที่สอง มาเขียนแผนการสอน คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบปริบท
7. นำคำศัพท์ 48 คำ มาสร้างเป็นแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ

7.1 ข้อทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดตามกลยุทธ์การจำคำศัพท์ แต่ละคำด้วยคำถาม 2 คำถามคือ (ก) นักเรียนจะนึกถึงอะไร จึงจะจำคำนี้ได้ และ (ข) ทำอย่างไร ถึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

7.2 ข้อทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ซึ่งเป็นการเติมความหมายของคำที่ขีดเส้นใต้ลงในช่องว่างที่กำหนดให้

8. นำข้อทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำและข้อทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง

9. นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุง แล้วไปทดลองใช้

วิธีดำเนินการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 1 ห้องเรียนด้วยวิธีการดังนี้

1. สัปดาห์ที่ 1 - สัปดาห์ที่ 4 สัปดาห์ละ 1 คาบ เก็บข้อมูลการใช้เทคนิคการจำ หลังจากการสอนแบบแปล โดยมีขั้นตอนดังนี้คือ

1.1 คาบที่ 1 สัปดาห์ที่ 1 สอนคำศัพท์ด้วยวิธีแปล คาบละ 6 คำ โดยให้รายการศัพท์พร้อมทั้งคำแปล เมื่อเห็นว่า นักเรียนเข้าใจความหมายของคำทั้ง 6 คำแล้ว แจกแบบทดสอบชุดที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำ อธิบายวิธีการทำแล้วให้เด็กลงมือทำข้อทดสอบพร้อม ๆ กัน

1.2 คาบที่ 1 สัปดาห์ที่ 2 ให้นักเรียนทำข้อทดสอบฉบับที่ 2 (ข้อทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์)

2. สัปดาห์ที่ 5 - สัปดาห์ที่ 8 ดำเนินการเก็บข้อมูลเหมือน 4 สัปดาห์แรก แต่ใช้การสอนคำศัพท์แบบมีบริบท (อนึ่งในการสอนคำศัพท์ที่แต่ละครั้ง จะมีการบันทึกเทปเพื่อนำมาตรวจสอบในขั้นการวิเคราะห์กลยุทธ์ว่า กลยุทธ์ของผู้เรียนมาจากวิธีสอนของครูหรือไม่)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการจำคำศัพท์ของผู้เรียนในแต่ละ
วิธีสอน

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนนจากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2533 :
150)

$$S = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน
 X แทน คะแนนแต่ละตัว
 X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

1.3 หาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนจากสูตร (ทวงรัตน์
ทวิรัตน์. 2533 : 176)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

เมื่อ t แทน ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนน

D แทน ผลต่างของคะแนนในแต่ละคู่

N แทน จำนวนคู่

1.4 หาค่าความแตกต่างระหว่างความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์ของ
นักเรียนที่เรียนโดยวิธีแปลกับวิธีปริบท (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 233)

$$\chi^2 = \frac{(O_i - E_i)^2}{E_i}$$

เมื่อ χ^2 แทน ค่าการแจกแจงแบบไค - สแควร์

O_i แทน จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์ของผู้เรียนที่เรียน
คำศัพท์โดยวิธีแปล

E_i แทน จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์ของผู้เรียนที่เรียน
คำศัพท์โดยวิธีปริบท

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูล ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

X แทน ค่าเฉลี่ย

S^2 แทน ค่าความแปรปรวน

t แทน ค่าการแจกแจงแบบที

χ^2 แทน ค่าการแจกแจงแบบไคสแควร์

p แทน ค่านัยสำคัญทางสถิติ

df แทน ระดับความเป็นอิสระ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีแปลกับวิธีปริบท

ตอนที่ 2

2.1 การศึกษาชนิดและจำนวนความถี่ของกลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีแปลกับวิธีปริบท

2.2 การเปรียบเทียบจำนวนความถี่ ของการใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีแปลกับวิธีปริบท

ตอนที่ 3

3.1 การศึกษาชนิดและจำนวนของความถี่ ของกลยุทธ์ การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีแปลกับวิธีปริบท

3.2 การเปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการทบทวนคำศัพท์อย่างมี
ประสิทธิภาพของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีปริบท

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์
ด้วยวิธีแปลกับวิธีปริบท

จากการสอนคำศัพท์ครั้งละ 6 คำ ให้นักเรียน 37 คน แล้วเว้นไว้ 6 วัน
วันที่ 7 จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน เก็บข้อมูล
ด้วยวิธีการนี้ 4 ครั้งจนได้คำศัพท์ครบ 24 คำ ในวิธีสอนแบบแปล และในวิธีสอนแบบปริบท
ก็ดำเนินการเช่นเดียวกัน แล้วผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการจำคำศัพท์
24 คำ ของผู้เรียน 37 คนในแต่ละวิธีสอน มาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีการทางสถิติแบบที่
(t-test) ได้ผลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปล
กับวิธีปริบท

วิธีสอน	N	$\bar{X}$	S ²	t
แบบแปล	37	14.03	34.33	4.36**
แบบปริบท	37	17.70	18.88	

จากตาราง 1 แสดงว่า ความสามารถในการจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี
แปลกับวิธีปริบท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ วิธีสอนคำศัพท์แบบมี
ปริบท ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการจำคำศัพท์ได้สูงกว่าวิธีแปล

ตอนที่ 2

2.1 การศึกษาชนิดและจำนวนความถี่ของกลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียน ที่เรียนโดยวิธีแปลกับวิธีบริบท

จากการนำเฉพาะคำศัพท์ที่นักเรียนจำได้ มาวิเคราะห์ ชนิดของกลยุทธ์
การจำ พบว่า คำศัพท์ 1 คำ ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การจำมากกว่า 1 ชนิด ความถี่ของการใช้
มากกว่า 1 ครั้ง เช่น นักเรียนเลขที่ 20 ตอบ ในแบบทดสอบกลยุทธ์การจำว่า ถ้าจะจำคำ
"detergent" ให้ได้เขาจะนึกถึง แอคแทค - บรีส - เปา - แป๊ะ - โอไม - เพค - เลื้อ -
น้ำ - กาละมัง (ตัวอย่างการวิเคราะห์ที่อยู่ในภาคผนวก) ซึ่งคำว่า แอคแทค บรีส เปา แป๊ะ
โอไม เพค เป็นคำที่มีความหมายสัมพันธ์เดียวกับคำศัพท์ คือ เป็นชื่อของผงซักฟอก จึงจัดอยู่
ในกลยุทธ์ การแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย ซึ่งนับเป็นการใช้กลยุทธ์ 1 ชนิด ความถี่
1 ครั้ง และคำที่เหลือสามารถจัดเข้าลักษณะของกลยุทธ์การเชื่อมโยงได้อีกคือ เพค - เลื้อน้ำ -
น้ำ - กาละมัง นับเป็นกลยุทธ์ได้อีก 1 ชนิด ความถี่ 1 ครั้ง ดังนั้น คำศัพท์คำเดียว นักเรียน
คนนี้ ใช้กลยุทธ์ 2 ชนิด ความถี่ 2 ครั้ง หรือคำว่า enclose นักเรียนหมายเลข 26 ตอบ
ข้อทดสอบกลยุทธ์การจำว่า ถ้าจะจำคำนี้ให้ได้จะนำคำนี้ไปแต่งเป็นกลอน เพลง บทความ
การแต่งเป็นกลอน แต่งเพลง จัดเป็นกลยุทธ์ การผูกคำให้เป็นเสียงคล้องจองกัน และแต่ง
บทความจัดเป็นกลยุทธ์ การนำคำใหม่มาสร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย ดังนั้น ผู้เรียนคนนี้ใช้
กลยุทธ์ 2 ชนิดกับคำศัพท์ 1 คำ และนับความถี่ที่ใช้กับคำศัพท์คำนี้ คือ 2 ครั้ง และเมื่อ
นับจำนวนความถี่ของกลยุทธ์การจำแต่ละชนิดที่นักเรียน 37 คน ใช้กับคำศัพท์รายการคำ รวมทั้งสิ้น
24 คำ ในวิธีสอนแบบแปล กับแบบบริบท ผลปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ชนิดและจำนวนความถี่ของกลยุทธ์การอ่านของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีบริบท

อันดับ ที่	ชนิดของกลยุทธ์ ในวิธีแปล	จำนวน ความถี่	ร้อยละ	อันดับ ที่	ชนิดของกลยุทธ์ในวิธี บริบท	จำนวน ความถี่	ร้อยละ
1	การเชื่อมโยง	375	40.41	1	การเชื่อมโยง	454	40.04
2	การผูกคำให้เป็น เสียงคล้องจองกัน	239	25.76	2	การแตกลูกค้าที่สัมพันธ์กัน ทางความหมาย	303	26.71
3	การแตกลูกค้าที่ สัมพันธ์กันทาง ความหมาย	200	21.55	3	การผูกคำให้เป็นเสียง คล้องจองกัน	241	21.25
4	การนำคำศัพท์ใหม่ มาสร้างบริบทใหม่ ที่มีความหมาย	40	4.31	4	การนำคำศัพท์ใหม่มา สร้างบริบทใหม่ที่มีความ หมาย	92	8.11
5	การสร้างจินตภาพ ให้กับคำศัพท์ใหม่	38	4.09	5	การสร้างจินตภาพให้กับ ศัพท์ใหม่	25	2.21
6	การใช้กิริยาท่าทาง หรือความรู้สึกควบคู่ กับความหมายของคำ ที่เรียนเพื่อช่วยความ ทรงจำ	33	3.56	6	การจำคำที่เป็นใจความ หลัก	12	1.06

ตาราง 2 (ต่อ)

อันดับ ที่	ชนิดของกลยุทธ์ ในวิธีแปล	จำนวน ความถี่	ร้อยละ	อันดับ ที่	ชนิดของกลยุทธ์ในวิธี บริบท	จำนวน ความถี่	ร้อยละ
7	การจำคำที่เป็น ใจความหลัก	3	0.32	7	การใช้กริยาทำทางหรือ ความรู้สึกควบคู่กับความ หมายของคำที่เรียนเพื่อ ช่วยความทรงจำ	7	0.62
	รวม	928	100		รวม	1134	100

จากตาราง 2 แสดงว่า กลยุทธ์ของนักเรียนที่ใช้ในการจำคำศัพท์มี 7 ชนิด เหมือนกันทั้งในวิธีแปล กับวิธีบริบท จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การเชื่อมโยง มีมากที่สุด ทั้ง 2 วิธีสอน ส่วนอันดับที่ของความถี่ในการใช้มากน้อยแตกต่างกัน กล่าวคือ อันดับ 2 ของ วิธีแปลเป็นการผูกคำให้เป็นเสียงคล้องจองกัน แต่ในวิธีบริบท เป็นการแตกลูกคำที่สัมพันธ์กัน ทางความหมาย และอันดับ 6 และ 7 ของวิธีแปลกับวิธีบริบทสลับที่กัน อันดับสุดท้ายซึ่งมีจำนวน ความถี่น้อยสุดของวิธีแปลเป็น การจำคำที่เป็นใจความหลักแต่ในวิธีบริบท เป็นการใช้กริยาทำทาง หรือความรู้สึกควบคู่กับคำที่เรียนเพื่อช่วยความทรงจำ

2.2 การเปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียน
ที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีบริบท

เมื่อทราบ จำนวนความถี่ทั้งหมดของกลยุทธ์การจำคำศัพท์ในแต่ละวิธีสอน
แล้ว อยากทราบว่า วิธีสอนใดช่วยให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การจำด้วยความถี่สูงกว่า ผู้วิจัยจึงนำ
จำนวนความถี่ดังกล่าวมาเปรียบเทียบโดยวิธีการทางสถิติแบบ ไค - สแควร์ (χ^2 test)
ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์
โดยวิธีแปลกับวิธีบริบท

วิธีสอน	จำนวนความถี่ของกลยุทธ์ในการจำ	χ^2
แบบแปล	928	20.58**
แบบบริบท	1134	

จากตาราง 3 แสดงว่า จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์ การจำคำศัพท์ของนักเรียน
ที่เรียนโดยวิธีแปลกับวิธีบริบท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ในการเรียน
คำศัพท์แบบมีบริบทผู้เรียนใช้กลยุทธ์การจำ ด้วยความถี่สูงกว่าวิธีแปล

ตอนที่ 3

3.1 การศึกษาชนิดและจำนวนความถี่ของกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีแปลกับวิธีบริบท

จากการนำเฉพาะคำศัพท์ที่นักเรียนจำได้มาวิเคราะห์ดูชนิดและจำนวนความถี่ของกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า คำศัพท์ 1 คำ ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การทบทวนมากกว่า 1 ชนิด และจำนวนความถี่มากกว่า 1 ครั้ง เช่นเดียวกับที่พบในการใช้กลยุทธ์การจำ ดังเช่น คำตอบของนักเรียนเลขที่ 1 ที่ตอบว่า วิธีการทบทวนคำศัพท์คำนี้ (Bilingual) คือ ท่องบ่อย ๆ อ่านบ่อย ๆ ซึ่ง เมื่อนับความถี่จะเป็น 2 ครั้ง และนับชนิดกลยุทธ์จะเป็น 2 ชนิด คือ ท่องจำบ่อย ๆ และอ่านบ่อย ๆ กับคำศัพท์คำเดียว ดังนั้น เมื่อนับจำนวนความถี่ ของกลยุทธ์การทบทวนแต่ละชนิดที่นักเรียน 37 คน ได้กับคำศัพท์รายการรวมทั้งสิ้น 24 คำ ในวิธีสอนแบบแปลกับแบบบริบท ผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ชนิดและจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ
ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีบริบท (รายละเอียดอยู่ภาคผนวก ก)

อันดับ ที่	ชนิดของกลยุทธ์ ในวิธีแปล	จำนวน ความถี่	ร้อยละ	อันดับ ที่	ชนิดของกลยุทธ์ในวิธี บริบท	จำนวน ความถี่	ร้อยละ
1	ท่องจำบ่อย ๆ	407	50.06	1	ท่องจำบ่อย ๆ	465	47.99
2	อ่านบ่อย ๆ	181	22.26	2	อ่านบ่อย ๆ	237	24.46
3	เขียนบ่อย ๆ	133	16.36	3	เขียนบ่อย ๆ	146	15.07
4	ใช้พูดบ่อย ๆ	55	6.77	4	ใช้พูดบ่อย ๆ	49	5.06
5	ฟังบ่อย ๆ	19	2.34	5	นำคำมาเล่นเป็นเกมส์	44	4.53
6	นำคำมาเล่นเป็น เกมส์	18	2.21	6	ฟังบ่อย ๆ	28	2.89
รวม		813	100	รวม		969	100

จากตาราง 4 แสดงว่า ชนิดของกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ
เมื่อนักเรียนเรียนคำศัพท์ด้วยวิธีแปล กับวิธีบริบทนั้น ผู้เรียนใช้ 6 ชนิดเหมือนกัน แต่จำนวน
ความถี่ของกลยุทธ์แต่ละชนิดแตกต่างกัน จากการจัดอันดับที่ของจำนวนความถี่ กลยุทธ์ การท่องจำ
บ่อย ๆ มีความถี่สูงสุด ทั้งสองวิธีสอน รองลงมาคือ การอ่านบ่อย ๆ กลยุทธ์ที่มีความถี่น้อยสุด
ของวิธีแปลคือ การนำคำมาเล่นเป็นเกมส์ ส่วนในวิธีบริบท คือ การฟังบ่อย ๆ

3.2 การเปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีปริบท

เมื่อทราบจำนวนความถี่ทั้งหมดของกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์ในแต่ละวิธีสอนแล้ว อยากทราบว่าวิธีการสอนใดที่นักเรียนสามารถใช้กลยุทธ์การทบทวนด้วยความถี่ที่สูงกว่ากัน ผู้วิจัยจึงนำจำนวนความถี่ดังกล่าว มาเปรียบเทียบโดยวิธีการทางสถิติ แบบ ไค-สแควล์ (χ^2 -test) บรากฎดังตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบจำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพทั้งวิธีสอนแบบแปลและแบบปริบท

วิธีสอน	จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพ	χ^2
แบบแปล	813	13.66**
แบบปริบท	969	

จากตาราง 5 แสดงว่า จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีแปลกับวิธีปริบท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ วิธีสอนคำศัพท์ แบบปริบทช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์ด้วยความถี่ที่สูงกว่าวิธีแปล

จากการศึกษา ชนิดของกลยุทธ์ การจำและจำนวนความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์
แต่ละคำทั้งวิธีสอนแบบแปล และแบบปริบท ทำให้ทราบว่า คำศัพท์ลักษณะใด เอื้อและ
ไม่เอื้อต่อกลยุทธ์การจำของผู้เรียน และคำศัพท์ใดผู้เรียนสามารถใช้ได้ทุกกลยุทธ์
ดังผลปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 กลยุทธ์และจำนวนความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์แต่ละคำทั้งวิธีสอน

แบบแปล และแบบปริบท

แบบแปล	การเชื่อมโยง							บริบท	การเชื่อมโยง						
	การแตกดูคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย	การดูคำใหม่เป็นเสียงคล้องจองกัน	การนำคำมาสรางประโยคใหม่ที่มีความหมาย	การสรางจินตภาพให้คำศัพท์ใหม่	การใช้กริยาทางหรือความรู้สึกร่วม	การจำคำที่เป็นใจความหลัก	การแตกดูคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย		การดูคำใหม่เป็นเสียงคล้องจองกัน	การนำคำมาสรางประโยคใหม่ที่มีความหมาย	การสรางจินตภาพให้คำศัพท์ใหม่	การใช้กริยาทางหรือความรู้สึกร่วม	การจำคำที่เป็นใจความหลัก		
1. rely	33**	5	28**	4	-	-	-	1. tenant	35**	-	7	3			
2. tuition	29**	6	15*	2	1	-	-	2. bilingual	32**	-	10	13			
3. semester	28**	-	13	2	-	-	-	3. prompt	30**	1	14	4	8	7	1
4. jealous	25*	7	11	2	-	-	-	4. blade	26*	12	7	1	8		
5. air-conditioner	24*	9	22*	2	3	13	1	5. rent	26*	22*	5	1			
6. willing	24*	13	22*	4	-	-	-	6. cosmetic	25*	21	19*	2			1
7. folk-music	24*	20*	2		1	1	-	7. duty	22*	16*	13	3	9		
8. lobby	23*	-	18*	2	2	-	-	8. enclose	21*	17*	5	2			
9. unconscious	21*	20*	14*	2	1	-	-	9. junior	21*	31**	12	1			
10. volunteer	18*	5	18*	-	-	-	-	10. transfer	21*	-	18*	4			

ตาราง 6 (ต่อ)

แบบแปลน	การเชื่อมโยง							ประเภท	การเชื่อมโยง						
	การแตกดูคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย	การผูกคำใหม่เป็นเสียงคล้องจองกัน	การนำคำมาสกร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย	การสกร้างจินตภาพให้เกิดขึ้นใหม่	การใช้ภาษาทางหรือความรู้สึกร่วม	การจำคำที่เป็นใจความหลัก			การแตกดูคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย	การผูกคำใหม่เป็นเสียงคล้องจองกัน	การนำคำมาสกร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย	การสกร้างจินตภาพให้เกิดขึ้นใหม่	การใช้ภาษาทางหรือความรู้สึกร่วม	การจำคำที่เป็นใจความหลัก	
11. label	18*	4	9	1	-	-	2	11. employee	21*	9	6	1			
12. landlord	14*	11	-		1	-	-	12. graduate	21*	3	8	4			
13. energetic	13*	3	7	3	-	5	-	13. detergent	20*	13	8	3			
14. conductor	12	2	6	2	3	6	-	14. require	20*	-	10	3			
15. patio	12	-	-	3	-	-	-	15. career	20*	-	7	4			
16. principle	12	14*	15*	1	-	-	-	16. brunette	17*	4	10	3			
17. ladder	8	12	15*	2	11	-	-	17. senior	14*	7	12	2			
18. scholarship	7	6	3	1	2	-	-	18. perfume	14*	21*	11	2			
19. basement	7	3	1	-	8	8	-	19. title	11	25*	17*	4			
20. humour	5	21*	10	5	-	-	-	20. brand	10	22*	8	24*			10
21. attic	4	8	2	-	5	-	-	21. promotion	10	25*	6	1			

ตาราง 6 (ต่อ)

แบบแปล		การเชื่อมโยง							ปรับท		การเชื่อมโยง						
		การแต่กลูกค้าที่สัมพันธ์กันทางความหมาย									การแต่กลูกค้าที่สัมพันธ์กันทางความหมาย						
		การผูกค้ำให้เป็นเสี่ยงคล่องของกัน									การผูกค้ำให้เป็นเสี่ยงคล่องของกัน						
		การนำคำมาสรางปรับใหม่ที่มีความหมาย									การนำคำมาสรางปรับใหม่ที่มีความหมาย						
		การสงวนจินตภาพให้ชัดขึ้น									การสงวนจินตภาพให้ชัดขึ้น						
		การใช้กริยาทางหรือความรู้สึก									การใช้กริยาทางหรือความรู้สึก						
		การจำคำที่เป็นใจความหลัก									การจำคำที่เป็นใจความหลัก						
22. dependable	4	20*	-	-	-	-	-	-	22. recommend	6	21*	10	2				
23. predict	10	11	8	2	-	-	-	-	23. furnace	6	13	9	4				
24. generous	-	-	-	-	-	-	-	-	24. ignore	5	20*	9	1				

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า

1. คำศัพท์ที่ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ได้ครบ 7 กลยุทธ์ คือ air - conditioner และ prompt ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า air - conditioner เป็นคำยืมในภาษาไทย และ prompt มีเสียงคล้าย "พร้อม " ในภาษาไทย ส่วนคำที่ใช้ได้ 6 กลยุทธ์มีคำเดียวคือ conductor ซึ่ง conductor ก็เป็นคำยืม และคำที่ใช้ได้ 5 กลยุทธ์ในวิธีสอนแบบแปลมี 8 คำคือ tution, folk - music, unconscious, label, energetic, ladder, scholarship, basement ส่วนในวิธีปริบทมี 4 คำคือ blade, cosmetic, duty และ brand
2. เป็นที่น่าสังเกตว่า การจำคำที่เป็นใจความหลักมีไม่กี่คำ และทุกคำเป็นคำยืม
3. ในวิธีสอนแบบมีบริบทกลยุทธ์การใช้กริยาท่าทางหรือความรู้สึกควบคู่กับความหมายของคำที่เรียนเพื่อช่วยความทรงจำผู้เรียนใช้คำศัพท์เพียง 1 คำ คือ "prompt"

จากการศึกษานิคมของกลยุทธ์การทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพและความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์แต่ละคำทั้งวิธีสอนแบบแปล และแบบปริบท ทำให้ทราบถึงลักษณะคำศัพท์ที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด น้อยที่สุด หรือทุกกลยุทธ์ ดังผลปรากฏในตาราง 7

ตาราง 7 กลยุทธ์และจำนวนความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์แต่ละคำในการทบทวน
 อย่างมีประสิทธิภาพของวิธีสอนแบบแปล และแบบบริบท

แบบแปล	ของจำบ่อย ๆ					บริบท	ของจำบ่อย ๆ				
	อ่านบ่อย ๆ	เขียนบ่อย ๆ	ใช้พูดบ่อย ๆ	ฟังบ่อย ๆ	นำคำมาเล่นเป็นเกม		อ่านบ่อย ๆ	เขียนบ่อย ๆ	ใช้พูดบ่อย ๆ	ฟังบ่อย ๆ	นำคำมาเล่นเป็นเกม
1. willing	30**12	10	4	1	1	1. rent	33**23*	12	1	1	1
2. rely	27**12	8				2. duty	29**15*	6	3	3	1
3. semester	27**13	7	2	1		3. tenant	28**13	10	2	1	1
4. folk-music	26 17*	7	2	4		4. prompt	27** 7	8	2	1	2
5. dependable	25 19*	7	1	1	1	5. bilingual	25 13	5	2	1	1
6. air-conditioner	24 11	7	3	1		6. enclose	25 15*	11	2	1	2
7. unconscious	23 12	8	4		2	7. blade	24 14	13	5	4	1
8. jealous	23 7	8	3	1	2	8. cosmetic	23 10	7	1	1	1
9. tuition	21 7	4	9		1	9. brand	22 11	3	4	3	1
10. humour	20 11	5	3	2		10. junior	22 10	9	3	1	5
11. lobby	20 6	4	2		2	11. promotion	20 14	9	2	1	3
12. label	18 7	7	1	1	1	12. title	19 13	9	1		2

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า

1. กลยุทธ์ที่มีความถี่สูงในการทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพมีกลยุทธ์เดียวคือ การทอ้งจำบ่อย ๆ คำศัพท์ที่ผู้เรียนใช้คือ willing, rely, semester ในวิธีแปล rent duty, tenant และ prompt ในวิธีปริบท

2. จากกลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้ในการทบทวน สามารถแบ่งบุคคลออกเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทที่ใช้การทอ้งบ่อย ๆ พุดบ่อย ๆ ฟังบ่อย ๆ เป็นบุคคลที่ชอบใช้เสียง ประเภทที่ใช้การอ่านบ่อย ๆ เป็นบุคคลที่ชอบใช้ภาพ และประเภทที่เขียนบ่อย ๆ นำคำมาเล่นเป็นเกมส์เป็นบุคคลที่ชอบลงมือทำ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนคำศัพท์ของครูกับกลยุทธ์การจำคำศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งพอจะสรุปการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนคำศัพท์ของครูกับกลยุทธ์การจำคำศัพท์ของผู้เรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2535 ภาคเรียนที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 016 จำนวน 37 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชนิดคือ

2.1 แบบทดสอบซึ่งแบ่งออกเป็น

2.1.1 แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน

2.1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน

2.2 วิธีสอนคำศัพท์ของครูซึ่งมี 2 วิธี คือ

2.2.1 วิธีสอนคำศัพท์แบบแปล

2.2.2 วิธีสอนคำศัพท์แบบใช้บริบท

การดำเนินการทดลอง

1. สัปดาห์ที่ 1 - สัปดาห์ที่ 4 สัปดาห์ละ 1 คาบ เก็บข้อมูลการใช้กลยุทธ์ในการจำหลังการสอนแบบแปล โดยมีขั้นตอนดังนี้ คือ

1.1 คาบที่ 1 สัปดาห์ที่ 1 สอนคำศัพท์ด้วยวิธีแปล 6 คำ โดยให้รายการศัพท์พร้อมทั้งคำแปล เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจความหมายของคำทั้ง 6 คีแล้ว แจกแบบทดสอบชุดที่ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำอธิบายวิธีการทำแล้วให้เด็กทำข้อทดสอบพร้อม ๆ กัน

1.2 คาบที่ 1 สัปดาห์ที่ 2 ให้นักเรียนทำข้อสอบฉบับที่ 2 (ข้อทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์)

2. สัปดาห์ที่ 5 - สัปดาห์ที่ 8 ดำเนินการทดลองเหมือน 4 สัปดาห์แรก แต่ใช้การสอนคำศัพท์แบบมีบริบท

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์มาหาความสามารถในการจำคำศัพท์ได้ของผู้เรียนแต่ละคน ว่ามีสูงสุดต่ำสุดค่าเฉลี่ยเท่าไรในแต่ละวิธีสอน แล้วทดสอบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละวิธีสอนด้วย t - test dependent group.

2. นำคำศัพท์ที่นักเรียนจำได้มาวิเคราะห์ว่า เมื่อสอนคำศัพท์แบบแปล ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ใดบ้าง และแบบบริบทเด็กใช้กลยุทธ์ใดบ้าง และตรวจสอบกับเทปบันทึก การสอนว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

3. นำข้อมูลจากข้อ 2. มาเปรียบเทียบว่าวิธีสอนคำศัพท์แบบแปลและแบบบริบท ดูว่ากลยุทธ์ที่เด็กใช้แตกต่างกันอย่างไรและมีความถี่เท่าไร แล้วทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างความถี่ของกลยุทธ์ ในแต่ละวิธีสอนด้วย ไค - สแควร์ (Chi - square)

สรุปผลการทดลอง

1. ความสามารถในการจำคำศัพท์ได้ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์โดยวิธีบริบทสูงกว่าวิธีแปลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ชนิดของกลยุทธ์การจำ พบว่า ทั้งวิธีสอนคำศัพท์แบบแปลและแบบบริบท นักเรียนใช้กลยุทธ์การจำ 7 ชนิด เหมือนกันคือ การเชื่อมโยง การผูกคำให้เป็นเสียงคล้องจองกัน การแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย การนำคำศัพท์ใหม่มาสร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย

การสร้างจินตภาพให้กับศัพท์ใหม่ การใช้กริยาทำทางหรือความรู้สึกควบคู่กับความหมายของคำที่เรียนเพื่อช่วยความทรงจำ และการจำคำที่เป็นใจความหลัก

3. จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำของนักเรียนในวิธีการสอนคำศัพท์แบบบริบทสูงกว่าแบบแปลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ชนิดของกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า ทั้งวิธีสอนแบบแปลและแบบบริบทนักเรียนใช้กลยุทธ์การทบทวน 6 ชนิด เหมือนกันคือ การท่องจำบ่อย ๆ อ่านบ่อย ๆ เขียนบ่อย ๆ ฟังบ่อย ๆ ใช้พูดบ่อย ๆ และการนำคำมาเล่นเป็นเกมส์

5. จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพของนักเรียนในวิธีสอนแบบบริบทสูงกว่าแบบแปลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

1. จากผลการทดลอง พบว่า วิธีสอนคำศัพท์แบบมีบริบทช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจำคำศัพท์ได้สูงกว่าวิธีแปลนั้น อาจเป็นเพราะว่า ในการสอนคำศัพท์แบบมีบริบท คำศัพท์ 1 คำ มีการใช้บริบทถึง 3 ครั้ง คือ (1) การนำเสนอ ซึ่งอาจเป็นทั้งสถานการณ์รูปภาพหรือของจริง ซึ่งขึ้นอยู่กับความหมายของคำ (2) การตรวจสอบความเข้าใจและ (3) การให้นักเรียนยกตัวอย่าง วิธีการดังกล่าวนี้ การสอนแบบแปลไม่มี

2. ชนิดของกลยุทธ์ การจำพบว่าทั้งวิธีสอนคำศัพท์แบบแปลและแบบบริบท ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ 7 ชนิดเหมือนกัน จากการศึกษาจำนวนความถี่จะพบว่า "กลยุทธ์การเชื่อมโยง" มีความถี่สูงสุดทั้ง 2 วิธีสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไนเมนและคนอื่น ๆ (Naimen and others. 1978) และโอมอลลี และชาโม (O'Malley and Chamot. 1970 : 7) และเมื่อศึกษาวิธีการเชื่อมโยงคำของผู้เรียน พอจะสรุปได้ว่าเป็นการเชื่อมโยงความหมายของคำในลักษณะพื้น ๆ เกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนที่เคยใช้ เคยพบ เคยเห็น เคยทำ เคยเป็นมาก่อน เช่น "semester" ผู้เรียนเชื่อมโยงกับการสอบ - ข้อสอบ - โรงเรียน - เปิดเทอม - ปิดเทอม - คำเทอม - อาจารย์ - เพื่อน - ตารางสอนใหม่ - วิชาใหม่ ๆ - หนังสือใหม่ คำศัพท์ที่ผู้เรียนใช้ในการเชื่อมโยงด้วยความถี่สูง คือ rely, tuition,

semester ในวิธีแปลคือ tenant, bilingual และ prompt (ตาราง 6) และจากการศึกษาชนิดของกลยุทธ์ การจำและจำแนกความถี่ที่ผู้เรียนใช้กับคำศัพท์แต่ละคำพบว่า คำศัพท์ที่ผู้เรียนใช้กลยุทธ์ได้ครบ 7 กลยุทธ์ คือ air - conditioner และ prompt ซึ่ง "air - conditioner" เป็นคำยืมในภาษาไทย และ "prompt" มีเสียงคล้าย "พร้อม" ในภาษาไทย ส่วนคำที่ใช้ได้ 6 กลยุทธ์ มี 1 คำ คือ conductor ซึ่ง "conductor" ก็เป็นคำยืมจากข้อความนี้พอสรุปได้ว่าการที่ผู้เรียนจะเลือกใช้กลยุทธ์ชนิดใดกับคำศัพท์ต่าง ๆ นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการคือ (1) ลักษณะคำศัพท์ที่เอื้อและไม่เอื้อต่อกลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น lobby semester, patio ไม่เอื้อต่อการแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย (2) ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนที่เคยรู้จัก เคยเห็น เคยทำ เคยมี เคยเป็น ถ้าความหมายของคำใกล้เคียงกับชีวิตจริงของผู้เรียน จะได้กลยุทธ์มาก เช่น basement นึกถึงสัตว์ที่อยู่ในห้องใต้ดิน เช่น กิ้งกือ ตะขาบ ไล่เตียน หรือรูสีก็อดด มืด ร้อน (3) ระยะเวลาและวิธีการเรียน บางครั้งก่อนและหลังการเก็บข้อมูล ผู้เรียนทดสอบ ประกอบกับรูปแบบการเรียนของเด็กไทย ไม่ได้รับการฝึกให้เป็นคนช่างคิด กลยุทธ์ที่ต้องโยงทั้งเสียงและความหมายอย่าง การจำคำที่เป็นใจความหลักจึงมีคนใช้น้อย

ส่วนอันดับที่ของกลยุทธ์การจำที่เรียงตามจำแนกความถี่นั้น พอจะสรุปได้ว่า กลยุทธ์ใดที่มีวิธีการง่าย ผู้เรียนจะใช้มาก เช่น การเชื่อมโยง เนื่องจากการเชื่อมโยงกันตามความหมายที่เกี่ยวข้องและจำแนกความถี่จะค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ เมื่อ วิธีการของกลยุทธ์ยากขึ้น ดังเช่น การจำคำที่เป็นใจความหลัก ซึ่งจะต้องใช้วิธีการ 2 ขั้นตอน คือ (1) การโยงเสียงของคำใหม่มายังคำในภาษาแม่ที่มีเสียงเหมือนกัน และ (2) การโยงทั้งเสียงและความหมายของคำใหม่และคำเก่าให้สัมพันธ์กันดังเช่นคำว่า "prompt" เด็กโยงเสียงมายังคำว่า "พร้อม" ในภาษาไทย แล้วสร้างจินตภาพ ว่าเป็นการพร้อมที่จะทำ นั่นคือกลยุทธ์ใดที่มีวิธีการยาก ผู้เรียนใช้น้อย

จะเห็นได้ว่า กลยุทธ์ที่ยังไม่พบในการวิจัยนี้คือ การจัดคำเข้ากลุ่ม และการใช้บัตรคำหรือสมุดจดศัพท์ช่วยในการจำที่เป็นดังนี้เพราะการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้สอนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนเป็นกลุ่มคำ นอกจากนั้นผู้เรียนอาจไม่เคยได้รับการฝึกหัดให้ทำบัตรคำศัพท์หรือใช้สมุดจดศัพท์ช่วยในการจำเลย ในระหว่างการเรียนภาษาที่สอง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความคิดที่จะเป็นประโยชน์ต่อวิธีสอนคำศัพท์ของครูดังนี้

1. ในขั้นตอนของการสอนคำศัพท์แบบมีบริบทนั้นเมื่อให้ความหมายของคำศัพท์ไปแล้ว ควรให้ผู้เรียนรู้ด้วยว่าคำ ๆ นั้นใช้หรือปรากฏรวม (collocation) กับคำใดได้บ้างเพื่อ แก้ปัญหาการนำคำใหม่ไปใช้อย่างผิด ๆ เช่น (1) enclose : Please enclose a cheque with your order ผู้เรียนนำคำว่า "สอด" ไปใช้กับ การพุดสอด, สอดลูกกุญแจ, ลูกลอมทรีบอร์ (สอดใส่) สอดรองเท้า, สอดแหวน, สอดปากกา, สอดไม้บรรทัด, ยางลบ ดินสอ หนังสือ สมุด กบเหลาดินสอ ลงในกระเป๋านักเรียน (2) brunette : she is a brunette. ผู้เรียนนำไปใช้กับสีห้อง สีบ้าน, สีเปลือกไม้, สีโต๊ะ, สีเก้าอี้ (3) transfer ผู้เรียนนึกถึงการย้ายบ้าน ย้ายโรงเรียน ย้ายตอนเรียนจบการศึกษา ในกรณีนี้ บราวน์ (Brown. 1980 : 2) ก็กล่าวว่า ในการสอนคำศัพท์นั้น จำเป็นที่ต้องให้ผู้เรียน เรียนรู้หลัก การปรากฏรวมของคำ (Collocation) ไปพร้อม ๆ กับความหมายเพื่อการนำไปใช้ที่ถูกต้อง

2. ในการให้ความหมายของคำใหม่ ควรเป็นการให้ความหมายด้วย ภาพ หรือ ของจริง การยกตัวอย่างประโยคจากคำที่ผู้เรียนรู้จัก แล้วโยงมาสู่ความหมายใหม่ การสร้าง สถานการณ์ควรเป็นเรื่องราวที่คุ้นเคยและใกล้ตัวผู้เรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำ ซึ่งเป็นคำถาม ปลายเปิด เมื่อสอนคำศัพท์แล้วให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบ เมื่อเสร็จแล้วส่งคืนผู้วิจัยเลย ถ้าหาก ระยะเวลาของการทดลองมากกว่านี้และเป็นไปได้ อาจจะเป็นการนำแบบสอบถามไปตอบที่บ้าน แล้ววันรุ่งขึ้นนำมาส่ง ผู้เรียนอาจมีเวลาคิดและเวลาทำมากกว่าเดิม กลยุทธ์ในการจำของผู้เรียน อาจจะเปลี่ยนจากการเชื่อมโยง (associating) แบบธรรมดา ๆ มาเป็นการเชื่อมโยงแบบ ขั้วข้อนี้ขึ้น คือการจำแบบใจความหลัก (Keyword) ดังเช่นคำว่า "prompt" เมื่อเก็บข้อมูล ครั้งแรกจากผู้เรียนคนเดียวกัน ผู้เรียนอธิบายวิธีการจำ วิเคราะห์แล้วเป็นการเชื่อมโยง

3. ในการเรียนคำศัพท์แบบมีบริบท นักเรียนใช้กลยุทธ์การจำด้วยความถี่สูงกว่าการเรียนคำศัพท์แบบแปล ผลการวิจัยนี้เป็นคำตอบของ ผลการวิจัยข้อ 1 ได้ว่า วิธีสอนคำศัพท์แบบมีบริบท ที่ผู้เรียนมีความสามารถในการจำคำศัพท์ได้สูงกว่า เพราะผู้เรียนใช้กลยุทธ์การจำด้วยความถี่บ่อยครั้งกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบราวน์และคนอื่น ๆ (Brown and others. 1980 : 81) และแมคโดนอฟ (McDonough. 1985 : 64) ที่ว่า การนำมาใช้บ่อย ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้

4. ชนิดของกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า ทั้งวิธีสอนแบบแปลและแบบบริบทผู้เรียนใช้กลยุทธ์การทบทวน 6 ชนิดเหมือนกัน จะเห็นได้ว่า กลยุทธ์หนึ่งที่เด็กไทยใช้ คือ "การท่องจำบ่อย ๆ" นั้น เป็นวิธีการหนึ่ง ที่สอดคล้องกับงานวิจัยของเกต (Gate. 1971 : 152) ที่พบว่า การท่องจำ เป็นหนึ่งในวิธีการที่ต้องทำบ่อย ๆ เพื่อให้ผู้เรียนจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้ ส่วนอีก 4 กลยุทธ์ คือ การอ่านบ่อย ๆ เขียนบ่อย ๆ พูดบ่อย ๆ ฟังบ่อย ๆ นั้น สามารถรวมเป็น "การใช้บ่อย ๆ" ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของแมคโดนอฟ (Mc Donough. 1985 : 64 ; citing Ebbinghouse. 1885) ที่พบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้นเมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่ไปแล้ว จำเป็นต้องมีการฝึกฝนบ่อย ๆ ในบริบทที่แยกต่างหาก จะทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ใหม่นั้นได้

จากชนิดของกลยุทธ์การทบทวน ทำให้สามารถแยกบุคคลออกเป็น 3 ประเภท คือ บุคคลที่ชอบพูดชอบคิด และ ชอบลงมือทำ

ส่วนอันดับที่ของกลยุทธ์การทบทวน ผู้เรียนใช้ "การท่องจำบ่อย ๆ" ด้วยความถี่สูงสุดทั้งสองวิธีสอน ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะวิธีการท่องจำ ผู้เรียนคุ้นเคยและเคยใช้บ่อยกับการเรียนทุกวิชา ส่วนอันดับอื่น ๆ ที่รองลงมานั้น อาจขึ้นอยู่กับ "โอกาส" ที่นักเรียนได้เคยฝึกฝนอยู่ในชั้นเรียน ดังนั้นการฟัง การพูด และการนำคำมาเล่นเป็นเกมส์ ในการเรียนภาษาที่สอง ผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสดำเนินการ จำนวนความถี่จึงน้อย

5. ในการเรียนคำศัพท์แบบมีบริบท นักเรียนใช้กลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์ด้วยความถี่สูงกว่าการเรียนคำศัพท์แบบแปลผลของการวิจัยข้อนี้เป็นคำตอบที่สนับสนุนผลการวิจัยข้อ 3 และข้อ 1 ที่ว่า การเรียนคำศัพท์แบบมีบริบท ผู้เรียนมีความสามารถในการจำคำศัพท์ได้สูงกว่าวิธีแปลนั้น เพราะผู้เรียนใช้กลยุทธ์การจำและการทบทวนด้วยความถี่ที่สูงกว่า

นั่นคือ วิธีการสอนคำศัพท์ของครูมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์การจำคำศัพท์ของผู้เรียน

แต่เมื่อให้กลับไปหาที่บ้าน คำศัพท์คำเดิม ผู้เรียนอธิบายวิธีการจำ เข้าลักษณะ "การจำคำที่เป็นใจความหลัก"

2. ในการวิจัยครั้งนี้ต่อไปน่าจะลองศึกษาด้วยการให้คำศัพท์และความหมายของคำทั้งหมด 48 คำ แล้วศึกษากลยุทธ์ในการจำของเด็กไทยว่า เขามีกลยุทธ์ในการจำคำเหล่านั้นอย่างไร

3. ควรทำการวิจัยกับเด็กที่เรียนเก่ง และเรียนอ่อนดูบ้างว่าผู้เรียนมีกลยุทธ์ ในการจำคำศัพท์เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ชัยพร วิชาวุธ. ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- นิภา ศรีไพโรจน์. หลักการวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร จำกัด, 2531.
- ทวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2533.
- สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ. จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : พีรพัฒนา, ม.ป.ป.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. เอกสารการสอน หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์, 2531.
- อนันต์ ศรีโสภ. การวัดผลและการประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนเพื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, 2532.
- เอนกกุล กรี่แสง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วิเทศ, 2520.
- Ashere, J.J. "The Learning Strategy of the Total Physical Response," in A Review Modern Language Journal. 50 : 3 - 17 ; 1966A.
- _____. "The Strategy of the Total Physical Response : An Application to Learning Russian," in International Review of Applied Linguistics. 3 - 300 ; 1966B.
- Ausubel, D.P. "The Use of Advance Organizers in the Learning and Retention of Meaningful Material," Journal of Educational Psychology. 51 : 148 ; 1960.
- Barlette, F. Remembering. Cambridge : Cambridge University Press 1932.
- Brown, Dorothy F. "Eight Cs and a G," in Guidelines for Vocabulary Teaching RELC Journal Supplement. (3) : 1 - 17 ; June, 1980.
- Brown, G. "Experiments on Story Understanding and Recall" in Quarterly Journal of Experimental Psychology. 28 : 511 ; 1976.
- Brown, A.L. and others. "Learning, Remembering, and Understanding," in J.H.flavell and M. Markman (Eds.) Carmichael's Manual of Child Psychology. 3 : 77 - 166 ; 1983.

- Brown, A.L. and others. "Six Aspects of Vocabulary Teaching," in Guidelines for Vocabulary Teaching RELC Journal Supplement. (3) : 80 - 95 ; June 1980.
- Bousfield, W.A. "The Occurrence of Clustering in the Recall of Randomly Arranged Associates," in Journal of General Psychology. 49 : 229 - 240 ; 1953.
- Bower, G. "Experiments on Story Understanding and Recall," in Quarterly Journal of Experimental Psychology. 28 : 511 - 534 ; 1976.
- Burton, J. and David Nunan. The Effect of Learners Theories on Language Learning. Applied Linguistic Association of Australia Conference, Adelaide University, 1987.
- Chamot, Anna uhl and others. A Study of Learning Strategies in Foreign Language Instruction. First year Report Washington D.C. : InterAmerica Research Associates, 1987.
- Cook, V.J. "Cognitive Process in Second Language Acquisition," in International Review of Applied Linguistics. 15 : 1 - 20 ; 1977.
- Ebbinghaus, H. Über das Gedächtnis (Leipzig : Duncker). Trans. H. Ruger and C.E. Busenius, Teachers College, Columbia University, 1985.
- Gage, N.L. and D.C. Berliner. Educational Psychology. Chicago : Rand Mc Mally Collage Publishing Company, 1975.
- Gates, A.I. "Retention as a Function in Memorizing," in Archives of Psychology. 6(40) : 152 ; 1917.
- Hague, S.A. "Vocabulary Instruction : What L2 can Learn from L1," in Foreign Language Annals. 20(30) : 217 - 215 ; 1987.
- Holzman, P.S. and R.R. Gardner. "Levelling - Sharpening and Memory Organization," in Journal of Abnormal and Social Psychology. 61 : 176 - 180 ; 1972.
- Kolers, P.A. "Reading and Talking Bilingually," in American Journal of Psychology. 79 : 314 - 19 ; 1966.
- Lado, R. "Memory Span as a Factor in Language Learning," in International Review of Applied Linguistics. 3(2) : 123 - 129 ; 1965.

- Madden, J.F. "Developing Pupils' Vocabulary - Learning Skills," in Guidelines for Vocabulary Teaching RELC Journal Supplement. (3) : 111 - 117 ; June 1980.
- Mc Donough, Steven H. Psychology in Foreign Language Teaching. London : Allen and Unwin. 1981.
- Miller, G.A. "The Magical Number Seven Plus or Minus Two : Some Limits on Our Copacity for Processing Information," in Psychological Review. 63 : 81 - 97 ; 1956.
- Naimen, N. Frohlich, H.H. M.Stern and Todesco. The Good Language Learner. Toronto : Ontario Institute for Studies in Education 1978.
- Nation Paul. "Strategies for Receptive Vocabulary Learning," in Guidelines for Vocabulary Teaching RECL Journal Supplement. (3) : 18 - 23 ; June 1980.
- Neisser, U. Cognitive Psychology. New York : Appleton - Century - Crofts, 1967.
- Neufeld, G. "The Bilingual's lescical store," in International Review of Applied Linguistics. 14(1) : 15 - 31 ; 1976.
- Nisbet, J. and Shucksmith. Learning Strategies. New York : Chapman and Hall, 1986.
- Numan, David. Learner - Centred Curriculum. Cambridge : Cambridge University Press, 1987.
- Oller, J. and D. Obrecht. "The Psycholinguistic Principle of In Informational Sequence : An Experiment in Second Language Learning," in International Review of Applied Linguistics. 7 : 117 - 23 ; 1969.
- O'Malley, J.Michael and Anna Uhl. Chamot. Learning Strategies in Second Language Acquisition. Cambridge : Cambridge University Press, 1990.
- O'Malley, J. Michael and others. "Learning Strategies Used by Beginning and Intermediate ESL Students," in Language Learning. 35(1) : 21 - 46 ; 1985(A).
- . "Learning Strategies Application with Students of English as a Second Language," in TESOL Quaterly. 19(3) : 557 - 84 ; 1985(B).

O'Malley, J. Michael and others. "Some Applications of Cognitive Theory to Second Language Acquisition," in Studies in Second Language Acquisition. 9(3) : 1987.

Richterich, R. A Model Definition of Language Needs. Strasbourg : Council of Europe, 1972.

Rivers, W. "Linguistic and Psychological Factors in Speech Perception and Their Implications for Teaching Materials," in P. Pimsleur and T. Quinn (eds.) The Psychology of Second Language Learning. p. 123 - 34. Cambridge : Cambridge University Press, 1971.

Rubin, Joan. "Learner Strategies : Theoretical Assumptions, Research History and Typology," in Learner Strategies in Language Learning. p.15 - 31. UK : Prentice Hall, 1987.

_____. "Study of Cognitive Process in Second Language Learning," in Applied Linguistics. 11 : 117 - 31 ; 1981.

Russo, R.P. and Mazanares J. Stewner. The Training and Use of Learning Strategies for English as a Second Language in a Military Context. Rosslyn, VA InterAmerica Research Associates, 1985.

Stevick, E. Memory Meaning and Method. Rowley, Mass : Newbury House, 1976.

Taylor, I. "How are Words Two Languages Organised in Bilinguals' Memory?" in Canadian Journal of Psychology. 25 : 228 - 40 ; 1971.

Tulving, E. "Subjective Organization and Effects Repetition in Multi - Trial Free - recall Learning," in Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior. 5 : 193 - 7 ; 1966.

Tulving E. and Z. Pearlstone. "Availability Versus Accessibility of Information in Memory for Words," in Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior. 5 : 381 - 9 ; 1966.

Underwood, B.J. Experimental Psychology : An Introduction. New York : Appleton - Century - Crofts, 1949.

Weinstein, C.E. and R.E. Mayer. "The Teaching of Learning Strategies," in M.C. Wittrock (Ed.) : Handbook of Research on Teaching. p.315 - 27. 3rd ed. New York : Macmillan, 1986.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างการวิเคราะห์วิธีการใช้กลยุทธ์ของวิธีสอนแบบแปล และแบบบริบท

ตัวอย่างการวิเคราะห์วิธีการใช้กลยุทธ์ของวิธีสอนแบบแปล

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
1.การเชื่อมโยง	375	33	rely น้ำที่สะอาด -อาหารที่สะอาด -แป้งแคร์ -ยาสีฟันไกลซิด
		29	tuition โรงเรียน -อาจารย์ -เงิน -การเรียน
		28	semester โรงเรียน -ปิดเทอม -เปิดเทอม -นักเรียน
		25	jealous ตัวโกง -ตัวร้าย -จามจุรี เจ็ดโคม -เพลงของ แสงระวี "อิจจาทาร้อน"
		24	air-conditioner ความเย็น -อากาศ -บ้าน -พัดลม -ผ้าห่ม
		24	willing พ่อแม่ -พี่ -น้อง -ลุง -ป้า -น้า -อา -ปู่ -ย่า ตา -ยาย
		24	folk-music เพลงเก่า ๆ -เพลงลูกทุ่ง -เสียงเพลง เครื่องดนตรี -นักร้องลูกทุ่ง
		23	lobby นักท่องเที่ยว -โรงแรม -นักธุรกิจ

กลยทุธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยทุธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
		21	unconscious ยาคุม -นอนหลับ -ยาสลบ -โรงพยาบาล นางพยาบาล
		18	volunteer การพาไปเที่ยว -ความเต็มใจ -พอใจ -รายการ โทรทัศน์ เช่น อาสาพาไป
		18	label ยา -อาหาร -ขนม -ครีมนวดผม -สบู่ -ยาสีฟัน
		14	landlord พ่อค้าที่ดิน -โฉนดที่ดิน -คนซื้อที่ดิน
		13	energetic การทำงาน -การแข่งขันกีฬา -กีฬา
		12	conductor หัวหน้าวงดนตรี -เพลง -กีตาร์ -คีย์บอร์ด -ไมค์ โน้ตเพลง
		12	patio บ้าน -แผ่นไม้ -ที่วิ่งเล่น -บรรยากาศ -ลม - แสงแดด
		12	principle ตำรวจ -ทหาร -รัฐธรรมนูญ -ห้องปกครอง โรงพัก -สถานีตำรวจ

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายการ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
2.การผูกคำ ให้เป็น เสียง คล้องจอง กัน	239		rely (28) willing (22) air-conditioner (22) volunteer (18) lobby (18) ladder (15) tuition (15) principle (15) unconscious (14) semester (13) jealous (11) humour (10) label (9) predict (8) energetic (7) conductor (6) scholarship (3) folk-music (2) attic (2) basement (1) กลยุทธ์นี้ไม่มีตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง แต่ผู้เรียนตอบแบบทดสอบว่า ถ้าจะจำคำ ๆ นี้ให้ได้จะนำคำมา แต่งเป็นกลอน แต่งเป็นเพลง
3.การแตก ลูกคำที่ สัมพันธ์กัน ทางความ หมาย	200	21 20 20 20 14	humour หนังสือการ์ตูนขายหัวเราะ - หนังสือตลก - นิทานขำขัน -ชีวิตประจำวันที่น่าหัวเราะ unconscious ยาหอม - ยาคุม - ยาหม่อง dependable พ่อ - แม่ - พี่ - น้อง - เพื่อนสนิท folk - music เพลงพื้นบ้าน - สุนารี - ศรีนพรา - ยอดรัก principle กฎเกณฑ์ - ระเบียบในโรงเรียน - ข้อบังคับ กฎหมาย

กลยทุธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยทุธ์	จำนวน ความถี่ รายคา	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
		13	willing เวลาให้ทานคนพิการ - เวลาให้อาหารสัตว์เลี้ยง เวลาที่แม่ให้ลูกกินข้าว - ช่วยอาจารย์ทำงาน
		12	ladder บันไดทาสีบ้าน - บันไดหนีไฟ - บันไดเป็น ต้นมะพร้าว
		11	landlord สวน - ไร่ - นา - สนามกอล์ฟ
		11	predict ทมอดู - ร่างทรง - พระ - ไทโธ - ชินแส
		9	air-conditioner เครื่องปรับอากาศเนชั่นแนล - อิตาลี - ชาร์ฟ - ไตชิบา
		8	attic แฉงมม - จิ้งจก - ตึกแก
		7	jealous คนไม่ดีที่ชอบอิจฉา - ตัวโกงในหนังทีวี
		6	scholarship รายการพันธ์ที่เป็นจริง - รายการไอคิว 180
		6	tuition พ่อ - แม่ - ผู้ปกครอง

กลยทุธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยทุธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
		5	rely ครู - พ่อแม่ - พี่ - น้อง
		5	volunteer บอเด็กตั้ง - ร่วมกตัญญู - อาสาสมัครด้านภัยเศล
		4	label สิ่งทีบอกให้รู้ว่านี้คืออะไร - ยาหรือสิ่งที่มีฉลากติดอยู่
		3	energetic ยาได้ป กระตังแคง - สบอเนเซอร์
		3	basement ใต้เศลน - กิ่งกือ - งู - ปลวก
		2	conductor วงดุริยางค์ - วงออเคสตรา
4.การนำคำ ศัพท์ใหม่ มาสร้าง บริบทใหม่ ที่มีความ หมาย	40		humour (5) rely (4) willing (4) energetic (3) patio (3) semester (2) ladder (2) conductor (2) tuition (2) air-conditioner (2) predict (2) unconscious (2) jealous (2) lobby (2) principle(1) label (1) scholarship (1) กลยทุธ์นี้ไม่มีตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง ผู้เรียนตอบแบบทดสอบว่า ถ้าจะจำคำนี้ให้ได้ จะนำคำนี้มาแต่งเป็นประโยค บทความ เรื่องสั้น ละครสั้น คำขวัญ คติพจน์ (ตัวเลขในวงเล็บคือ จำนวน ความถี่)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
5.การสร้าง จินตภาพ ให้กับศัพท์ ใหม่	38	11	ladder เวลาล้างผ้าบ้าน - ทำความสะอาดหลังคาบ้าน โจรใช้กระโดดเป็นหน้าต่าง
		8	basement ห้องเก็บของ - ผุ่น - ของเหลือใช้
		5	attic หลังคา - ไฟฟ้า - หยากไย
		3	conductor วงดุริยางค์เดินในสนาม
		3	air - conditioner ห้างซูเปอร์มาร์เก็ต ความเย็นสบาย
		2	scholarship รายการพนันที่เป็นจริง - เงิน - นักเรียน
		2	lobby การต้อนรับแขกด้วยขนม - น้ำ - อาหาร
		1	folk -music ไร่นาต่างจังหวัด ธรรมชาติที่สดชื่น
		1	landlord บ้าน - ต้นไม้ - ความร่มรื่น

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
		1	tuition เข้าแถว จ่ายค่าเทอมหน้าห้องการเงิน
		1	unconscious ประมพยาบาลคนแก่ แล้วคนแก่ขึ้น
6.การใช้ กิริยาท่า ทางหรือ ความรู้สึก ควบคู่กับ ความ หมายของ ที่เรียน เพื่อช่วย ความทรง จำ	33	13	air - conditioner ความเย็น - ความสบาย
		8	basement อับ -มืด
		6	conductor การใช้ท่าทางที่ทำให้นักดนตรีสามารถรู้ว่า เสียง สูง ต่ำ อย่างไร
		5	energetic การออกกำลังกาย -ความสดชื่น
		1	folk - music เพลงที่เราไม่ชอบ
7.การจำคำ ที่เป็นใจ ความหลัก	3	2	label แบลคเลเบิ้ล ยี่ห้อเหล้าชนิดหนึ่ง
		1	air-conditioner แอร์ -อากาศ

ตัวอย่างการวิเคราะห์วิธีการใช้กลยุทธ์ของวิธีสอนแบบบริบท

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง	
1.การเชื่อมโยง	454	35	tenant	โรงแรม -บ้านพัก -บ้านเช่า -บังกะไล คอนโดมิเนียม
		32	bilingual	เอกอัครราชทูต -ไกด์นำเที่ยว -นกแก้ว นกขุนทอง
		30	prompt	เวลา -ความเร็ว -แสง -เสียง
		26	blade	มีด -กรรไกร -จอบ -เลื่อย -ขวาน -แก้วแตก ฟัน
		26	rent	บ้าน -ที่นา -ที่ดิน - รถยนต์ -รถยนต์ไฮโดร ผู้เช่า
		25	cosmetic	น้ำหอม -สบู -แป้ง -ยาสระผม -อายแชโดว์ ลิปสติก
		22	duty	ทำงาน -ทำความสะอาด -อ่านหนังสือ -ทำการ บ้าน

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง	
		21	enclose	คนที่นิสัยไม่ดี -การยุ่งเรื่องของคนอื่น -การผิดใจกัน
		21	junior	รุ่นเล็ก -อาจารย์ที่เข้าใหม่ -คนที่อายุน้อย คนที่ทำงานน้อยกว่า
		21	transfer	ผู้อำนวยการ -อาจารย์ -เพื่อน -น้ำ -อา -บ้าน
		21	employee	นายจ้าง -ลูกจ้าง -พนักงาน
		21	graduate	ใบปริญญา -มหาวิทยาลัย อาจารย์ พ่อแม่
		20	detergent	กาละมัง -ฟอง -เครื่องซักผ้า -แปรงถูผ้า
		20	require	อาหาร -ไปเที่ยว -เงิน -เพื่อน -เป็นผู้ยิ่งใหญ่ เป็นคนดี
		20	career	อาชีพ -เวลาทำงานให้ประชาชน -การช่วยเหลือคน

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายการ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง	
2.การแตก ลูกคำที่ สัมพันธ์กัน ทางความ หมาย	303	31	junior	ม 2. -ม 1 -ป.6 -ป.5 -ป.4
		25	title	คณ. -ค.ช. -นาย -นาง -นางสาว -ดร.
		25	promotion	พช เป็น ผอ. ปลัดอำเภอเป็นนายอำเภอ พนักงานเป็นผู้จัดการ
		22	brand	ไวไว -คอลเกต -แปซิเดนซ์ -โคโคโมะ ลักส์ -ปาล์มโอลีฟ -มาม่า
		22	rent	บ้าน -ที่ดิน -ตึกแถว -บังกาไล -คอนโดมิเนียม
		21	recommend	ร้านอาหารดี -อาหาร -โรงแรมดี สถานที่ท่องเที่ยว -หนังสือดี
		21	perfume	4711 น้ำอบ
		21	cosmetic	มีสทิน -แอว์ออน -แพนคอสมेटิค

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
		20	ignore ไม่ปฏิบัติตาม -ฝ่าฝืน -ขัดขืน
		17	enclose เงิน -เช็ค -รูป -บัตรเครดิต
		16	duty การบ้านที่ต้องรับผิดชอบ -งานที่ได้รับมอบหมาย
		13	furnace เตาถ่าน -เตาผิง -เตาแก๊ส
		13	detergent แสบ -บรีส -เปา -ไอโม
		12	blade กรรไกร -มีด -ดาบ -ขวาน
		9	employee จ้าง -กรรมกร -คนรับจ้าง
		7	senior ม4 -ม5 -ม6
		4	brunette มาช่า ผรั่ง - คริสติน่า

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายการ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
		3	graduate ปริญญาบัตร -ใบประกาศนียบัตร
		1	prompt ทำอะไรที่กระทันหัน ทำอย่างฉับพลันทันที
3.การผูกคำ ให้เป็น เสียง คล้องจอง กัน	241		cosmetic (19) transfer (18) title (17) prompt(14) duty (13) senior (12) junior (12) perfume (11) recommend (10) require (10) brunette (10) bilingual (10) ignore (9) furnace (9) detergent (8) graduate (8) brand (8) career (7) tenant (7) blade (7) employee (6) promotion (6) rent (5) enclose (5) กลยุทธ์นี้ไม่มีตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง แต่ผู้เรียนตอบแบบทดสอบ ว่า ถ้าจะจำคำนี้ให้ได้ จะนำคำ ๆ นี้มาแต่งเป็นกลอน แต่งเป็น เพลง (ตัวเลขในวงเล็บคือความถี่รายการ)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายคำ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง
4.การนำคำ ศัพท์ใหม่ มาสร้าง บริบทใหม่ ที่มีความ หมาย	92		brand (24) bilingual (13) graduate (4) prompt (4) transfer title (4) furnace (4) career (4) detergent (3) require (3) brunette (3) duty (3) tenant (3) recommend (2) perfume (2) cosmetic (2) senior (2) enclose (2) employee (1) ignore (1) rent (1) junior (1) promotion (1) blade (1) กลยุทธ์นี้ไม่มีตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง ผู้เรียนตอบแบบทดสอบว่า ถ้าจะจำคำนี้ได้ จะนำคำ ๆ นี้มาแต่งเป็นประโยค เรื่องสั้น บทความ ละครลั่น ละครตลก คำขวัญ คติพจน์ (ตัวเลขในวงเล็บ คือ จำนวนความถี่รายคำ)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ของ การใช้ กลยุทธ์	จำนวน ความถี่ รายการ	คำศัพท์ - ตัวอย่างคำที่นักเรียนคิดถึง	
5.การสร้าง จินตภาพ ให้กับศัพท์ ใหม่	25	8 9 8	prompt duty blade	รถยนต์ - ไฟไหม้ ช่วยแม่ ผสมอาหารไก่ ฟันผุเร็ว ๆ มีคานิ้วเลือดไหล
6.การจำคำ ที่เป็นใจ ความหลัก	12	10 1 1	brand prompt cosmetic	ทุปไก่สกัดตราแบรนด์ พร้อมที่จะทำทันที แฟนคอสเมติก
7.การใช้ การทำ ทางหรือ ความรู้สึก ควบคู่กับ ความหมาย ของคำที่ เรียนเพื่อ ช่วยความ ทรงจำ	7	7	prompt	วิ่งหนี

คำศัพท์ - ความถี่ที่ผู้เรียนใช้ในการทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพด้วยวิธีสอนแบบแปล

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ความถี่ ของ การใช้ กลยุทธ์	คำศัพท์ - ความถี่
1.ท่องจำ บ่อย ๆ	407	willing (30) rely (27) semester (27) folk - music (26) dependable (25) air - conditioner (24) unconscious (23) jealous (23) tuition (21) humour (20) lobby (20) label (18) landlord (16) principle (15) volunteer (14) ladder (13) basement (12) patio (12) energetic (11) attic (8) conductor (8) predict (8) scholarship (6)
2.อ่านบ่อยๆ	181	dependable (19) folk - music (17) semester (13) willing (12) unconscious (12) rely (12) humour (11) air - conditioner (11) landlord (8) tuition (7) jealous (7) principle (7) label (7) lobby (6) attic (5) basement (4) ladder (4) conductor (4) energetic (4) volunteer (4) scholarship (3) patio (3) predict (1)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ความถี่ ของ การใช้ กลยุทธ์	คำศัพท์ - ความถี่
3.เขียน บ่อย ๆ	133	willing (10) rely (8) unconscious (8) jealous (8) dependable (7) folk - music (7) semester (7) air - conditioner (7) label (7) landlord (6) basement (6) energetic (6) volunteer (6) attic (5) humour (5) principle (5) ladder (4) conductor (4) tuition (4) patio (4) lobby (4) predict (3) scholarship (2)
4.ใช้พูด บ่อย ๆ	55	tuition (9) ladder (4) willing (4) unconscious (4) landlord (3) humour (3) air - conditioner (3) jealous (3) folk - music (2) semester (2) scholarship (2) conductor (2) patio (2) lobby (2) volunteer (2) principle (2) dependable (1) attic (1) basement (1) predict (1) energetic (1) label (1)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ความถี่ ของ การใช้ กลยุทธ์	คำศัพท์ - ความถี่
5. ฟังบ่อย ๆ	19	folk - music (4) predict (3) ladder (2) humour (2) dependable (1) attic (1) semester (1) willing (1) air-conditioner (1) jealous (1) principle (1) label (1)
6. นำคำมา เล่นเป็น เกม	18	patio (3) unconscious (2) jealous (2) lobby (2) conductor (2) volunteer (2) principle (1) label (1) willing (1) tuition (1) dependable (1)

คำศัพท์ - ความถี่ ที่ผู้เรียนใช้ในการทบทวนอย่างมีประสิทธิภาพในการเรียน

ด้วยวิธีสอนแบบปริบท

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ความถี่ ของ การใช้ กลยุทธ์	คำศัพท์ - ความถี่
1.ท่องจำ บ่อย ๆ	465	rent (33) duty (29) tenant (28) prompt (27) bilingual (25) enclose (25) blade (24) cosmetic (23) junior (22) brand (22) promotion (20) title (19) perfume (18) graduate (18) detergent (17) ignore (17) recommend (16) transfer (16) career (15) require (12) brunette (11) senior (11) furnace (10) employee (7)
2.อ่านบ่อยๆ	237	rent (23) duty (15) enclose (15) promotion (14) blade (14) bilingual (13) title (13) tenant (13) brand (11) detergent (11) cosmetic (10) employee (10) junior (10) recommend (9) graduate (8) perfume (8) ignore (8) prompt (7) transfer (6) career (6) require(4) senior(4) brunette(3) furnace (2)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ความถี่ ของ การใช้ กลยุทธ์	คำศัพท์ - ความถี่
3.เขียน บ่อย ๆ	146	blade(13) rent (12) enclose (11) tenant (10) title (9) junior (9) promotion (9) prompt (8) cosmetic (7) duty (6) bilingual (5) employee (5) require (5) ignore (5) career (5) graduate (4) brunette (4) senior (4) brand (3) detergent (3) transfer (3) recommend (2) furnace (2) perfume (2)
4.ใช้พูดเป็น ประโยค	49	graduate (6) blade (5) brand (4) junior (3) transfer (3) brunette (3) duty (3) perfume (2) bilingual (2) employee (2) detergent (2) prompt (2) tenant (2) promotion (2) enclose (2) require (1) cosmetic (1) title (1) senior (1) career (1) rent (1)

กลยุทธ์ ที่นักเรียนใช้	จำนวน ความถี่ ของ การใช้ กลยุทธ์	คำศัพท์ - ความถี่
5. นำคำมา เล่นเป็น เกม	44	junior (5) transfer (3) ignore(3) senior (3) promotion (3) career (3) graduate (2) prompt (2) perfume (2) title (2) furnace (2) enclose (2) bilingual (1) brand (1) employee(1) recommend (1) detergent (1) require (1) cosmetic (1) brunette (1) duty (1) rent (1) tenant (1) blade (1)
6. พัง บ่อย ๆ	28	blade (4) brand (3) duty (3) junior (1) bilingual (1) recommend (1) detergent (1) graduate (1) transfer (1) brunette (1) tenant (1) promotion (1) enclose (1) employee (1) prompt (1) perfume (1) require (1) cosmetic (1) senior (1) career (1) rent (1)

ภาคผนวก ข

แผนการสอนคำศัพท์แบบแปล และแบบปริบท

แผนการสอนคำศัพท์แบบแปล ทดลองครั้งที่ 1

1. dependable ดี - เพน - เดอะ - บ'ล ไว้ใจได้
He's dependable.
2. folk - music โฟลค - มี - ลิค เพลงลูกทุ่ง คนตรีพื้นบ้าน
I like folk - music.
3. attic แอท - ติค ห้องเพดาน
Put the old chair in the attic.
4. generous เจน - เออะ - เร็ช ใจกว้าง
The generous man gave money to the sick people.
5. landlord แลนด์ - ลอร์ด เจ้าของที่ (ดิน บ้าน)
My landlord raised the rent.
6. basement เบซ - เม้นท์ ห้องใต้ดิน
The furnace is in the basement

แผนการสอนคำศัพท์แบบแปล ทดลองครั้งที่ 2

1. rely รี - ลาย วางใจ
You can rely on this soap to get your clothes clean.

2. semester ซี - เมท - เทอ ภาคเรียน
Next semester I'll study Geography.

3. ladder แลค - เดอ กระไดที่ยกขึ้นมาได้
He was standing on a ladder picking apples.

4. humour ฮ्यू - เมอร์ ขบขัน
He hasn't got much of a sense of humour.

5. scholarship ชกอล - เออะ - ชิพ ทุนการศึกษา
He got a scholarship to study history.

6. conductor คอน - คัค - เทอร์ นายวงดนตรี
The conductor told us to play slower.

แผนการสอนคำศัพท์แบบแปล ทดลองครั้งที่ 3

1. willing วิล - ลิง เต็มใจ
Are they willing to help us?

2. tuition ทิว - อิน - เอ็น ค่าเล่าเรียน
The school raised the tuition this year.

3. air - conditioner แอร์ - คอนดิชั่นเนอร์ เครื่องปรับอากาศ
They bought an air - conditioner for their bedroom.

4. predict พรี - ดิคท์ ทำนาย
He predicted that I'll get a job soon.

5. energetic เอ - เนอะ - เจท - อิท แข็งขัน กระปรี้กระเปร่า
The energetic workers finish the job early.

6. patio พา - פי - โอ ลานหรือระเบียงที่ติดกับบ้าน
 ไม่มีหลังคา
Let's have lunch on the patio.

แผนการสอนคำศัพท์แบบแปล ทดลองครั้งที่ 4

1. unconscious อันคอน - ฉัซ ไม่รู้สึกตัว สลบ

The doctor helped the unconscious man.

2. jealous เจล - อัจ ริษยา

He was jealous of her good grade.

3. lobby ลอบ - บี ห้องพักรอ

We waited in the theatre lobby.

4. volunteer ฝอล - เอ็น - เทีย รับอาสา

She volunteered to make dinner.

5. principle พริน - ซี พ'ล กฎ หลัก

This course teaches the principle of cooking

6. label เล - เมิ้ล ฉลาก ป้าย

I read the label on the box.

แผนการสอนคำศัพท์ แบบมีปริบท ทดลองครั้งที่ 1

1. bilingual : They are very good if you are bilingual.

Situation	Check understanding	Give example
This is Tom. He is an American. The last two years he moved to live in Spain and got a Spanish wife there. Now Tom can speak 2 languages, Spanish and English. He's bilingual.	Do you know anyone who's bilingual? What language can he/she speak? Can she write in Explain morphology bi - 2 lingual = language	

2. brand. Which brand of shampoo did you buy ?

Give Example	Check understanding	Give example
Bring a real thing and give example:- This is the toothpaste. Its brand is pepsodent. This is the toothpaste. Its brand is colgate. And this is the toothpaste too. Its brands is..... 	What's the brand of this soap?	Have students give more examples of another brand of soap.

3. employee : Some banks will help pay for an employee's education.

Use a picture	Check understanding	Give example
Show a picture of a woman washing some dishes. Let see this woman what's she doing? After her children go to school, she comes to wash the dishes at the food shop - When the work is finished, she gets money. She works as an employee.	Have students see some workers working at the new building. Ask question :- Are they employee?	Have students give another examples of employee.

4. recommend : How do you recommend I get started?

Situation	Check understanding	Give example
Jim is a tourist. He comes to Bangnam- prieo and he wants to have good food to eat. He doesn't know which food shop is good. So he asks the police, "Can you recommend a good food shop to me?"	If you are a policeman, which good food shop will you recommend? Explain how it's different from "suggest"	What else can we recommend? (hotel, job novel)

5. detergent : She used detergent to clean the floor.

Give an Example	Check understanding	Give example
Fab is a detergent. Breeze is a detergent. Pao is a detergent	-What is attack? -What do we use a detergent for?	Have students give examples of another detergent in the form of bar and liquid.

6. graduate : What will you do after you graduate?

use a picture	Cheek understanding	Give example
Use a picture of Princess "Phrathep" wearing a graduation uniform and paraphrase from the picture e.g. - Who is she ? - what kind of clothes does she wear? - Is she happy? - What's in her hand - When do we wear this clothes?	Show the picture of Princess Chulabhorn wearing a graduation uniform and ask," Did she graduate from a university?"	Is there anyone in your family who graduated from a university?

แผนการสอนคำศัพท์ แบบมีบริบท ทดลองครั้งที่ 2

1. prompt : Our teacher is always prompt to help us.

Situation	Check understanding	Give example
Yesterday I divided you in groups to work. And I told each group to come out to choose the picture. There are two groups of students. The first one quickly comes out and chose the picture. The second one sit still. They don't move We call the students who quickly come out that they are <u>prompt</u>.	Have students guess the meaning from the context.	Have students give the name of their friend who's always prompt.

2. transfer : An employee can ask to be transferred to one of them

Give example	Check understanding	Give example
Last year our director worked at triam Udom Suksa in Bangkok. He came to work at our shcool in November He was transferred from Triam Udom Suksa. to our shcool.	Where was W.D. Songkram transferred? He was transferred from Bangnamprio to.....	Give another example of someone who has been transferred from..... to.....

3. perfume : She put some perfume behind her ears.

Use a real thing	Check understanding	Give example
Show a bottle of perfume. Let's see this. What is it? In English we call perfume. Have students repeat both all class and individually. Write the word on blackboard	Have students give another name of perfume.	

4. require : Does this job require a knowledge of English?

Situation	Check understanding	Give example
Our director wants to have a birthday party for his wife. He phones to เจ้าจอม restaurant to order food, fruit, flowers for the party. At the end of the speaking, the waiter asks him. Is there anything further you require, sir? Teacher writes the sentence on the blackboard. Have students guess the meaning of the word from the context.	- Have students give the synonym. - Explain how its difference between "want" and "require"	Have students choose who can use the word "require" นายอำเภอ พูดกับชาวบ้าน ชาวบ้านพูดกับนายอำเภอ นายอำเภอพูดกับผู้ว่า

5. cosmetics : The actress used cosmetics to make herself look young.

Give Example	Check understanding	Give example
Lipstick is a cosmetic. Facing powder is a cosmetic Body lotion is a cosmetic.	What is eye-shadow?	Have students give another name of cosmetic.

6. brunette : She is a brunette.

Use picture	Check understanding	Give example
Look at this picture : a lady with her long hair what colour is it? It you see a farang who has a dark brown hair like this we call her. She is a brunette	Point at a student's hair and ask" Is she a brunette?"	Have students give example of a movie star who is a brunette.

แผนการสอนคำศัพท์ แบบมีบริบท ทดลองครั้งที่ 3

1. duty : Her duty is answer the phone.

Situation	Check understanding	Give example
Dara is a M.3 student. She lives with her mother. At home she has 2 duties to do before going to school. Her duties are giving food for her 10 ducks and cleaning house.	Can you guess who's got a school duty? The teachers' school duties are	Do you have any shcool duties? What are they ?

2. title : President and doctor are titles.

Give example	Check understanding	Give example
Doctor is a title Prince is a title Ajarn is a title	Is WN (Mrs.) a title ? Are M.D., M.Q. titles?	Have students give more examples.

3. ignore : I ignored his childish joking.

Situation	Check understanding	Give example
This is Linda. She works as a secretary. During the day Linda has 5 cups of coffee. Her doctor advised her to have only one or two. Sometimes Linda ignores her doctor's advice. She still has 5 in some days. Teacher writes the sentence on the blackboard Have students guess the meaning from context.	Have students guess the meaning.	Have students give more examples who used to ignore something.

4. senior. Mr. Frost is the senior member of the accounting department.

Give example	Check understanding	Give example
Ajarn Kantima is a junior teacher. Ajarn Sriwan is a junior teacher. Ajarn Bu-nga is not a junior. She is a senior teacher. Ajarn Wipa, Ajarn Boonsit are senior teachers.	You are Matayom Suksa 3 Between M 1. and M. 3 ; who are senior students?	-

5. furnace : The furnace in our house burns gas.

Use picture	Check understanding	Give example
Show the picture of furnace. What's this? In English we call furnace. Have students repeat both all class and individually	Is there any furnace in our house? Why don't we have it?	

6. Career : I need some advice about choosing a career.

Use picture	Check understanding	Give example
Show a picture of a doctor and ask students. What he is? ----- Teacher says "His career is a doctor. Show a picture of a nurse, a lawyer and begins the sentence that Her career is.... (Have students say) His career is..... (Have students say)	What career am I ?	What career will you be?

แผนการสอนคำศัพท์แบบมีบริบท ทดลองครั้งที่ 4

1. rent : Did you pay your rent this month?

Situation	Check understanding	Give example
This is Mr.Brown. He has 4 beautiful houses. He lives in one and the three he lets Jim, Joe and Jack live in.At the end of every month Jim, Joe and Jack gave Mr. Brown the money. They pay for their rent.	What does rent mean in Thai?	When do we pay the rent?

2. tenant : In this building, the tenants must pay for their rent.

Situation	Check understanding	Give example
Use the same situation of presenting the word "rent". Who has 4 beautiful houses? Who come to live in Mr.Brown's houses and pay the money at the end of the month?	What do we call these 3 people in Thai.	

3. junior : She is a junior officer in her company

Give example	Check understanding	Give example
Use the same situation as senior. Between Ajarn Bu-nga and Ajarn Kantima who is senior? Ajarn Bu-nga is senior Ajarn Kantima is junior.	Between you M.3 and M.1; who is junior?	-

4. promotion : He received a promotion and a big raise.

Give example	Check understanding	Give example
Who's our director now? Before he came here, he worked as ผอ. of Triam Udom Suksa School. Now he works As ผอ. of Bangnampruewitaya School. He has got a promotion.	What does "Promotion" mean in Thai? If they can't answer, give another example such as ปลัดอำเภอ เลื่อนตำแหน่งเป็น นายอำเภอ	Do you know anyone who got a promotion like this?

5. enclose : Please enclose a cheque with your order.

Use a real thing	Check understanding	Give example
This is my letter. When I finish writing a letter, I put it in an envelope. And then I enclose a cheque of 100 baht with the letter because I want to buy a book	Can "ความรัก" be enclosed?	What else can we enclose with a letter?

6. blade : This razor blade isn't sharp.

Use a real thing	Check understanding	Give example
Show a cutter. Let's see this. What is it? Teacher points at a blade of cutter and says. This is a blade of cutter. Explain a blade of knife and a blade of scissor the same way as cutter.	Have student comes out to point the blade of	

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์แบบแปล และแบบปริบท

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ แบบแปล ชุดที่ 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ให้ได้ นักเรียนจะทำอย่างไร

1. dependable

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. folk - music

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. attic

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. generous

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. landlord

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. basement

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์แบบแปล ชุดที่ 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ได้ นักเรียนจะทําอย่างไร

1. rely

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. semester

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. ladder

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. humour

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. scholarship

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. conductor

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ แบบแปล ชุดที่ 3

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ให้ได้ นักเรียนจะทําอย่างไร

1. willing

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. tuition

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3 air - conditoner

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. predict

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. energetic

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. patio

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ แบบแปล ชุดที่ 4

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ให้ได้ นักเรียนจะทําอย่างไร

1. unconscious

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. jealous

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. lobby

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. volunteer

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. principle

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. label

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์แบบปริบท ชุดที่ 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ได้ นักเรียนจะทําอย่างไร

1. bilingual

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
 ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. brand

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
 ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. employee

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
 ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. recommend

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
 ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. detergent

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. graduate

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์แบบปริบท ชุดที่ 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ได้ นักเรียนจะทําอย่างไร

1. prompt

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. transfer

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. perfume

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. require

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. cosmetic

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. brunette

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำศัพท์แบบบริบท ชุดที่ 3

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ได้ นักเรียนจะทำอย่างไร

1. duty

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. title

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. ignore

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. senior

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. furnace

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. career

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

แบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์แบบปริบท ชุดที่ 4

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำถาม ถ้านักเรียนจะจำศัพท์ต่อไปนี้ได้ นักเรียนจะทําอย่างไร

1. rent

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

2. tenant

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

3. junior

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

4. promotion

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำคำนี้ได้.....
- ข. ทําอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

5. enclose

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

6. blade

- ก. นักเรียนจะนึกถึงอะไรจึงจะจำศัพท์คำนี้ได้.....
- ข. ทำอย่างไรจึงจะจำคำนี้ได้ มีวิธีการทบทวนอย่างไร บ่อยแค่ไหน

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์แบบแปล และแบบปริบท

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบแปล ครั้งที่ 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student.

นักเรียน

1. Your daughter is dependable.

.....

2. The folk - music is rather popular there

.....

3. The attic is full of dusty.

.....

4. Actually, she is generous.

.....

5. The landlord has been in the hospital for months.

.....

6. She lives in the basement.

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบแปล ครั้งที่ 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student

นักเรียน

1. You can't rely on the weather.

.....

2. Next semester. I'll study history.

.....

3. Hey ! Don't walk under that ladder.

.....

4. She had no humour at all.

.....

5. That boy's got your scholarship.

.....

6. The conductor hasn't come yet.

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบแปล ครั้งที่ 3

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student

นักเรียน

1. Are you willing to wait for me.

.....

2. Tom can't pay for his tuition.

.....

3. John bought a new air - conditioner for his bedroom.

.....

4. It's hard to predict when it will happen.

.....

5. Our director is energetic.

.....

6. Let's have lunch at the patio.

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบแปล ครั้งที่ 4

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่างHe's a student

นักเรียน

1. He's still unconscious.

.....

2. Jeff sometimes felt jealous of his brother.

.....

3. They are waiting at the hotel lobby.

.....

4. How many of them volunteer?

.....

5. This machine works on the same principle.

.....

6. All the label came off.

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบปรินท์ ครั้งที่ 1

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student

นักเรียน

1. We need a secretary who's bilingual.

.....

2. Which brand of lotion did you buy ?

.....

3. Most of them are the bank's employee.

.....

4. Can you recommend me a good novel ?

.....

5. It's better for you to change the detergent.

.....

6. What will you do after you graduate?

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบปรินท์ ครั้งที่ 2

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student

นักเรียน

1. I can't understand it ; she's usually very prompt.

.....

2. The clerks was transferred to another department.

.....

3. The price of perfume goes up.

.....

4. We require extra help.

.....

5. The cosmetic section is downstairs

.....

6. Is she a brunette?

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ แบบบริบท ครั้งที่ 3

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student

นักเรียน

1. Do not forget your duty to your parents.

.....

2. What's her title?

.....

3. He ignored the doctor's advice.

.....

4. He's ten years senior to me.

.....

5. This room is like a furnace.

.....

6. She spent most of her career in the North.

.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจำ แบบปริบท ครั้งที่ 4

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนบอกความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อ ด้วยการเขียนเป็น
ภาษาไทยลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

He's a student

นักเรียน

1. The rent there is not expensive.

.....

2. All our tenants are teachers.

.....

3. They are my junior by 2 years.

.....

4. Your husband has got promotion.

.....

5. I enclosed your letter in mine.

.....

6. Is the blade sharp?

.....

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสมล ชื่อสกุล จักรแก้ว	
เกิดวันที่ 1 เดือนกันยายน	พุทธศักราช 2492
สถานที่เกิด	อำเภอบางน้ำเปรี้ยว ฉะเชิงเทรา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 30/1 หมู่ 3 ต.บางน้ำเปรี้ยว อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จ. ฉะเชิงเทรา 24150
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อ.บางน้ำเปรี้ยว จ. ฉะเชิงเทรา 24150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2513	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง จากวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา (ป.กศ.สูง) วิชาเอกภาษาอังกฤษ
พ.ศ.2515	ปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา (กศ.บ.) วิชาเอกภาษาอังกฤษ
พ.ศ.2532	ประกาศนียบัตรบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ.2536	ปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (กศ.ม.) วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนคำศัพท์ของครูกับกลยุทธ์
การจำคำศัพท์ของผู้เรียน

บทคัดย่อ
ของ
สมล จักรแก้ว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตรศึกษา
ตุลาคม 2536

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนคำศัพท์ของครูกับ
กลยุทธ์ การจำคำศัพท์ของผู้เรียน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา อำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 37 คน นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนคำศัพท์แบบแปลและแบบบริบท เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ (1) แบบทดสอบ ซึ่งแบ่งออกเป็นแบบทดสอบวัดกลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการจำคำศัพท์ของผู้เรียน และ (2) วิธีสอนคำศัพท์ของครูซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ วิธีสอนคำศัพท์แบบแปล และแบบบริบท วิเคราะห์ข้อมูลโดยทดสอบค่าสถิติ (t-test Dependent Group) และไค - สแควร์ (Chi - square)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ความสามารถในการจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีบริบทสูงกว่าวิธีแปล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ในวิธีการสอนคำศัพท์ แบบแปล และแบบบริบทผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการจำคำศัพท์ 7 ชนิดเหมือนกันคือ การเชื่อมโยง การผูกคำให้เป็นเสียงคล้องจองกัน การแตกลูกคำที่สัมพันธ์กันทางความหมาย การนำคำมาสร้างบริบทใหม่ที่มีความหมาย การสร้างจินตภาพให้กับคำที่ใหม่ การใช้กิริยาท่าทางควบคู่กับความหมายของคำที่เรียนเพื่อช่วยความทรงจำ และการจำคำที่เป็นใจความหลัก ส่วนกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพทั้งวิธีสอนแบบแปลและแบบบริบทผู้เรียนใช้กลยุทธ์การทบทวน 6 ชนิดเหมือนกันคือ การท่องจำบ่อย ๆ อ่านบ่อย ๆ เขียนบ่อย ๆ ใช้พูดบ่อย ๆ ฟังบ่อย ๆ และนำคำมาเล่นเป็นเกมส์

3. จำนวนความถี่ของการใช้กลยุทธ์การจำคำศัพท์และกลยุทธ์การทบทวนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในวิธีสอนแบบแปลและแบบบริบท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นั่นคือ วิธีการสอนคำศัพท์ของครูมีความสัมพันธ์กับกลยุทธ์การจำคำศัพท์ของผู้เรียน

THE RELATIONSHIP BETWEEN THE TEACHER'S METHODOLOGY AND MEMORY
STRATEGIES USED BY THE STUDENTS IN VOCABULARY RETENTION

AN ABSTRACT

BY

SUMON CHAKKAEW

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

October 1993

The purpose of this research was to study the relationship between teacher's methodology and memory strategies used by the students in vocabulary retention.

The sample used in this study was 37 Mathayom Suksa III students of Bangnamprieowitaya School, Amphur Bangnamprieo, Chachoengsao during the second semester of 1992 academic year. The sample was taught by method of teaching vocabulary with translation and context for 8 weeks. The research instruments were the memory strategies test and the test of an ability in vocabulary retention. The t-test and chi - square were used in analysis.

The finding of the study revealed that.

1. The students' vocabulary retention ability after teaching vocabulary in context was significantly higher than their ability after being taught by translation method at .01 level.

2. Not only did the students taught with translation or context method use the same types of memory strategies : associating, representing sound in memory, semantic mapping , placing new word into a context, using imagery using physical response or sensation and using keyword, they also used the same types of reviewing strategies. They repeatedly reviewed by reciting, reading, writing, speaking, listening and playing with words.

3. The frequency rate of memory reviewing strategies used by the subjects based on translation and context method was significant at .01 level.